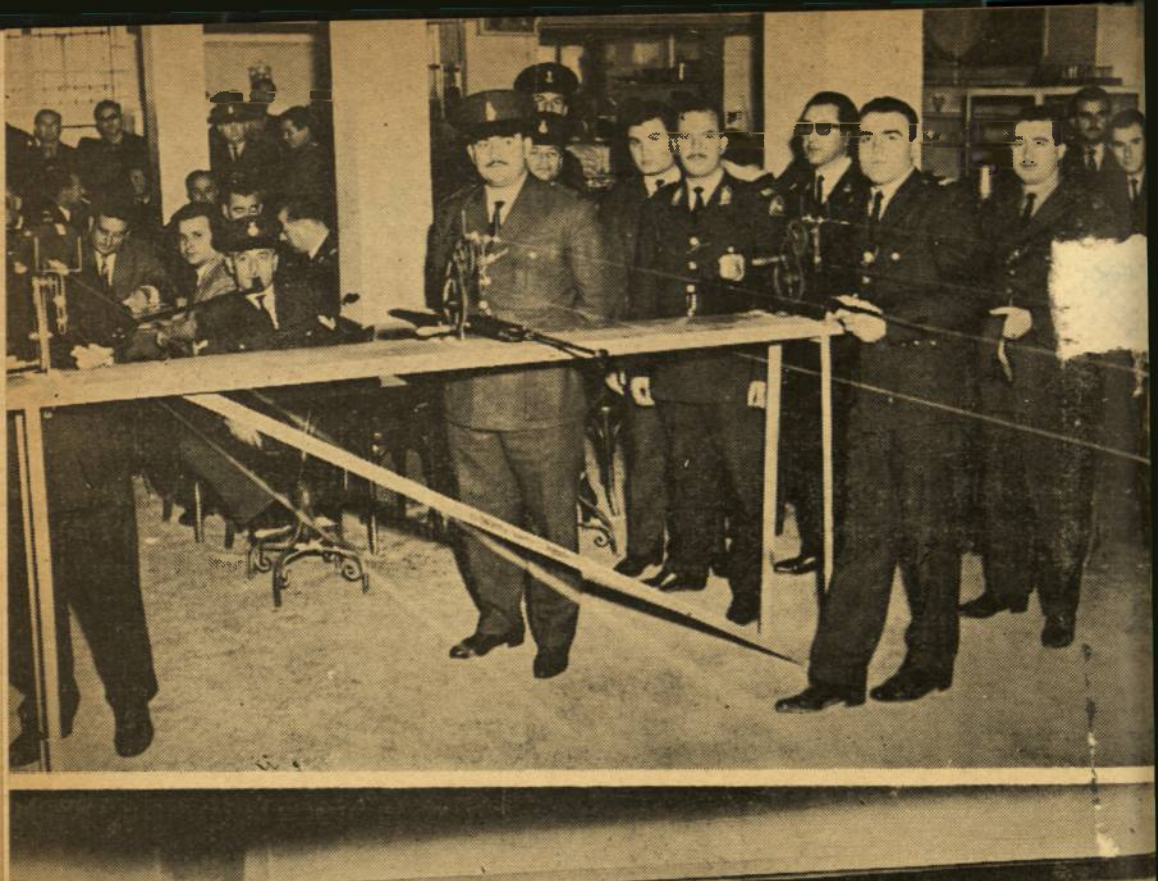
Έτος Ι'

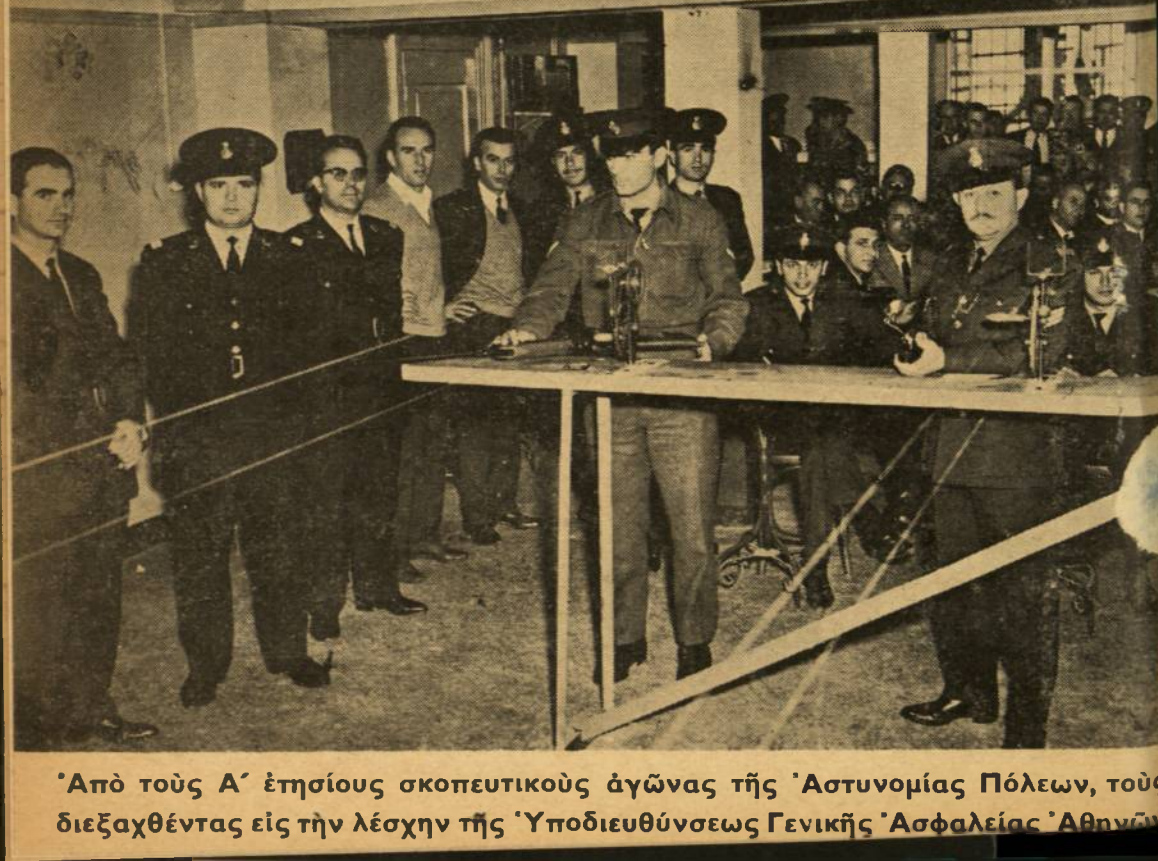
Τεύχος 229ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπὸ τοὺς Α΄ ἐτησίους σκοπευτικοὺς ἀγῶνας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τοὺς διεξαχθέντας εἰς τὴν λέσχην τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 229ον

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1944

Ὑπὸ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

Ἐφιαλτικὴ ἀνάμνησις συνέχει καὶ βαθέως συγκλονίζει τῶν Ἑλλήνων τὰς καρδίας. Ἀνάμνησις αἵματος, δεινῶν καὶ συμφορᾶς, ἡ ὁποία ἐπαναφέρει εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἐπικαιρότητος, εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν μακαβρίαν σκηνοθεσίαν, τὴν ζοφερὰν ἐποχὴν τοῦ ἐρυθροῦ στασιαστικοῦ κινήματος, τοῦ ἐπιχειρηθέντος τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944, ὑπὸ τοῦ κατ' ὄνομα μὲν ἑλληνικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἐν τῇ πράξει δὲ ξένου κατασκοπευτικοῦ καὶ ἐγκληματικοῦ κλιμακίου κρούσεως, δρῶντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐχθρικῶν δυνάμεων.

Καὶ ἡ ἐξαπολυθεῖσα αὖτη ὕπουλος κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπίθεσις ἐμφανίζεται ὡς διπλοῦν προμελετημένον ἔγκλημα, ἐν ψυχρῷ τελεσθὲν ἐναντίον τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀφοῦ ἔλαβε χώραν ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας μας ἀπὸ τὸν ἐχθρικὸν ζυγόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον αὕτη ἐξήρχετο καθημαγμένη καὶ νοσοῦσα καὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Θείου Βρέφους, τοῦ ἐνσαρκώσαντος τῆς Ἀγάπης τὴν γλυκόλαλον ἐντολήν.

Οὕτω τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἀνέλαβεν ἱστορικῶς νὰ ἐνσαρκώσῃ τὸν ρόλον τοῦ αἱμοσταγοῦς Ἡρώδου, τοῦ ὀργανώσαντος τὴν σφαγὴν χιλιάδων ἀθώων νηπίων, διὰ νὰ θανατώσῃ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Καὶ αἱ ὀρδαὶ τῶν ἐρυθρῶν προδοτῶν ὑπερέβαλον εἰς θηριωδίαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρώδην, πλουτίσαντες τὴν ἤδη ὑπερπλήρη ἱστορίαν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ μὲ νέας σελίδας βαρβαρότητος, ἀσχημιῶν καὶ ἐγκλημάτων.

Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν Δεκεμβριανῶν φρικαλεοτήτων ὑπογραμμίζει χαρακτηριστικῶς καὶ ὁμιλεῖ εὐγλώττως διὰ τὸν ἐθνικὸν προσανατολισμὸν καὶ τὴν ἀνθρωπιστικὴν ποιότητα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ἑλλάδος (Κ.Κ.Ε.).

Τυφλόν, κωφὸν καὶ ἀνάλγητον τὸ κόμμα αὐτὸ τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς, ἐν εἰρήνῃ μέν, χλευάζον τὴν πίστιν τῶν πατέρων μας καὶ ὑποσκάπτον τὰ θεμέλια τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ἐν πολέμῳ δέ, ἐπιδιῶκον τὸν ἐξανδραποδισμὸν τοῦ λαοῦ μας, εὗρε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὰς δραματικὰς ἐκείνας μεταπελευθερωτικὰς στιγμὰς τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς κρίσεως, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἕνα ἀκατονόμαστον ὄργιον βαρβαροτήτων,

αἱ ὁποῖαι ἀπετέλεσαν στίγμα διὰ τὸν ἀνθρωπισμὸν καὶ κηλῖδα διὰ τὸν ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμόν, τὸν ἀνθήσαντα διὰ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὡραιοτέρων φιλοσοφικῶν κατακτήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Σήμερον τὸ πανελλήνιον ἀναμιμνήσκεται μὲ φρίκην τὴν ἀδηφάγον καὶ καταστρεπτικὴν μανίαν τῶν κομμουνιστικῶν στιφῶν, τὰ ὁποῖα ἐπέπεσαν, ὡς ἁρπακτικὰ ὄρνεα, ἐπὶ τοῦ βαρέως τραυματισμένου σώματος τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ τὸ κατασπαράξουν καὶ νὰ τὸ ἀφανίσουν. Ἐνθυμεῖται τὴν στυγνὴν τρομοκρατίαν, τὰς ἀπανθρώπους ἐκτελέσεις, τοὺς διωγμούς, τὰ βασανιστήρια, τὰς σφαγάς, τοὺς ἐμπρησμούς, τὰς ἀνατινάξεις, τὰς δηώσεις, τὰς ὁμηρίας, τοὺς ὁμαδικοὺς τάφους, τὰ φρικτὰ δεινὰ τοῦ μαρτυρικοῦ λαοῦ μας.

Θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε ἐκεῖνον τὸν Δεκέμβριον ὁ ἑλληνικὸς λαός. Διότι ὁ ἴδιος ὁ κομμουνισμὸς ἐπέτυχε νὰ ἐδραιώσῃ καὶ νὰ παγιώσῃ αὐτὴν τὴν ἀνάμνησιν, κατὰ τοιοῦτον ζωηρὸν τρόπον, ὥστε, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἕκαστος Δεκέμβριος εἰς τὴν Ἑλλάδα ν' ἀποτελῇ ἐσαεὶ ἱστορικὸν σταθμόν, πρὸ τοῦ ὁποίου αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ τῶν Ἑλλήνων νὰ αἰσθάνωνται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἵστανται μὲ δέος, διὰ νὰ ἀντλήσουν διὰ τὸ μέλλον τὰ πικρὰ τοῦ παρελθόντος διδάγματα.

Καὶ τὴν φρικτὴν ταύτην ἀνάμνησιν δὲν τὴν ἐμπνέει τυφλῆς ἐκδικήσεως μανία ἢ διάθεσις ἀναμοχλεύσεως σιγασάντων παθῶν. Τὴν ὑπαγορεύει ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος χιλιάδων ἡρωικῶν νεκρῶν, οἱ ὁποῖοι, πιστοὶ εἰς τὰ κελεύσματα τῆς ἱστορίας μας καὶ ὑπακούοντες εἰς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ Ἔθνους, ἔπεσαν μαχόμενοι ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ἢ εὗρον τραγικὸν θάνατον, μαρτυρήσαντες ἀπανθρώπως καὶ οἰκτρῶς κατακρεουργηθέντες. Ἀλλὰ συγχρόνως τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην τοῦ λαοῦ μας, ὡς αἴτημα τῆς ἐποχῆς μας καὶ ὡς ζωντανὴν ἐπικαιρότητα, ὁ πάντοτε ἐπὶ θύραις κίνδυνος, ὁ ἀπειλῶν καὶ πάλιν νὰ ἀσχημονήσῃ εἰς βάρος τῆς χώρας μας. Διότι δὲν μᾶς ἐπιτρέπει αὐτὸς οὗτος ὁ κομμουνισμὸς νὰ τὸν λησμονήσωμεν, ὅσην καλὴν διάθεσιν καὶ ἐὰν ἐπιδείξωμεν, ἀφοῦ ἀδιακόπως ἐμφανίζεται ἐν μέσῳ ἡμῶν, κατὰ τὸν πλέον προκλητικὸν καὶ ἐντυπωσιακὸν τρόπον, ἄλλοτε ἀπειλῶν, ἄλλοτε κατασκοπεύων, ἄλλοτε προδίδων καὶ ἄλλοτε καπηλευόμενος τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς φυλῆς μας καὶ παριστῶν τὸν προστάτην καὶ τὸν σωτῆρα τοῦ λαοῦ μας, τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις, εἰς πᾶσαν δοθεῖσαν εὐκαιρίαν, ἐπεχείρησε ἀνάνδρως νὰ δολοφονήσῃ.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐπιτακτικὸν προβάλλει τὸ καθῆκον ἡμῶν νὰ τὸν ἐνθυμούμεθα, διὰ νὰ σωφρονιζώμεθα καὶ διὰ νὰ ἀγρυπνῶμεν.

Ὁ Δεκέμβριος τοῦ 1944 δὲν ἀντιπροσωπεύει ἁπλῶς μίαν συμβολικὴν νίκην τῆς Ἑλληνικῆς ἀνδρείας, ἀπέναντι αἱμοσταγῶν εἰσβολέων, ἀλλ' ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς αἱματηρὰς φάσεις ἑνὸς σκληροῦ ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος συνεχίζεται πάντοτε, μὲ τὴν ἰδίαν σφοδρότητα, ὑπὸ ἄλλην ὅμως μορφήν.

Ὁ Δεκέμβριος τοῦ 1944 μᾶς ἐπιτάσσει νὰ ἱστάμεθα καλῶς, νὰ ἱστάμεθα ἰσχυροί, νὰ γρηγορῶμεν καὶ νὰ παραδειγματιζώμεθα ἀπὸ τὰς πικρὰς ἀναμνήσεις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ βαθύτερον καὶ ὠφελιμώτερον νόημά του.

Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ νίκη τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ἄνανδρον ἐκείνην ἐρυθρὰν ἐπίθεσιν, ὑπῆρξε νίκη κατ' ἐξοχὴν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τοῦ λαοῦ μας. Οἱ ἀστυνομικοὶ τότε, διὰ τῆς γενναιότητος, τῆς αὐτοθυσίας των καὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἀγωνιστικοῦ των φρονήματος, ἔδωσαν ἓν πικρὸν μάθημα εἰς τὸν συρφετὸν τῶν προδοτῶν, τοὺς ὁποίους, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν στενὴν συνεργασίαν τῶν ἐνόπλων μας δυνάμεων καὶ τὴν πολύτιμον συμπαράστασιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡρωικῶς ἀντεμετώπισαν καὶ γενναίως κατενίκησαν, σώσαντες τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα ἀπὸ βέβαιον ἀφανισμόν. Διότι εἰς αὐτοὺς ἔλαχεν ὁ τιμητικὸς κλῆρος νὰ ἀντιπροσωπεύσουν, κατὰ τὴν ζοφερὰν ἐκείνην ἐποχήν, τὸ ἑλληνι-

κὸν κράτος, ὁμοῦ μὲ τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις τοῦ ἐπίσης διακριθέντος στρατοῦ μας καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν. Πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανοι οὗτοι, ὄχι μόνον δι' ὅσα ὑπέροχα ἐξετέλεσαν, ἀλλὰ καὶ διότι πρωτίστως καὶ κυρίως ἐναντίον αὐτῶν ἐστράφη ἡ μανία τῶν προδοτῶν. Διότι αὐτοὶ ὑψώθησαν ὡς ἀνασχετικὸς φραγμὸς εἰς τὴν ἐγκληματικὴν πορείαν των.

Τὸ Ἔθνος δὲν λησμονεῖ τὴν προσφοράν των, τὰς θυσίας των, τὴν γενναιότητά των, τὴν φιλοπατρίαν των, τὴν ἀκλόνητον προσήλωσίν των εἰς τὰ ὑπέροχα ἰδεώδη τοῦ ἑλληνο-χριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ.

Εἰς ἐκεῖνον τὸν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπῆρξαν οἱ ἰδιαιτέρως διακριθέντες. Ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα χάριν τῆς Ἑλλάδος. Ἐπείνασαν, ἐδίψασαν, ἐταλαιπωρήθησαν, ἐτραυματίσθησαν, ἐμαρτύρησαν, ἀλλὰ δὲν ὑπέκυψαν καὶ ἐχάρισαν εἰς τὸ Ἔθνος τὴν **Νίκην**.

Δι' αὐτὸ οἱ πολυάριθμοι χῶροι τῆς ἡρωικῆς ἀντιστάσεώς των θὰ παραμένουν ὑπέροχα σύμβολα, τιμῶντα τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν λαόν μας.

Τὸ Ἔθνος ἀποτίει εὐλαβῶς φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰς στρατιὰς τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων, τῶν θυσιασθέντων εἰς τὸν βωμὸν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

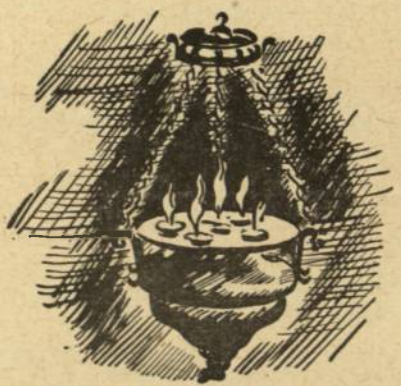
Ἡ θυσία των ἂς μᾶς ἐμπνέῃ εἰς ὑψηλὰς πράξεις, διὰ τὴν ἀξιοποίησιν καὶ θεμελίωσιν τῆς νίκης ἐκείνης, ἡ ὁποία μὲ τόσον αἷμα ἐκερδήθη.

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ἔτυχον τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Ἔθνους, δι' ὅσα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μας ἔπραξαν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως γνωρίζουν καλῶς τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἔπαυσεν ὑφιστάμενος. Δι' αὐτὸ καὶ πάλιν καλοῦνται νὰ πρωταγωνιστήσουν, ὡς φορεῖς πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς σύμβολα ἀσφαλείας καὶ τάξεως.

Ὁ πλειστάκις ἡττηθεὶς ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔπαυσε νὰ ὀνειρεύεται γύρους θανάτου.

Ἀλλὰ τὸ Ἔθνος δὲν ἀνησυχεῖ. Ἀπερίσπαστον ἔχει ἐπιδοθῆ εἰς ὡραίους εἰρηνικοὺς ἀγῶνας ἀναδημιουργίας καὶ προόδου. Διότι ἔχει στηρίξει εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ τὰς ἐνόπλους Δυνάμεις τῆς Χώρας μας τὰς ἐλπίδας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του, βέβαιον ὅτι ἀγρυπνοῦν εἰς τὰς γνωρίμους ἐπάλξεις των. Πιστεύει εἰς τὰς ἱκανότητας, τὰς ἀρετὰς καὶ τὸ ὑψηλὸν των φρόνημα. Ἐκέρδησαν διὰ τῶν ἀρετῶν των τὸν θαυμασμόν του. Παρέμειναν ἀποφασιστικοὶ καὶ εὐσυνείδητοι στρατιῶται τῆς εἰρήνης, περιφρουροῦντες τὰς ἐλευθερίας καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ λαοῦ μας καὶ προστατεύοντες ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τὴν Δημοκρατίαν μας, τῆς ὁποίας εἶναι οἱ ὡραιότεροι φύλακες.

Ν. Α.

Ο ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΔΡΙΣΚΟΥ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΗ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗ ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ ΜΑΒΙΛΗ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

«Ἐπερίμενα πολλὲς τιμὲς ἀπὸ τοῦτο τὸν πόλεμο, μὰ ὄχι καὶ τὴν τιμὴ νὰ πεθάνω γιὰ τὴν Ἑλλάδα», ἦταν τὰ στερνὰ λόγια τοῦ μεγάλου πατριώτη καὶ ποιητῆ Λορέντζου Μαβίλη, ποὺ σὰν γνήσιος ἀπόγονος Σαλαμινομάχων καὶ Μαραθωνομάχων καὶ ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, ἔπεφτε στὰ ὑψώματα τοῦ Δρίσκου, πρὶν πενήντα ἀκριβῶς χρόνια ἀπὸ σήμερα, τὴν 29η Νοεμβρίου 1912.

Ἀλήθεια, πόσοι ἀπ' ὅλους μας θὰ θυμηθοῦν, στὰ πλαίσια τῶν ἑορτῶν τῆς ἐποποιίας 1912-1913, καὶ τὴν λαμπρὴ ἐτούτη σελίδα τῶν νεοελληνικῶν ἀγώνων, μιὰ σελίδα ἀφθάστου ἡρωισμοῦ καὶ μεγαλειώδους αὐταπαρνήσεως τοῦ ἥρωος ποιητοῦ Λορέντζου Μαβίλη, ποὺ κλείνει μέσα της τόση δραματικότητα καὶ ἀντάξια τοῦ ἥρωα ποιητικὴ ὁμορφιά. Πόσοι θὰ θυμηθοῦν τὸν ἑλληνολάτρη πλούσιο εὐπατρίδη τῶν Κορφῶν, τὸν ποιητὴ τόσων καὶ τόσων ἑλληνικῶν στοχασμῶν, τὸν τελευταῖο ἐκπρόσωπο τῆς Ἑπτανησιακῆς λογοτεχνικῆς σχολῆς, πού, ἀφοῦ ἀγάπησε καὶ ὕμνησε τὴν Ἑλλάδα ἴσως ὅσο κανένας ἄλλος πνευματικὸς ὁραματιστής, ἀφοῦ ἔδωσε τὰ ὑπάρχοντά του στὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα καὶ πολέμησε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Γένους στὴ μισή του ζωή, ἔδωσε τελειωτικὰ καὶ τὸν ἑαυτό του, νέον ἀκόμα, στὸ βωμὸ τῆς Ἐλευθερίας.

Ἀξίζει μὲ τοῦτο τὸ σύντομο σημείωμα(1) νὰ ἀνατρέξωμε ἐπετειακὰ στὴν εὐτυχέστερη ἐκείνη ἡμέρα τῆς 29ης Νοεμβρίου 1912, εὐτυχέστερη ἡμέρα γιὰ τὸν ἥρωα καὶ ποιητὴ Μαβίλη, ἀφοῦ τότε τοῦ ἔγινε «ἡ τιμὴ νὰ πεθάνη γιὰ τὴν Ἑλλάδα», ὅπως ψιθύρισε ἱκανοποιημένος στοὺς συντρόφους του πάνω στὸ Δρῖσκο. Ἀξίζει ἐπίσης νὰ ἀνατρέξωμε στὴν περίοδο τοῦ Σεπτέμβρη 1860-Νοέμβρη 1912, γιὰ νὰ δοῦμε τί ὑπῆρξε ὁ μεγάλος ἥρως τοῦ Δρίσκου καὶ ποιητὴς γιὰ τὴν Ἑλλάδα του καὶ ἡ Ἑλλάδα γιὰ τὸν ὁραματιστῆ σπάνιων ἰδανικῶν ψυχοπνευματικοῦ μεγαλείου.

***

Ἡ Ἰθάκη τοῦ 1860, ἐξ τοῦ Σεπτέμβρη, γέννησε τὸν μεγάλο πατριώτη καὶ ἑλληνολάτρη ποιητὴ Λορέντζο Μαβίλη. Χρειάστηκε γιὰ τοῦτο νὰ ἔλθη στὰ Ἰόνια νησιὰ ὁ Δὸν Λορέντζο Μαμπίλλυ Μπουλενύ, Ἱσπανὸς εὐγενής, ὡς γενικὸς πρόξενος τῆς χώρας του στὴν Κέρκυρα ἀπὸ τὸ 1803 μέχρι τὸ 1812. Στὴ γῆ τῶν Φαιάκων, ὁ Δὸν Λορέντζο Μαμπίλλυ Μπουλενύ, μὲ τὴν ἀποχώρηση ἀπὸ τὸ διπλωματικὸ στάδιο, θὰ νυμφευθῆ Κερκυραία καλλονή, γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὴν Ἰονικὴ ὑπηκοότητα, μιὰ ὑπηκοότητα ποὺ τοῦ ὑπαγόρευε ὁ μεγάλος θαυμασμὸς καὶ ἡ ἄδολη ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὴν ἕνωση αὐτὴ θὰ γεννηθῆ ἀργότερα ὁ Παῦλος Μαβίλης, ὁ σοφὸς ὕστερα δικαστής, μὲ ἀκεραιότητα καὶ ἦθος καὶ αὐστηρὲς ἠθικὲς ἀρχές, στὰ Κερκυραϊκὰ δικαστήρια. Ὁ Παῦλος Μαβίλης θὰ νυμφευθῆ τὴν Κερκυραία ἀρχόντισσα Ἰωάννα Καποδίστρια-Σούφη, τὴν σπάνια αὐτὴ ὁμορφιά, ποὺ στὶς ἐξ τοῦ Σεπτέμβρη τοῦ 1860 θὰ φέρη στὸν κόσμο τὸν Λορέντζο Μαβίλη, σὲ σύντομη παραμονή της στὴν Ἰθάκη.

Στὸ μεγάλο ἀρχοντικὸ τῶν Κορφῶν καὶ σὲ ἀριστοκρατικὸ περιβάλλον, ποὺ εἶχε δημιουργήσει ὁ εὐπατρίδης πάππος του, ὁ Μαβίλης θὰ ζήση τὰ πρῶτα νεανικά του χρόνια. Θὰ διδαχθῆ ἀπὸ μεγάλους δασκάλους τὴν μουσική, τὴν ξιφασκία, τὶς ξένες

1. Γιὰ τὸν μεγάλο πατριώτη καὶ ποιητὴ Λ. Μαβίλη, βλέπε ἐκτενέστερα, μελέτες ὑποφαινομένου στὴν ἐφημερίδα «Βραδυνὴ» 27/1/60, 3-10-17-24/2/60, 2/3/60. Ὁμοίως στὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», τεύχη 162-163, σελ. 7893, 7926.

γλῶσσες, τὴν ἑλληνικὴ φιλολογία καὶ θὰ πάρη παράλληλα μιὰ τέλεια ἱπποτικὴ μόρφωση γιὰ τὴν ἐποχή του στὸ ὀνομαστὸ ἐκπαιδευτήριο «Καποδίστριας», τοῦ Λεωνίδα Βλάχου. Πρῶτος ὁ γυμνασιάρχης τοῦ «Καποδιστρίου» Ἰωάννης Ρωμανός, σοφὸς ἑλληνιστὴς καὶ ἱστοριογράφος, θὰ διαγνώση τὰ ἐξαιρετικὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ καὶ θὰ τὸν συστήση στὴν «Ἀναγνωστικὴ Ἑταιρεία». Στὴν Ἑταιρεία αὐτὴ ὁ Μαβίλης θὰ γνωρίση ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ τὸ ἑλληνικὸ καὶ παγκόσμιο πνεῦμα, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ 1836 ἔχει γίνει τὸ ἐντευκτήριο ὅλων τῶν ἐξεχόντων Κερκυραίων στὰ γράμματα, στὶς τέχνες καὶ στὶς ἐπιστῆμες, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται οἱ ποιηταὶ καὶ λογοτέχναι Γεράσιμος Μαρκορᾶς, Στέλιος Χρυσομάλλης, Γ. Καλοσγοῦρος, Ν. Κογεβίνας, Ν. Κονεμένος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῆς Ἑπτανησιακῆς σχολῆς.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν τέχνη τοῦ Μαβίλη ὑπῆρξε στὰ νεανικά του χρόνια ἡ γνωριμία μὲ τὸν μεγάλο κριτικὸ καὶ ἀπαράμιλλο μεταφραστὴ τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Σαίξπηρ, Ἰάκωβο Πολυλᾶ. Ὁ Πολυλᾶς ἔνοιωσε ἀμέσως ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ καλλιεργηθῆ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸ νεαρὸ Μαβίλη, ἦταν ἡ πίστη του στὴν Ἑλλάδα. Αὐτὴ τὴν πίστη, σὰν πρωτόπλασμα, διέκρινε στὸ σοννέτο «Π α τ ρ ί δ α», ποὺ, παρὰ τὶς τεχνικὲς ἀδυναμίες του, περιέκλεινε μεγάλη ἑλληνολατρεία καὶ στοχασμό. Ἔμπαινε μόλις τότε στὰ δέκα ὀκτώ του χρόνια ὁ ποιητὴς Μαβίλης, ὅταν ἔγραφε στὸ σοννέτο «Πατρίδα» :

Μάννα μου Ἑλλάδα, τί δὲν εἶσαι τώρα
σὰν πρῶτα ὀρθή, ψηλή, στεφανωμένη
μὲ δάφνες, τί δὲν εἶσαι μὲ τὰ δῶρα
τῆς ἀθάνατης Νίκης στολισμένη ;

Αὐτὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα τοῦ 1878, τὴν μικρὴ καὶ καταπτοημένη γιὰ πολλοὺς πατρίδα μας, ποὺ πάσχιζε νὰ βρῆ τὸν δρόμο πρὸς τὴ μεγαλωσύνη καὶ τὴ δόξα μὲ νεαρώτατο ἀκόμα τὸν Παλαμᾶ μὲ τὶς «Πατρίδες» του καὶ ἀκόμα νεώτερο —κατὰ ἕνα χρόνο— τὸν Μαβίλη μὲ τὴν πρωτόβγαλτη «Πατρίδα» του.

Ὅπως καὶ νᾶναι, ἡ ἀγάπη αὐτὴ τοῦ Μαβίλη γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἔκαμε τὸν Ἰάκωβο Πολυλᾶ νὰ ἐπιδοθῆ στὴν καλλιέργεια τοῦ ἐθνικῶν ἰδανικῶν τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ. Καὶ ἡ ἐξέλιξις τοῦ μαθητοῦ του Λορέντζου Μαβίλη τὸν ἐδικαίωσε ἀπόλυτα μὲ τὸν καιρό.

Μὲ συστατικὰ γράμματα τοῦ Πολυλᾶ πρὸς τὸν Χαρίλαο Τρικούπη καὶ ἄλλες ἐξέχουσες προσωπικότητες, βρίσκουμε τὸ Μαβίλη στὰ δέκα ὀκτὼ του χρόνια φοιτητὴ στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἕνα χρόνο ἀργότερα, τὸ 1879, ὁ Μαβίλης φεύγει στὴ Γερμανία, κατὰ σύσταση τοῦ Πολυλᾶ, ἀκολουθώντας τὸ ρεῦμα τοῦ νὰ σπουδάζουν οἱ νεαροὶ βλαστοὶ τῶν καλῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν στὰ γερμανικὰ Πανεπιστήμια. Στὴ Γερμανία ὁ ποιητὴς καὶ ἱπποτικὸς Μαβίλης, ἐκρηκτικὸς καὶ ριψοκίνδυνος καὶ πολὺ ζωηρός, ἀλλὰ ἀριστοκράτης στοὺς τρόπους, γενναῖος καὶ πολὺ τολμηρός, μαθαίνει γρήγορα νὰ ὁμιλῆ πέντε γλῶσσες, γίνεται τὸ ἴνδαλμα τῶν φοιτητριῶν, ποὺ τὸν ἀποκαλοῦν «νέον Ἀπόλλωνα», ἀλλά, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἕνα γράμμα τοῦ Ἡλία Πανταζόπουλου ἀπὸ τὸ Στρασβοῦργο τοῦ 1883, «...δυστυχῶς ἔμπλεξε μὲ τὰ γερμανικὰ φοιτητικὰ σωματεῖα, πίνει πολὺ μπύρα, μονομαχεῖ συχνὰ καὶ παραμελεῖ τὰ μαθήματά του...» Ὡστόσο, τίποτα δὲν τὸν ἐμποδίζει στὰ δέκα τέσσαρα χρόνια ποὺ μένει στὴ Γερμανία νὰ μελετήση τὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἀρχαίου κλασσικοῦ κόσμου. Διευρύνει τὰ πνευματικά του ἐνδιαφέροντα καὶ πλουτίζει τὴν ἰδεολογική του ὑπόσταση, μὲ τὰ φιλοσοφικὰ διδάγματα τοῦ Φίχτε καὶ τὴν Καντιανὴ φιλοσοφία, παράλληλα ὅμως ποτίζεται ἀπὸ μιὰ μόνιμη φιλοσοφικὴ ἀπαισιοδοξία. Ἐνωρίτερα μεταφράζει τοὺς κλασσικοὺς Λατίνους στὴν ἑλληνική, στὴ γερμανικὴ καὶ ἰταλικὴ καὶ δημιουργεῖ μεγάλη ἐντύπωση στοὺς Εὐρωπαίους λόγιους μὲ τὴ μετάφραση τῆς «Αἰνειάδας» τοῦ Βιργιλίου, τῆς «Κατάρας τοῦ Τραγουδιστῆ» καὶ τοῦ «Τυφλοῦ Βασιλιᾶ» τοῦ Οὔντλαντ,

τῆς «Λεονώρας» τοῦ Μπῶργκερ, τῆς «Παριζιάνας» τοῦ Βύρωνος, τοῦ θρυλικοῦ «Παράπονου τῆς Δήμητρας» τοῦ Σίλλερ καὶ πολλῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Σέλλεϋ καὶ τοῦ Τέννυσον. Ἐντελῶς ἰδιαίτερη ἐντύπωση προξενοῦν καὶ σήμερα οἱ μεταφράσεις στὴν ἑλληνικὴ τοῦ Δάντη καὶ τοῦ Λεοπάρντι, μεγάλων ἀριστουργημάτων ποὺ μεταφέρθηκαν στὴ γλῶσσα μας χωρὶς τίποτα νὰ χάσουν ἀπὸ τὴ χάρη καὶ τὴ δροσιὰ τοῦ πρωτότυπου.

Ἄσβεστη πίστη στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἐθνικὴ Ἰδέα, στοὺς βωμοὺς ποὺ ἦταν πρόθυμος νὰ θυσιάση τὰ πάντα, καίει στὴν ψυχὴ τοῦ Μαβίλη ὅλη τὴν περίοδο τῶν δέκα τεσσάρων χρόνων ποὺ ἔμεινε στὴ Γερμανία. Τὸ μαρτυροῦν τοῦτο τὰ λαμπρὰ σονέτα ποὺ ἔγραψε στὴν περίοδο αὐτή, ὅπως τὰ ἴδια σονέτα μαρτυροῦν καὶ τὸ νόστο, τὸν πόθο νὰ ξαναγυρίση στὴν πατρίδα ταπεινὸς προσκυνητής. Τοῦτο τὸ ποίημα τοῦ 1888, γραμμένο στὸ Μόναχο, καθρεφτίζει ὅλη τὴν ἑλληνολατρεία του μὲ τρόπο τόσο ἁπλό:

Κάθε μοσχοβολιὰ καὶ κάθε χρῶμα,
κάθε πουλιοῦ κελάδημα ξυπνάει
πόνο στὰ φυλλοκάρδια μου κι' ἐλπίδα
νὰ σοῦ ξαναφιλήσω τ' ἅγιο χῶμα,
νὰ ξαναδῶ καὶ τὸ δικό σου Μάη,
ὄμορφή μου, καλή, γλυκειὰ πατρίδα...
. . . . . .

Ἕνα ἄλλο ποίημα, γραμμένο στὴ Γερμανία τοῦ 1890, λάμπει ὁλόκληρο ἀπὸ λατρεία στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔχει γίνει τὸ θούριο κάθε καλῆς κι' εὐγενικῆς προσδοκίας μὲ τοὺς στίχους :

Πατρίδα σὰν τὸν ἥλιο σου, ἥλιος ἀλλοῦ δὲν λάμπει
πῶς εἰς τὸ φῶς σου λαχταροῦν οἱ θάλασσες κι' οἱ κάμποι!...
. . . . . .
Ἑλλὰς τὸ μεγαλεῖο σου βασίλεμα δὲν ἔχει
καὶ δίχως γνέφια τοὺς καιροὺς ἡ δόξα σου διατρέχει.
Ὅσες φορὲς ὁ ἥλιος σου νὰ σὲ φωτίση ἐρθῇ,
θὲ νὰ σ' εὕρῃ πεντάμορφη, στεφανωμένη, ὀρθή!...

***

Μὲ τὸ δίπλωμα τῆς φιλοσοφίας καὶ μὲ πολλὴ γνώση παντὸς τοῦ ὑπαρκτοῦ καὶ τοῦ φανταστικοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπέραντη ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὁ Μαβίλης γύρισε στὴν Κέρκυρα σὲ ἡλικία τριάντα δύο χρονῶν καὶ ἀφοσιώθηκε στὶς μελέτες καὶ στὴν τέχνη, σὰν ἰδιώτης. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀρχίζει καὶ τὸ γονιμώτερο ποιητικό του ἔργο, ἕνα ἔργο πού, ἀπὸ τὸ 1895 καὶ μετὰ τὸν ἀνέδειξε τόσο ἐπάξια σὰν μεγάλο συνεχιστὴ τῆς Σολωμικῆς Ἰδέας. Ἐκείνης τῆς Ἰδέας, ποὺ μὲ τὸν θάνατο τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ μας βάρδου συνέχισαν ὁ Τερτσέτης καὶ ὁ Μάτεσης στὴ Ζάκυνθο, ὁ Τυπάλδος στὴν Κεφαλλονιά, ὁ Βαλαωρίτης στὴ Λευκάδα, ὁ Μαρκορᾶς, ὁ Πολυλᾶς καὶ ὁ Κονεμένος στὴν Κέρκυρα. Καὶ στὴ συνέχεια αὐτῶν ὁ Στέφανος Μαρτζώκης στὴ Ζάκυνθο, ὁ Λασκαρᾶτος στὴν Κεφαλλονιά, ὁ Καλοσγοῦρος, ὁ Χρυσομάλλης, ὁ Κογεβίνας, ὁ Κώστας Θεοτόκης καὶ ὁ Λορέντζος Μαβίλης στὴν Κέρκυρα.

Πλάϊ στὸ μεγάλο αὐτὸ πνευματικὸ ἔργο τοῦ Μαβίλη, τὸ διανθισμένο μὲ ὠκεανοὺς ἑλληνολατρείας, ἀρχίζει τὸ μεγάλο ἔμπρακτο δημιούργημα τοῦ θερμοῦ πατριώτη. Τὸ 1896, ἡ ἐπανάσταση τῆς Κρήτης ἐναντίον τῶν Τούρκων τὸν κάμνει νὰ ἀφήση τὴν ἤρεμη πνευματικὴ ζωὴ καί, σχηματίζοντας ἀνταρτικὸ σῶμα μὲ φίλους του, νὰ περάση στὸ σκλαβωμένο νησί. Μὲ τὸ ἀνταρτικὸ τοῦτο σῶμα, ποὺ ὁ Μαβίλης σχημάτισε ἀπὸ φίλους του ἐθελοντὰς καὶ τὸ ὥπλισε καὶ τὸ μισθοτροφοδοτοῦσε μὲ ἀποκλειστικὰ δικά του ἔξοδα, πορεύεται στὰ Σφακιά, λαβαίνει μέρος σὲ πολλὲς μάχες καὶ χάνει πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Πολεμᾶ καὶ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, ἀπὸ τὴ λεβεντιὰ καὶ τὸ φρόνημα τῶν γενναίων του, ἀπὸ τὴν φιλοξενία καὶ τὸν ἡρωισμὸ τῶν

κατοίκων τῆς Κρήτης. Τὸ σονν έτο «Ἔ ξ έ λ σ ι ο ρ» ποὺ ἔγραψε στὴν Κρήτη τὸν Αὔγουστο τοῦ 1896 καὶ ἐτελειοποίησε στὴν Κέρκυρα τὸ 1898, ὅπως καὶ τὸ σονν έτο «Κ ρ ή τ η», μᾶς δίνουν τὴν ἀπύθμενη σὲ ἡρωισμὸ καὶ μεγαλεῖο ψυχὴ τοῦ Μαβίλη καὶ τῶν συντρόφων του στὴ Μεγαλόνησο. Ἀγανακτισμένος τὸν Ἰανουάριο 1897 γιὰ τοὺς Τούρκους, γράφει καὶ τὸ σονν έτο «Π λ ή ρ ω μ α τ ο ῦ Χ ρ ό ν ο υ» ἀπὸ τὴ Κρήτη, ὅπου βροντοφωνάζει:

Οἱ Τοῦρκοι εἶναι θεριά, δὲν εἶν' ἀνθρῶποι,
γιὰ χιλιοστὴ φορὰ πάλι σηκώσου!!
Τὸ τρισένδοξο θέλει ριζικό σου
θεριὰ νὰ σφάξης ποὺ τὰ θρέφει ἡ Εὐρώπη.
. . . . . .
Κι' ἂ σὲ κρατοῦν πισθάγκωνα δεμένη
κι' ἂ χίλια μύρια βάσανα παθαίνεις,
μὰ στὸ τέλος θὲ νἄβγης κερδεμένη—
εἶσ' αἷμα ἑλληνικὸ καὶ δὲν πεθαίνεις!!

Ἂν εἶναι ἕνας θεὸς δικαιοκρίτης,
σὺ θὰ τὸ δείξης, Λευτεριὰ τῆς Κρήτης!!

Μὲ τὸ ἴδιο ἀνταρτικὸ σῶμα, ἐνισχυμένο ἀπὸ μερικοὺς ἄλλους ἐθελοντάς, ὁ Μαβίλης πέρασε στὴν Ἤπειρο τὸ 1897 καὶ πῆρε μέρος σὲ πολλὲς φονικὲς μάχες. Οἱ κακουχίες τοῦ πολέμου δὲν τὸν ἐφόβιζαν γιατὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ κατετάγη στὸ στρατὸ νὰ ἐκπληρώση τὴ στρατιωτική του θητεία εἶχε ἀρνηθῆ κάθε προνόμιο καὶ κοιμόταν πάντοτε στὸ στρατῶνα. Στὴ φονικὴ μάχη τῶν Πέντε Πηγαδιῶν, ὅπου πληγώθηκε στὸ δεξί του χέρι καὶ μεταφέρθηκε στὸ πλησιέστερο χειρουργεῖο, ἐθαύμασε τὸν ἡρωικὸ θάνατο νεαροῦ Ἄγγλου φίλου του, τοῦ Κλ. Χάρρις, ποὺ τοῦ ἀφιέρωσε τὸν Ἰούλιο 1897 τὸ λαμπρὸ σονν έτο «Χ ά ρ ρ ι ς». Ἡ στενότητα τοῦ χώρου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παραθέσουμε ἐδῶ τὸ ἡρωϊκὸ τοῦτο ποίημα, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα λαμπρὰ δημιουργήματα τοῦ ποιητικοῦ καὶ πατριωτικοῦ οἴστρου τοῦ Μαβίλη ἀπὸ τὶς μάχες τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἠπείρου.

Ἦταν γραφτὸ ἡ ἀτυχία ἐκείνη τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων τοῦ 1897 νὰ γεμίση μὲ θλίψη τὴν καρδιὰ τοῦ Μαβίλη, ὅπως τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ στὸν Παλαμᾶ ποὺ ἀλλοῦ ἀναφέραμε. Ὅμως, ὅσο μεγάλη καὶ ἂν ἦταν ἡ θλίψη ἐκείνη τοῦ Μαβίλη, δὲν ἐκλόνισε τὴν πίστη του πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Μιὰ πίστη ποὺ τόσο αἰσιόδοξα εἶχε καλλιεργήσει ὁ μεγάλος Ἰάκωβος Πολυλᾶς στὸν ποιητὴ καὶ ἥρωα καὶ ποὺ τὰ ἐπακολουθήσαντα γεγονότα ἐδικαίωσαν ἀπόλυτα δάσκαλο καὶ μαθητή.

Ἀφήνουμε τὰ εἰρηνικὰ σονν έτα-κειμήλια ποὺ ἔγραψε ὁ Μαβίλης μέχρι τὸ κρίσιμο σημεῖο τῆς θυσίας του, περιοριζόμενοι νὰ ποῦμε ὅτι σ' αὐτὰ καθρεφτίζεται ὁλόκληρος ὁ ἀνθρωπισμὸς τοῦ μεγάλου Κερκυραίου τροβαδούρου, ἕνας κάποιος πεσσιμισμὸς καὶ μιὰ ρωμαντικὴ ὅσο καὶ ἡρωϊκὴ ψυχή. Σονν έτα ποὺ λάμπουν ἀπὸ βαθύτατο ἀνθρωπισμό, ὅπως ἐκεῖνο μὲ τὸν τίτλο «Ἄ λ κ η ς Π α λ α μ ᾶ ς», ἀφιερωμένο στὸν Ἐθνικὸ ποιητὴ Κωστῆ Παλαμᾶ, γιὰ ν' ἀπαλύνη τὸν πόνο του ὅταν ἔχασε τὸ παιδί του στὶς 23 Φεβρουαρίου 1898 καὶ ποὺ τόσο ἐθρήνησε μὲ τὸν «Τάφο» ὁ τραγικὸς πατέρας. Σονν έτα γιὰ τὸ μεγάλο ποιητικὸ δημοψήφισμα τοῦ 1898, ἕνα κοσμοϊστορικὸ δημοψήφισμα ποὺ ἔφερε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ζώντων Ἑλλήνων ποιητῶν τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ. Σονν έτα ἀφιερωμένα στὸ μεγάλο του δάσκαλο Ἰάκωβο Πολυλᾶ, μὰ περισσότερο σονν έτα ἀφιερωμένα στὴ μαγεμένη καὶ εἰδιλλιακὴ καὶ πανέμορφη Κέρκυρα, τὴ μικρὴ πατρίδα του, ὅπως τὰ «Ἀ ν ε μ ό μ υ λ ο ς», «Ἔ ρ μ ο ν ε ς», «Κ έ ρ κ υ ρ α», «Π ό ρ τ α Ρ ι ά λ α», «Κ α ρ δ ά κ ι», «Π α λ α ι ο κ α σ τ ρ ί τ σ α», «Σ ω κ ρ ά κ η», κ.ἄ. Σμίγει ἐδῶ ἁρμονικὰ συνταιριασμένο τὸ ζωγραφικό, τὸ φανταστικό, τὸ μυθολογικό,

τὸ ἱστορικὸ στοιχεῖο μ' ἕνα σπάνιο μουσικὸ καλλιτέχνημα σὲ θαυμαστὴ ἑνότητα. Στὸ σοννέτο «Μ ο ύ χ ρ ω μ α» φανερώνεται μὲ ἀσύλληπτη μαγεία ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτραγουδισμένα Κερκυραϊκὰ δειλινά, τὰ γεμάτα γαλήνη καὶ ὅμορφη μελαγχολία δειλινὰ τῶν ὀπτασιασμῶν καὶ τοῦ μεθυσιοῦ σάρκας καὶ ψυχῆς, ὅπου :

Φυσάει τ' ἀεράκι μ' ἀνάλαφρη φόρα
καὶ τὲς τριανταφυλλιὲς ἀργὰ σαλεύει·
στὲς καρδιὲς καὶ στὴν πλάση βασιλεύει
ρόδινο σούρουπο, ὥρα μυροφόρα,

χρυσὴ θυμητικῶν ὀνείρων ὥρα...
. . . . . .

Σ' ἄλλο σοννέτο καλοτυχίζει μιὰ γέρικη ἐλιά, ποὺ μέσα στὸ ἀκατάπαυστο θρόϊσμα τῶν δένδρων καὶ τὶς μελωδικὲς σερενάτες τῶν νερῶν τελειώνει τὴ ζωή της μὲ τὰ φτερουγίσματα καὶ λαλήματα τῶν πουλιῶν καὶ τὸ βούισμα τῶν μελισσῶν. Ἀγαπημένο του ἰδανικὸ τῆς εὐθανασίας ἡ ἐλιὰ καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργηματικώτερα σοννέτα τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως, μᾶς δείχνει ὁλόκληρη τὴν αἰσθαντικότητα τοῦ Μαβίλη, ὅπως ὁλόκληρος ὁ κάποιος πεσσιμισμός του καὶ μιὰ πρόωρη μελαγχολία καθρεφτίζεται στὸ ἀθάνατο σοννέτο του «Λ ή θ η». Δὲν θ' ἀνθέξουμε στὸν πειρασμὸ νὰ παραθέσουμε ἐδῶ τὸ ἀπὸ ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων θεωρούμενο σὰν ἀμίμητο ἀριστούργημα τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως σοννέτο «Λ ή θ η»:

Καλότυχοι οἱ νεκροὶ ποὺ λησμονᾶνε
τὴν πίκρα τῆς ζωῆς. Ὄντας βυθίση
ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκολουθήσει
μὴν τοὺς κλαῖς, ὁ καημός σου ὅσος καὶ νᾶναι.

Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχὲς διψοῦν καὶ πᾶνε
στῆς λησμονιᾶς τὴν κρουσταλλένια βρύση·
μὰ βοῦρκος τὸ νεράκι θὰ μαυρίση,
ἄ στάξη γι' αὐτὲς δάκρυ ὅθε ἀγαπᾶνε.

Κι' ἂν πιοῦν θολὸ νερὸ ξαναθυμοῦνται,
διαβαίνοντας λειβάδια ἀπὸ ἀσφοδήλι,
πόνους παλιούς, ποὺ μέσα τους κοιμοῦνται.

Ἄ δὲν μπορῇς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι.
τοὺς ζωντανοὺς τὰ μάτια σου ἂς θρηνήσουν.
Θέλουν — μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησμονήσουν...

Δὲν θὰ μπορέσουμε ἐπίσης, παραλείποντας, νὰ μὴ μνημονεύσουμε ἐδῶ πὼς μὲ τὴν ἐθνικὴ ἀφύπνιση τοῦ 1909, ὁ Μαβίλης παρακινήθηκε ἀπὸ πολλοὺς φίλους του ἐδῶ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ νὰ θέση ὑποψηφιότητα βουλευτοῦ. Καὶ ἐκλέγεται βουλευτὴς τὸ 1910 στὸν ὑπὸ τὸν Κ. Ζαβιτσιάνο συνδυασμὸ Κερκύρας, γιὰ νὰ σημειώση ἕνα μεγάλο σταθμὸ στὸ ἀνέβασμα καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς δημοτικῆς μας γλώσσας. Παραμένει ζωντανὸ μνημεῖο τοῦ δημοτικισμοῦ ἡ μεγαλειώδικη ἀγόρευση τοῦ Μαβίλη, κατὰ τὴ συζήτηση τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, ὅπου, σὰν ἀπάντηση στοὺς γλωσσαμύντορες τοῦ Μιστριώτη, κατὰ τὰ γνωστὰ «Ὀρεστειακὰ» γεγονότα, ἀκούσθηκε ὁ κεραυνὸς τοῦ ποιητοῦ μὲ τὴν περίφημη ἀπὸ τότε ἀποστροφὴ τῆς 26ης Φεβρουαρίου 1911 :

«Δὲν ὑ π ά ρ χ ε ι χ υ δ α ί α γ λ ῶ σ σ α· ὑ π ά ρ χ ο υ ν μ ό ν ο ν χ υ δ α ῖ ο ι

ἄνθρωποι—καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ χυδαῖοι εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτήν, ποὺ μιλοῦν τὴν καθαρεύουσα.....».

***

Τὰ χρόνια ποὺ βρίσκονται στὴν περίοδο 1895–1909 χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν μεγάλη πατριωτικὴ καὶ ποιητικὴ προσφορὰ τοῦ Λορέντζου Μαβίλη, μὲ εἰδικώτερη προσπάθεια ἐνισχύσεως τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα κατὰ τὰ ἔτη 1900–1909. Τοῦτο, ἐκτὸς τῶν ὅσων εἴπαμε γιὰ τὸ ἡρωικὸ πέρασμα τοῦ Μαβίλη στὴν Κρήτη καὶ ὕστερα στὴν Ἤπειρο, μὲ ἐθελοντὰς φίλους του μισθοδοτουμένους καὶ ὡπλισμένους μὲ χρήματα τοῦ ἰδίου.

Ἡ ἐθνικὴ ἀφύπνιση τοῦ 1909, μὲ πρωτεργάτη τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ, τὸν ἐνθουσιάζει καὶ δικαιώνει τὴν πίστη του στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν ἑλληνικὴ ψυχή. Γίνεται ἀφάνταστα εὐτυχὴς ἀργότερα, ὅπως γράφει, γιατὶ βλέπει νὰ καρποφοροῦν στὸν τόπο ὅλα ὅσα πρόσμενε, μὰ εἰδικώτερα γιατὶ μὲ τὴν ἐκλογή του ὡς βουλευτοῦ τὸ 1910 τοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία τὸ 1911 νὰ ὑπερασπισθῆ τὴ γλῶσσα ποὺ θεωροῦσε ὡς πηγὴ κάθε καλῆς προσδοκίας. Ἡ εὐτυχία του αὐτὴ ἀποκορυφώνεται τὸν ἑπόμενο χρόνο, μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ φέρνει ὁ πόλεμος τοῦ 1912. Μὰ ὁ Μαβίλης τὸ 1912 δὲν εἶναι ὁ πλούσιος ἀριστοκράτης τοῦ 1896, ποὺ μποροῦσε νὰ καταρτίζη ἀντάρτικα σώματα καὶ νὰ τὰ τροφοδοτῆ καὶ μισθοδοτῆ μὲ δικούς του πόρους. Φτωχὸς σχεδὸν ὁ Μαβίλης τώρα, ἔρχεται μὲ τὴν ἔκρηξη τοῦ πολέμου στὸ σῶμα τῶν Γαριβαλδινῶν καὶ στὴ μονάδα ἐκείνη ποὺ διοικοῦσε ὁ Ἀλέξανδρος Ρώμας, ὅπου ζητάει νὰ καταταγῆ σὰν ἁπλὸς στρατιώτης. Φαίνεται πὼς ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Μαβίλη νὰ καταταγῆ ὡς στρατιώτης τῶν πενήντα δύο χρόνων ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ρώμα νὰ τὸν δεχθῆ τουλάχιστον μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ, εἶχε ψυχράνει τοὺς δύο ἄνδρες γιὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα. Καί, φυσικά, τὸ δίκαιο ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀλεξάνδρου Ρώμα, ἀφοῦ οἱ Γαριβαλδινοὶ στρατιῶτες ἦσαν νέοι, κάτω ἀπὸ τὰ τριάντα χρόνια, καὶ οἱ κακουχίες τοῦ στρατοπέδου καὶ τῆς ὅλης διαβιώσεως γενικὰ πολὺ σκληρὲς γιὰ τὸν σκληραγωγημένο ὡστόσο Μαβίλη. Ὅπως καὶ νἄναι, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ρώμα νίκησε στὸ τέλος καὶ ὁ ἥρωας ποιητὴς κατατάχθηκε μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ, ἂν καὶ ποτὲ στὸ λιγοστὸ διάστημα ποὺ τοῦ ἀπέμενε δὲν ἐπωφελήθηκε τῶν προνομίων τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Σὰν ἐθελοντὴς φτωχὸς ὁ Μαβίλης καὶ ἔχοντας τὴν διοίκηση ἑνὸς λόχου τῶν Γαριβαλδινῶν, ἔλαβε μέρος σὲ πολλὲς μάχες, μέχρι τὴν τραγικὴ ἡμέρα τοῦ θανάτου του. Πλάι στὸν Μαβίλη καὶ τὸν Ἀλέξανδρο Ρώμα πολέμησε ἡρωικὰ σ' ὅλες τὶς μάχες καὶ ἡ Ἀσπασία Χαλκοκονδύλη, τὸ γένος Μαυρομιχάλη, ποὺ εἶχε ἐθελοντικὰ καταταγῆ ὡς νοσοκόμος στὸ πρῶτο σῶμα τῶν Γαριβαλδινῶν. Καὶ σημείωσε πραγματικὸ θρίαμβο τὸ σῶμα τοῦτο τῶν Γαριβαλδινῶν μὲ τὸν Ρώμα καὶ τὸν Μαβίλη καὶ τὴν Χαλκοκονδύλη, ὅπως θρίαμβο σημείωσε καὶ τὸ δεύτερο σῶμα ποὺ διοικοῦσε ὁ Γαριβάλδης, μὲ ἡρωικὲς συμπαραστάτριες τὴν σύζυγό του, τὶς δύο θυγατέρες του καὶ δύο Ἰταλίδες φίλες των, ποὺ εἶχαν ἐθελοντικὰ καταταγῆ κι' αὐτὲς ὡς νοσοκόμες. Ὅμως, οἱ μοῖρα εἶχε πλέξει ἀπὸ νωρὶς τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου γιὰ τὸν Μαβίλη, ποὺ, ἀφοῦ διέσχιζε τὴν Μακεδονία, τὴν Θεσσαλία καὶ τὴν Ἤπειρο καὶ πατοῦσε πρῶτος τὰ τουρκοκρατούμενα Γιάννενα, βρῆκε τὸν θάνατο στὰ ὑψώματα τοῦ Δρίσκου, κοντὰ στὸν Ἄραχθο.

Ἡ φονικὴ ἐκείνη μάχη τοῦ Δρίσκου διήρκεσε τρεῖς ἡμέρες καὶ στὸ διάστημα τοῦτο τὸ τουρκικὸ πυροβολικὸ εἶχε θερίσει κυριολεκτικὰ τοὺς Γαριβαλδινούς. Κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν τουρκικῶν πυροβόλων, ἀποφασίζεται τὴν νύκτα τῆς 28ης Νοεμβρίου 1912 καὶ σὲ πολεμικὸ συμβούλιο ἡ ὑποχώρηση. Ὁ Μαβίλης ὅμως διαφωνεῖ καὶ τὰ ξημερώματα τῆς 29ης Νοεμβρίου ἐξακολουθεῖ νὰ ἀμύνεται μὲ τὸν λόχο του.

Σὲ γενικὴ ἔφοδο μὲ τοὺς Γαριβαλδινούς του, δέχεται τὴν πρώτη σφαῖρα ποὺ διαπερνᾶ τὶς παρειές του. Πληγωμένος σύρεται μέχρι τὸ μικρὸ παρεκκλήσιο τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ποὺ εἶχε μετατραπῆ σὲ πρόχειρο χειρουργεῖο καί, ἐνῶ στέκεται μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῆ τοὺς μαχομένους στρατιῶτες του καὶ νὰ τοὺς ἐνθουσιάση, δέχεται δεύτερο διαμπερὲς τραῦμα στὸν λάρυγγα. Μὲ τὴ βοήθεια κάποιου πιστοῦ Γαριβαλδινοῦ φθάνει μέχρι τὸ παρεκκλήσιο, ὅπου καὶ ξεψυχάει, προφέροντας τὰ ἀτίμητα ἐτοῦτα λόγια: «Ἐπερίμενα πολλὲς τιμὲς ἀπὸ τοῦτο τὸν πόλεμο, μὰ ὄχι καὶ τὴν τιμὴ νὰ πεθάνω γιὰ τὴν Ἑλλάδα!.....».

Τέτοιο ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ μεγάλου πατριώτη καὶ ποιητῆ, τοῦ ἡρωικοῦ ἡμίθεου τοῦ Δρίσκου, Λορέντζου Μαβίλη. Πάνω στὸ λείψανο τοῦ ποιητῆ βρῆκε ὁ Γαριβαλδινὸς ταγματάρχης Γιοβάνης δύο μισοτελειωμένα ἀκόμα σοννέτα, ποὺ ἔφεραν πολλὲς λογοτεχνικὲς συζητήσεις καὶ ποὺ συμπεραίνεται τελικὰ πὼς ἦταν στὴν πραγματικότητα ἕνα μόνο ποίημα, μὲ τίτλο «Τοῦ κάκου» καὶ ὑπότιτλο «Γραμμένο στὸ ἴδιο πλοῖο». Τὸ ποίημα τοῦτο θεωρεῖται ὡς προγνωστικὸ τοῦ τέλους του ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μαβίλη καὶ ἀλληγορικὸ γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸ θάνατο, παρ' ὅλο ποὺ ὑπάρχουν καὶ ἀντίθετες ἀπόψεις.

Τὸ γεμᾶτο ἑλληνολατρεία καὶ ὑψηλοὺς στοχασμοὺς ποιητικὸ ἔργο τοῦ Μαβίλη, ταξινομήθηκε ἀπὸ τὸ στενό του φίλο Κώστα Θεοτόκη καὶ πρωτοδημοσιεύθηκε σὲ βιβλία ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Γράμματα» τῆς Ἀλεξανδρείας τὸ 1915. Καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ ξένοι διανοηταὶ κατέταξαν τὸν ποιητὴ Μαβίλη στὴ θέση ποὺ τοῦ ἄρμοζε. Ἡ Ἑλλάδα, τιμώντας τὸν μεγάλο ἥρωα καὶ ἑλληνολάτρη ποιητή, ἔδωσε τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλατεῖες τῆς πόλης τῆς σοφίας καὶ τοῦ πνεύματος. Καὶ ἡ νεοελληνικὴ γενεὰ στέκεται εὐλαβικά, σὲ στάση προσοχῆς, ὅταν φέρνει στὴ θύμηση τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔδωσε τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴ ζωή του ἀκόμα στὸ φωτεινὸ ἑλληνικὸ περπάτημα καὶ στὸ ἔνδοξο μεγαλεῖο τῆς πατρίδος.

Λίγα δροσερὰ λουλούδια στὴν προτομὴ τοῦ ποιητῆ τῆς «Λήθης», ἴσως τοῦ θυμίσουν χαμένα ὄνειρα πολυθρήνητα μὰ καὶ ἡρωικὲς ἐποχὲς γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς Φυλῆς, γιὰ τὴν ἐπιβίωση τοῦ Γένους καὶ γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν ἐθνικῶν διεκδικήσεων, ποὺ μὲ τὸ 1912, τὸ ἔτος τοῦ θανάτου του, ἡ Ἑλλάδα ἐπέτυχε. Ἂς δοθῆ στὸν μεγάλο πατριώτη καὶ ποιητή, τουλάχιστον αὐτὲς τὶς ἡμέρες τῆς λαμπρᾶς ἐπετείου, μέρος ἀπὸ τὸ ἀπαύγασμα τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ποὺ λέγεται Εὐγνωμοσύνη.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

VI. Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα εἰς τὸ Βυζάντιον.

Ἐφ' ὅσον παρήρχοντο οἱ αἰῶνες, ἀπὸ τὴν ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων θυσίαν καὶ ἀνάστασιν τοῦ Θεανθρώπου, καὶ ὁ χριστιανισμός, ὡς θρησκεία πλέον, ἐξηπλοῦτο εἰς ὅλον τὸ τότε γνωστὸν κόσμον, ἡ ὑπέρμετρος αὐστηρότης τῶν ἠθῶν καὶ ἡ ἐγκράτεια, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκον οἱ πρῶτοι πατέρες τῆς ἐκκλησίας, ἤρχισαν εἰς τὸ πολὺ πλῆθος νὰ θεωροῦνται ἀνεφάρμοστοι. Καὶ ἡ πυρκαϊὰ τῶν σαρκικῶν παθῶν, οὐδέποτε κατασβεσθεῖσα ἀλλ' ὑποβόσκουσα, ἤρχισε νὰ ἀναζωπυροῦται. Τὰ πρῶτα σαρκικὰ σκάνδαλα ἤρχισαν νὰ πολλαπλασιάζωνται. Ἀλλ' ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία τῶν πρώτων ἐκείνων αἰώνων ἀντέδρασε ὅσον ἠδύνατο. Οἱ πραγματικοὶ χριστιανοὶ καὶ αἱ πραγματικαὶ χριστιαναί, ἀκριβῶς διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν πειρασμὸν αὐτὸν τῆς σαρκὸς εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία των, ἀπεσύροντο ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια καὶ ἐγένοντο κατ' ἀρχὰς μὲν ἀναχωρηταί, ζῶντες μόνοι καὶ μόναι εἰς σκήτας, διὰ νὰ ἱδρύσουν καὶ νὰ συστήσουν κατόπιν τὰ κοινόβια καὶ τὰς μονάς. Εἰς αὐτὰς ἐπεβάλλοντο αὐστηρόταται δοκιμασίαι καὶ ποιναί, διὰ νὰ κατασιγάσουν τὴν θύελλαν τῶν παθῶν. Καὶ πολλοὶ μοναχοὶ ἔφθανον ἀκόμη μέχρις εὐνουχισμοῦ, ἐνῶ εἰς τὰ μοναστήρια γυναικῶν, μὲ ἐξαντλητικὰς νηστείας, μὲ γονυκλισίας καὶ μὲ νυχθημερὸν προσευχάς, προσεπάθουν νὰ κατασιγάσουν «τῶν παθῶν των τὸν τάραχον». Ἔφθανον καλόγραιαι μὲ πεπυρακτωμένα σίδηρα νὰ καταστρέψουν τὰ γεννητικά των ὄργανα. Τοιαύτη ἦτο ἡ νοοτροπία τῆς κατασιγάσεως τῶν παθῶν εἰς τὰ γυναικεῖα μοναστήρια, ὥστε ἀκόμη καὶ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, δηλαδὴ πρὸ τριακονταετίας, ἐπὶ ἀειμνήστου εἰσαγγελέως τῶν πλημμελειοδικῶν Ἀθηνῶν Παπανικολάου καὶ πρὸ 15ετίας, εἰς αἰφνιδιασμὸν τοῦ τότε ἀντεισαγγελέως καὶ ἤδη εἰσαγγελέως τῶν πλημμελειοδικῶν κ. Παπακαρυᾶ, εἰς τὴν παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Κερατέας γυναικείαν μονὴν τῶν παλαιομερολογητῶν, εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, ὅπως λέγεται ἡ ἄνωθεν τοῦ Λαυρίου ἀκτή, ἡ δικαστικὴ ἀρχή, διεπίστωσε, λέγω, ὅτι ἡ ἡγουμένη Μαριὰμ ἤλειφε μὲ ἰώδιον καθημερινῶς καὶ ἐκαυτηρίαζε τὰ γεννητικὰ ὄργανα τῶν νεαρῶν μαθητευομένων καλογραιῶν καὶ ἀκόμη καὶ τῶν μικρῶν κορασίδων, διὰ νὰ καταστρέψῃ τὰ αἰσθητήρια νεῦρα καὶ νὰ τὰ ἀπαλλάξῃ διὰ παντὸς ἀπὸ τοῦ σαρκικοῦ πειρασμοῦ!!! Εἰς τὴν τοιαύτην διαπίστωσιν παριστάμεθα καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται τῶν ἐφημερίδων, οἱ ὁποῖοι καὶ τὰ περιεγράψαμεν τότε ἐν ἐκτάσει εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, εἰς τὰς ὁποίας ἐργαζόμεθα.

Ἀλλὰ τὴν διὰ παντὸς τρόπου καταστολὴν τοῦ, εὐθὺς ἀπὸ τὸν πρώτων αἰώνων τοῦ χριστιανισμοῦ, διαφαινομένου κύματος τῆς διαφθορᾶς, προσεπάθησαν νὰ καταστείλουν οἱ πρῶτοι πατέρες τῆς ἐκκλησίας. Καὶ εἰς τὰς πρώτας οἰκουμενικὰς συνόδους ἐψηφίσθησαν τοιοῦτοι κανόνες διὰ τὴν διαφθοράν, ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία ἐνδιεφέρετο περισσότερον καὶ διὰ τὴν ἠθικὴν τῶν ἱερωμένων καὶ ἐπειδὴ τοὺς πρώτους αἰῶνας καὶ οἱ ἐπίσκοποι ἀκόμη ἔζων κατὰ κόσμον καὶ ἦσαν νυμφευμένοι «δι' ὃ καὶ ἀπροκριματίστως εἶχον τὰς ἑαυτῶν γαμετάς», τὰς συζύγους των δηλαδή, ὅπως μᾶς ἐδίδασκεν ὁ μακαρίτης ὁ Ράλλης εἰς τὸ πανεπιστήμιον καὶ εἰς τὸ μάθημα τοῦ Κανονικοῦ ἢ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, ἐψηφίσθησαν οἱ «Ἀποστολικοὶ» λεγόμενοι κανόνες. Πολλοὶ μάλιστα ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ κανόνες αὐτοὶ δὲν ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων, ἀλλὰ προϋπῆρχον αὐτῶν καὶ ἀπέρρευσαν ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων. Ὁ ιζ' λοιπὸν ἀποστολικὸς κανὼν ὁρίζει :

«Ὁ δυσὶ γάμοις συμπλακεὶς μετὰ τὸ βάπτισμα ἢ παλλακὴν κτησάμενος οὐ

δύναται εἶναι ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος ἢ ὅλως τοῦ καταλόγου τοῦ ἱερατικοῦ». Δηλαδὴ ἀπὸ τὸν τότε κόσμον ἦσαν πάρα πολὺ δίγαμοι καὶ «Κύριος οἶδε» πόσοι καὶ πόσοι εἶχον παλλακάς, δηλαδὴ ἑρωμένας, ὥστε οἱ λαϊκοὶ αὐτοὶ νὰ μὴ ἀποκλείωνται ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ γίνουν τοιοῦτοι ἄνδρες ἐπίσκοποι, ἱερεῖς ἢ διάκονοι, διότι τὸ πρᾶγμα θὰ ἐπήγαινε πολὺ διὰ τὴν ἐκκλησίαν.

Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν τί λέγει καὶ ιη' ἀποστολικὸς κανών :

«Ὁ χήραν λαβὼν ἢ ἐκβεβλημένην ἢ ἑταίραν, ἢ οἰκέτιν, ἢ τῶν ἐπὶ σκηνῆς, οὐ δύναται εἶναι ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος ἢ ὅλως τοῦ καταλόγου τοῦ ἱερατικοῦ». Ἄρα ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὑπῆρχον καὶ ἑταῖραι καὶ ὑπηρέτριαι πορνευόμεναι, οἰκέτιδες καὶ ἠθοποιοί, αἱ ὁποῖαι παρεῖχον ἀφειδῶς τὰ κάλλη των εἰς τοὺς πληρώνοντας τὰς σαρκικὰς ἡδονάς. Αὐτοὶ πλέον ποὺ εἶχον κάμει τὰ αὐτὰ πράγματα δὲν ἦτο ἐπίσης δυνατὸν νὰ γίνουν ἐπίσκοποι ἢ καὶ ἁπλῶς κληρικοί. Καὶ βλέπομεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἀποστολικὸν αὐτὸν κανόνα ὅτι καὶ αἱ χῆραι ἢ ἐκβεβλημέναι, δηλαδὴ αἱ διεζευγμέναι, δὲν ἐφημίζοντο διὰ τὴν ἠθικήν των, διότι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος διεκήρυσσεν εἰς τὰς ἐπιστολάς του ὅτι «οὐ δεῖ τὰς χήρας ἀφ' ἑαυτῶν πυροῦσθαι», καὶ τὰς συμβουλεύει παρὰ νὰ ἀκολασταίνουν νὰ ἔρχωνται εἰς δεύτερον καὶ τρίτον γάμον, ἐφ' ὅσον δὲν ἠδύναντο νὰ καταστείλουν τὸν σαρκικὸν πειρασμόν.

Ἀλλ' οἱ ἀποστολικοὶ κανόνες θὰ μᾶς διδάξουν καὶ ἄλλα ἀκόμη, διότι ὁ ιθ' κανὼν ἐπιτάσσει :

«Ὁ δύο ἀδελφὰς ἀγαγόμενος ἢ ἀδελφιδήν, οὐ δύναται εἶσθαι κληρικός», πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἀρκετὸς κόσμος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν νόμιμον σύζυγον, εἶχε σχέσεις καὶ μὲ τὴν κουνιάδαν του ἢ μὲ τὴν κόρην τοῦ ἀδελφοῦ του, τῆς ἀδελφῆς του καὶ τοῦ κουνιάδου ἢ τῆς κουνιάδας του !!! Καὶ τέλος ὁ κ' κανὼν ἐπιτάσσει :

«Κληρικοὺς ἐγγύας διδοὺς καθαιρείσθω», ἀποδεικνύων ὅτι οὔτε τὰς ἐγγύους δὲν ἐσέβοντο τότε οἱ κληρικοί, οἱ ὁποῖοι, ἐφ' ὅσον ἔκαμον τοιαῦτα ὄργια, καθηροῦντο.

Ἀλλὰ οἱ κανόνες τῶν διαφόρων πατέρων τῆς ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐξομολόγους ἱερεῖς, οἱ δίδοντες εἰς αὐτοὺς ὁδηγίας τίνας ποινὰς νὰ ἐπιβάλουν εἰς τοὺς ἐξομολογουμένους παραπτώματα χριστιανούς, δὲν περιέχουν φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα συνέβαινον τότε καὶ δὲν συμβαίνουν σήμερον, ἴσως διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχεν ἡ τόσον εὐχερὴς ἐκπλήρωσις τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου, ὅσον εἶναι σήμερον. Οἱ κανόνες αὐτοὶ ἀποδεικνύουν ὅτι αἱ αἱμομειξίαι, αἱ μοιχεῖαι, οἱ λεσβιασμοί, αἱ παιδεραστίαι ἦσαν ἀπείρως συνηθέστεραι, ἐνῶ σήμερον εἶναι εὐτυχῶς σπάνιαι. Καὶ ὡς κάτι τὸ ἀνατριχιαστικὸν θὰ ἀναφέρω τὴν ἀρχὴν ἐξομολογητικοῦ κανόνος πατέρος τῆς ἐκκλησίας, τὸν ὁποῖον πρὸ ἐτῶν μοῦ εἶχεν ἀνακοινώσει ὁ ἐκλεκτὸς συνάδελφος καὶ διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς κ. Νικ. Βέρρος. Ὁ κανὼν αὐτὸς ὥριζεν: «Ὅστις ἀρρενοκοιτήσῃ τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ ἐντὸς νάρθηκος ἐκκλησίας, ξηροφαγεῖν ἡμέρας ἐνενήκοντα καὶ μετανοίας ποιεῖν τρὶς τῆς ἡμέρας τριάκοντα, ἡμέρας ἐνενήκοντα». Δηλαδὴ αἱ φιλομόφυλοι σχέσεις πενθεροῦ πρὸς τὸν γαμβρόν του, ὅταν προφανῶς αὐτὸς ἦτο νεαρὸς καὶ ὡραῖος, θὰ ἦτο τί τὸ ὄχι καὶ ἀσυνήθιστον. Ἀλλὰ μερικοί, διὰ νὰ μὴ γίνεται τὸ ἀνοσιούργημα αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν των, κατέφευγον, φαίνεται, εἰς ἐρημοκλήσια καὶ δι' αὐτὸ ἐτέθη «κανὼν» δι' ὅσους ἐπεχείρουν τὸ ἀκατονόμαστον αὐτὸ αἴσχος... ἐντὸς νάρθηκος ἐκκλησίας. Καὶ μάλιστα ὁ κανὼν ἔχει καὶ συνέχειαν, διότι ὁρίζει πόση ποινὴ ἐπιβάλλεται, ὅταν τὸ ἀδίκημα ἔχῃ πλήρως τελεσθῇ, ὅτι ἡ ποινὴ μειοῦται ὅταν παραμείνῃ ἡμιτελὲς καὶ ὅταν γίνουν... προπαρασκευαστικαὶ πράξεις, περιέχουσαι ἀρχὴν ἐκτελέσεως. Ἀλλ' ἡ καταχώρησις τοῦ ἀρκετὰ μεγάλου αὐτοῦ συγχωρητικοῦ κανόνος θὰ προσέκρουεν, ἀσφαλῶς καὶ δι' ἐπιστημονικὸν ἀστυνομικὸν περιοδικόν, εἰς τὸν νόμον περὶ ἀσέμνων. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀδικήματα συνεχωροῦντο τότε, ἀρκεῖ ὁ ὑποπεσὼν εἰς τὸ ἀνοσιούργημα νὰ

νηστεύση μὲ ξηρὸν ἄρτον 90 ἡμέρας καὶ νὰ κάμη ἐπί ἴσας ἡμέρας, 3 × 30 δηλαδή, 90 μετάνοιες τὴν ἡμέρα !!!

Εἰς τὸ Βυζαντινόν, λοιπόν, κράτος ἡ κατάστασις, ἀπὸ ἀπόψεως διαφθορᾶς καὶ διαφθορείων, δὲν ἦτο καλυτέρα, ἀπὸ ὅ,τι εἴδομεν εἰς τὴν Ρώμην. Παρὰ τὴν ἐπιφανειακὴν θρησκευτικότητα καὶ τὴν «παπαδοκρατίαν», ὑπῆρχε φοβερὰ διαφθορά. Τὸ Βυζάντιον ἦτο τὸ «κλειδί», ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ὁ μεγαλύτερος σταθμὸς τοῦ διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου ἐκείνων τῶν αἰώνων. Πλοῦτος ἄπειρος εἶχε συρρεύσει καὶ αἱ πόρναι, διὰ τὸν λαὸν καὶ διὰ τοὺς ναυτικούς, καὶ αἱ ἀνωτέρας κλάσεως ἑταῖραι, διὰ τοὺς ἐμπόρους καὶ διὰ τοὺς πλουσίους, κατέκλυσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπως εἶχον κατακλύσει τὴν Βηρυτόν, τὴν Ἀντιόχειαν, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὴν Σμύρνην. Πορνεῖα φανερὰ ἱδρύθησαν καὶ τὰ πανδοχεῖα καὶ καπηλεῖα καὶ εἰς τὰς πόλεις αὐτάς, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ρώμην, εἰς διαφθορεῖα ἐξειλίχθησαν, ὅπου ὁ ἔρως ἐπωλεῖτο καὶ ἠγοράζετο. Ὑπῆρχον λοιπὸν εἰς τὸ Βυζάντιον αἱ «δημόσιαι ἢ κοιναὶ γυναῖκες», αἱ λαϊκαί, αἱ ὁποῖαι ἀπεκαλοῦντο καὶ «κοῦρβαι», ὄνομα τὸ ὁποῖον διατηρεῖται ἕως σήμερον καὶ αἱ «πολιτικαί». Ὑπῆρχον ὅμως καὶ αἱ ἀνωτέρας κλάσεως ἑταῖραι, αἱ ὁποῖαι ἐκαλοῦντο «προϊστάμεναι». Τὰ πορνεῖα, ἀναλόγως τοῦ εἴδους καὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἐμπορεύματος ποὺ προσέφερον, ἐκαλοῦντο χαμαιτυπεῖα, μαστροπεῖα, καὶ μιμαρεῖα. Εἰς τὰ τελευταῖα τρόφιμοι ἦσαν αἱ μῖμοι, αἱ ἀοιδοὶ καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ Ἱπποδρόμου.

Ἀξίζει ἐνταῦθα νὰ σημειωθῆ ὅτι μία «κοινὴ» τοῦ Βυζαντίου, ἐξελιχθεῖσα βραδύτερον εἰς ἑταίραν καὶ μορφωθεῖσα, ἀνῆλθεν διὰ τῆς μορφώσεώς της, τῆς ὡραιότητός της, ἀλλὰ καὶ τῆς μετανοίας της ὅμως, εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον, γενομένη Αὐγούστα. Ἦτο ἡ Θεοδώρα, ἡ κόρη τοῦ Κυπρίου «ἀρκτοτρόφου», δηλαδὴ ἑνὸς ὑπηρέτου τῶν θηρίων τοῦ Ἱπποδρόμου, ὅπου ἐξηκολούθουν ἀκόμη οἱ ἀγῶνες τῶν μονομάχων καὶ αἱ μάχαι ἀνθρώπων πρὸς ἄγρια θηρία καὶ ἰδίως ἄρκτους ἢ καὶ λύκους. Ὁ πατήρ της ἀπέθανεν ἢ ἐφονεύθη νέος καὶ ἀφῆκε τὴν Θεοδώραν ἑπταέτιδα μόλις, μαζὶ μὲ τὴν κατὰ δύο ἔτη μεγαλυτέραν της ἀδελφὴν Κομιτὼ καὶ τὴν κατὰ ἓν ἔτος μικροτέραν Ἀναστασίαν. Διὰ νὰ ζήσουν εἰργάζοντο εἰς τὸν Ἱππόδρομον καὶ ὑπηρέτουν τὰ ἐκεῖ συχνάζοντα μετὰ τοὺς ἀγῶνας ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας, ἰδίως δαμαστὰς θηρίων, μονομάχους καὶ γελωτοποιούς, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐβίασαν καὶ ἐξέδωκαν καὶ τὰς τρεῖς αὐτὰς θυγατέρας τοῦ «ἀρκτοτρόφου» ἀνήκοντος εἰς τὸ κόμμα τῶν Πρασίνων. Ἀπὸ «κούρβαν» ἐξειλίχθη εἰς ἑταίραν περιωπῆς καὶ διὰ τὴν ἔκπαγλον ὡραιότητά της καὶ διὰ τὸ κάλλος της. Ἐθέλχθη πρῶτος ἀπὸ τὰ θέλγητρά της ὁ ἄρχων Ἐκηβόλος, ὁ ὁποῖος συνεδέθη καὶ τὴν παρέλαβε μαζί του εἰς τὴν Πεντάπολιν τῆς Ἀφρικῆς, τῆς ὁποίας ἐγένετο διοικητής. Ἀλλὰ βραδύτερον τὴν ἐξεδίωξε καὶ ἡ Θεοδώρα περιέπεσεν εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν. Πορνευομένη διὰ νὰ ζήση περιῆλθε τὴν Ἀφρικήν, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ κατέληξεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖ, ἀπαυδήσασα ἀπὸ τὸν αἰσχρὸν βίον εἰς τὸν ὁποῖον ἀκουσίως ἐρρίφθη, ἔζησε βίον λιτὸν καὶ ἔντιμον, γνέθουσα ἔρια καὶ ὑφαίνουσα διὰ νὰ ζῆ μὲ τὴν τοιαύτην ἐργασίαν της. Τότε τὴν ἐγνώρισεν ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου Ἰουστινιανός, ὁ ὁποῖος κατεθέλχθη ἀπὸ τὴν καλλονήν της καὶ ἀπὸ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς της, πρὸ πάντων. Τὴν ἠγάπησε παραφόρως καί, παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις της, διότι αὕτη τοῦ ἐξωμολογήθη ὅλον τὸν πρότερον βίον της, τὴν ἐνυμφεύθη. Καὶ ὅταν τὸ 527 π.Χ. ὁ Ἰουστινιανὸς ἀνεκηρύχθη συμβασιλεύς, τὰ πλήθη καὶ ἰδίως ὁ Ἱππόδρομος ὁ ὁποῖος τὴν ἐλάτρευσε πλέον, τὴν ἐπευφήμησαν ὡς Αὐγούσταν. Καὶ ὅταν ὁ Ἰουστινιανὸς παρέμεινε μόνος αὐτοκράτωρ ἡ Θεοδώρα ἐμεγαλούργησε καὶ ἐθαυματούργησεν ὡς αὐτοκράτειρα. Αὐτὴ ἠμπόδισε τὸν Ἰουστινιανόν, κατὰ τὴν αἱματηρὰν στάσιν τοῦ Νίκα, νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ χάση τὸν θρόνον καὶ κατώρθωσεν οὕτω νὰ καταστείλη τὴν στάσιν, ὥστε μετὰ νὰ δοξασθῆ καὶ νὰ μεγαλουργήση ὁ Ἰουστινιανός. Ἡ ἰδία εἰσηγήθη τὴν

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΟΥ ΣΑΝ ΡΕΜΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

—Εἶμαι Γάλλος, μοῦ ἔλεγε.

—Κι' ὅμως τίποτε δὲ σὲ σώζει, οὔτε τὸ ψεύτικο διαβατήριο, ποὺ εἶναι στὰ χέρια μου, οὔτε τὸ μούσι καὶ τὸ μουστάκι, οὔτε τὰ μυωπικὰ γυαλιά, μποροῦν νὰ σὲ καμουφλάρουν πλέον.

Στὸ μεταξὺ ἔρχεται καὶ ὁ διοικητὴς τοῦ Τμήματος.

—Κύριε ἀστυνόμε, ὁ Ρουστάνιο εἶναι στὰ χέρια μας, μὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιμένη πὼς εἶναι Γάλλος βιομήχανος.

Ὁ ἀστυνόμος τοὔκαμε μιὰ πρόχειρη ἐξέτασι καὶ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν πρῶτο γραμματέα τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας κ. Πελάντο καὶ τοῦ εἶπε: «αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχω στὸ γραφεῖο μου τὸν καταχραστὴ Ρουστάνιο».

Ὁ συνομιλητής του τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ὁδηγήσουμε στὴν ἰταλικὴ πρεσβεία γιὰ ἀναγνώρισι.

Πρὶν φύγουμε εἶπα στὸν Παρνίδη νὰ περιμένη στὸ Τμῆμα, μέχρις ὅτου ἐπιστρέψουμε. Ὁ Παρνίδης θορυβήθηκε καὶ μὲ ρώτησε.

—Μήπως εἶμαι κρατούμενος ;

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!

Καὶ ἀμέσως ἐγὼ καὶ ὁ ἀστυνόμος Σπανάκης μαζὶ μὲ τὸν Ρουστάνιο ξεκινησαμε γιὰ τὴν ἰταλικὴ πρεσβεία.

Ὁ Ρουστάνιο δὲν ἤξευρε ποὺ τὸν πηγαίναμε, ὅταν ὅμως φτάσαμε καὶ εἶδε τὴν πινακίδα τῆς πρεσβείας, τρομοκρατήθηκε καὶ ἄρχισε ἔντονα νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ φωνάζη.

—Εἶμαι Γάλλος καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ.

Ὁ θυρωρὸς ὅμως,ποὺ μὲ ἀνεγνώρισε ἀπὸ τὴ προηγούμενη ἐπίσκεψι, μᾶς πλησίασε καὶ μᾶς εἶπε ὅτι μᾶς περιμένει ὁ κ. Πελάντο καὶ μᾶς συνώδευσε μέχρι τοῦ γραφείου του.

Ὁ ἀστυνόμος, ἀφοῦ αὐτοσυστήθηκε, εἶπε στὸ γραμματέα.

—Σᾶς φέραμε κ. Πελάντο τὸν περίφημο Ρουστάνιο.

Ὁ Πελάντο τὸν κοίταξε προσεκτικὰ καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ὁμιλῆ στὴ γλῶσσα τους.

Ἐκεῖνος ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε καὶ ἀπαντοῦσε γαλλικά, ἀλλὰ μὲ ἀκριβεῖς καὶ ὀρθὲς ἀπαντήσεις, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸν κ. Πελάντο ἀμέσως νὰ πεισθῆ καὶ νὰ μὴ ἀμφιβάλη γιὰ τὴν πραγματική του ταυτότητα.

κατάργησιν τῶν μονομαχιῶν καὶ τῶν θηριομαχιῶν εἰς τὸν Ἱππόδρομον, προέβη εἰς τὴν ἐξαγορὰν πλείστων ὅσων διεφθαρμένων ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας νεανίδων, ὡς ἐκείνη, καὶ τὰς ἐβοήθησε νὰ γίνουν ἔντιμοι γυναῖκες καὶ συνέβαλεν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καὶ πλείστων ἄλλων μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομημάτων.

Βραδύτερον ἐν τούτοις, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κλήρου, ἐθεσπίσθησαν αὐστηραὶ διατάξεις περὶ πορνῶν καὶ περὶ πορνείων, ὑπὸ μεταγενεστέρων αὐτοκρατόρων. Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ 26η Νεαρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, ἡ ἐπιτάσσουσα τὸν σωφρονισμὸν τῆς πόρνης «κουρᾷ καὶ διαπομπεύσει».

Εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ συνεχίσωμεν διὰ νὰ ἴδωμεν τί ἐγένετο κατὰ τὸν μεσαίωνα.

(Συνεχίζεται)

Στὸ μεταξὺ βγάζει ἀπὸ τὸ ντοσιὲ τοῦ γραφείου τὸ δελτίο τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ρώμης καὶ τοῦ δείχνει τὴ φωτογραφία του.

—Λοιπόν, τί λέτε, εἶσθε ἀκόμη ὁ Γάλλος Ρενὲ Μπερανζέ ;

Ὁ Ρουστάνιο δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἐπιμένη. Κάτι ψιθύρισε καὶ σωριάστηκε κάτωχρος σ' ἕνα κάθισμα.

Ὁ κ. Πελάντο μᾶς συνεχάρη καὶ μᾶς εἶπε.

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸν κρατήσετε μέχρις ὅτου τελειώσουν οἱ διατυπώσεις.

Ἦταν μεσημέρι, ὅταν ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν πρεσβεία γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Ὁ ἀστυνόμος πῆγε στὸ γραφεῖο του κι' ἐγὼ μὲ τὸν Ρουστάνιο προχωρούσαμε γιὰ τὸ ρεστωρὰν «Ἄριστον» τοῦ φίλου του Παρνίδη, ὅπου,ὅπως μοῦ εἶπε,ἤθελε νὰ γευματίση.

Στὸ δρόμο μοῦ ἔκανε μιὰ κάπως τολμηρὴ πρότασι, μὲ τὰ λίγα σπασμένα ἑλληνικὰ ποὺ ἤξερε.

—Θὰ σοῦ δώσω 500.000 δραχμὲς ἂν μ'ἀφήσης, μοῦ εἶπε.

Τὸν κοίταξα μὲ τόση αὐστηρότητα, ποὺ κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχα καμμιὰ τέτοια διάθεσι καὶ ἄλλαξε ὕφος. Ἄρχισε τότε νὰ βρίζη τὶς γυναῖκες καὶ τὰ χαρτιά, ποὺ ἔγιναν ἀφορμὴ γιὰ τὴν καταστροφή του.

Ὅταν μᾶς εἶδε ὁ γερο-Παρνίδης νὰ μπαίνουμε στὸ κέντρο του, ἔτρεξε κοντά μας καὶ μὲ ρώτησε μὲ φανερὴ ἀγωνία.

—Συμβαίνει τίποτε μὲ τὸν κύριο ; Ποῦ εἶναι ὁ γυός μου ποὺ ἦταν μαζί του ;

—Ὁ κύριος εἶναι κρατούμενος, τοῦ ἀπήντησα ξηρά, χωρὶς νὰ τοῦ δώσω ἄλλη ἐξήγησι.

Καθήσαμε σ'ἕνα τραπέζι καὶ ὁ Ρουστάνιο φώναξε τὸ γκαρσόνι καὶ τοὔδωσε παραγγελίες. Φαγητά, μεταλλικὸ νερὸ καὶ φρέσκα λεμόνια. Τὰ φαγητὰ μόλις τὰ ἄγγιξε.

—Ὑποφέρω ἀπὸ τὸ στομάχι μου, μοῦ εἶπε, καὶ ἔρριχνε πότε—πότε κάτι μικρὲς ἄσπρες παστίλλιες στὸ νερὸ καὶ στὶς λεμονάδες ποὺ ἔπινε.

—Ἴσως ἔτσι θὰ εἶναι καλύτερα, σιγομουρμούριζε λυπημένος. Σὲ λίγο τὴ μελαγχολία του διαδέχθηκε μιὰ περίεργη εὐθυμία. Γελοῦσε, γελοῦσε μ' ἕνα νευρικὸ καὶ παράξενο γέλιο. Κάτι πονηρεύτηκα καὶ τὸν ρώτησα.

—Γιατὶ γελᾶς ;

Ἐκεῖνος μούδωσε τὴν ἀπάντησι.

—Γιατὶ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ μὲ στείλετε στὴν Ἰταλία.

Τὰ λόγια του αὐτὰ μοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι κι' ἄρχισα νὰ τὸν προσέχω περισσότερο. Ὅταν ἀπότομα σώπασε, χλώμιασε, τὰ μάτια του θόλωσαν, δάγκωνε συνεχῶς τὰ χείλη του καὶ μιὰ ἔκφρασι ὀδύνης πῆρε τὸ πρόσωπό του.

—Τί ἔπαθες ; τὸν ρώτησα.

—Πονῶ, πονῶ ἐδῶ μοῦ ἔλεγε μὲ μπερδεμένα λόγια καὶ μοῦ ἔδειχνε τὸ στομάχι του.

—Κάτι ἔκανες, τοῦ εἶπα.

—Αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε! ἦταν ἡ ἀπάντησίς του. Θὰ παραδώσετε ἕνα πτῶμα.

Ἀμέσως σηκώθηκα, τὸν τράβηξα ἀπὸ τὸ κάθισμά του, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Ἦταν ἕτοιμος νὰ σωριαστῆ. Ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ τὸν πάρω ἐπάνω μου.

Ἕνα γκαρσόνι, ποὺ εἶδε ν' ἀγωνίζωμαι γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσω, ἔτρεξε καὶ φώναξε ἕνα περαστικὸ ταξί. Ὕστερα ἦρθε, μ' ἐβοήθησε καὶ τὸν βάλαμε μέσα.

—Γρήγορα, εἶπα στὸ σωφέρ, πήγαινέ μας στὸ Β' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα.

Ἐκεῖ τὸν ξάπλωσα σ' ἕνα κρεβάτι καὶ λέγω στὸν ἀστυφύλακα τῆς ὑπηρεσίας.

—Τρέξε γιὰ γιατρό.

Στὸ μεταξὺ ἄρχισα νὰ ψάχνω τὶς τσέπες του, ὅταν στὴ μικρὴ τσέπη τοῦ

πανταλονιοῦ του βρίσκω ἕνα ἄδειο φιαλίδιο. Ὅπως διάβασα ἦταν «μπομύρ». Ποιὸς τοῦ τὸ ἔδωσε αὐτὸ ἔμεινε μυστήριο.

—Ἡ κατάστασίς του εἶναι σοβαρά, μᾶς εἶπε ὁ γιατρὸς. Ἔχει δηλητηριασθῆ, καὶ πρέπει νὰ μεταφερθῆ ἀμέσως σὲ νοσοκομεῖο.

Μὲ τὴ βοήθεια δύο συναδέλφων μου, τὸν σηκώσαμε ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ μ' ἕνα αὐτοκίνητο τὸν μεταφέραμε στὸ Ζάννειο.

Ὁ ἐφημερεύων ἰατρός, στὸν ὁποῖο ἔδειξα τὸ ἄδειο φιαλίδιο, μοῦ εἶπε :

—Αὐτὸ εἶναι φάρμακο, μὰ σὲ μεγάλη δόσι μετατρέπεται σὲ δραστικὸ δηλητήριο.

Ἐμπιστεύθηκα τὸν αὐτόχειρα στοὺς γιατροὺς τοῦ Ζαννείου καί, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ ἀστυνόμου, ἐτοποθέτησα ἕναν ἀστυφύλακα γιὰ τὴ φρούρησί του καὶ ἐπέστρεψα στὸ Τμῆμα, ὅπου βρῆκα τὸν Παρνίδη στὸ γραφεῖο νὰ περιμένη.

—Καὶ τώρα ἡ σειρά σου, κύριε Πέτρο. Χωρὶς περιστροφὲς θὰ πῆς τὴν ἀλήθεια, γιατὶ τὰ ξέρουμε ὅλα. Τὰ διαμάντια ποὺ πουλήσατε, τὶς καταθέσεις στὴν Ἰονικὴ Τράπεζα καὶ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξες σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Φαίνεται ὅτι γνώριζες τὴν κλοπὴ τῆς Τραπέζης στὴν Ἰταλία καὶ γι' αὐτὸ εἶχες πολιορκήσει τὸν Ρουστάνιο.

—Ναί, δὲν ἀρνοῦμαι. Μοῦ τὰ εἶπε ὁ ἴδιος, ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες ποὺ τὸν γνώρισα.

Πραγματικὰ ὁ Παρνίδης, θὲς ἀπὸ φόβο, θὲς γιὰ νὰ ξεφύγη τὶς εὐθύνες, τὰ ὡμολόγησε ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κατάθεσι τῆς Τραπέζης, τὴν ὁποία προσπάθησε στὴν ἀρχὴ ν' ἀποκρύψη, μὰ δὲν τὰ κατάφερε.

—Ἐδῶ στάθηκες ἄτυχος κ. Πέτρο. Δὲν μπόρεσες νὰ τσεπώσης τὸ ἐνάμισυ ἑκατομμύριο κι' ἔτσι σοῦ ἔμεινε ὄνειρο ἡ ἀγορὰ τοῦ καφενείου Ζαγκανᾶ τοῦ εἶπα καὶ τοῦ κατέσχον τὴν ἀπόδειξι τῆς Τραπέζης τὴν ὁποία εἶχε στὸ πορτοφόλι του. Καὶ τώρα τὰ διαμάντια, συνεπλήρωσα.

—Τὰ διαμάντια—μοῦ εἶπε—τὸ ἕνα τὸ πούλησα ὁ ἴδιος στὴν Ἀθήνα καὶ τ' ἄλλο πουλήθηκε στὴ Βηρυτὸ ἀπὸ τὸν Ἀλαμίδα.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὁ Ἀλαμίδας ἦταν στὰ χέρια μας. Ὅταν εἶδε στὸ Τμῆμα τὸν Παρνίδη τάχασε καὶ κάτι πονηρεύτηκε, γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι μὲ τὸ διαμάντι.

—Ἔλα τώρα, γέρο κατεργάρη, τοῦ εἶπα, ποὺ χώνεις τὴ μύτη σου σ' ὅλες τὶς βρωμοδουλειές. Τί ἔκανες τὰ χρήματα ἀπὸ τὸ διαμάντι τοῦ Γάλλου, ποὺ πούλησες στὴ Βηρυτό ;

—Μπᾶς καὶ ἦταν κλεμμένο ; μὲ ρώτησε. Ἐγὼ τὸ πούλησα στὴ Βηρυτό, μὰ τὰ χρήματα τάδωσα στὸν ἴδιο, καὶ μοὔδωσε τὴν προμήθειά μου. Ἦταν περίφημο διαμάντι. Χωρὶς καμμιὰ πίεσι μοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ καταστήματος.

Στὸ μεταξὺ ὁ Εἰσαγγελεὺς διέταξε τὴ σφράγισι τῆς γκαρσονιέρας μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα καὶ τὴν κατάσχεσι τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα βρέθηκαν στὸν Ρουστάνιο. Ὅσο γιὰ τὰ διαμάντια, ἀνέλαβε γι' αὐτὰ ἡ ἰταλικὴ πρεσβεία Ἀθηνῶν.

Οἱ Παρνίδης καὶ Ἀλαμίδας, ὕστερα ἀπὸ τὶς ἀποκαλυπτικὲς ὁμολογίες τους, ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

Τὴν ἑπομένη, 3 Αὐγούστου 1927, ὅλες οἱ ἐφημερίδες τῆς πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς μὲ μεγάλους, χτυπητοὺς τίτλους καὶ φωτογραφίες, δημοσίευαν τὴν σύλληψι καὶ τὴν ἀπόπειρα αὐτοκτονίας τοῦ Ἰταλοῦ καταχραστοῦ, τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ σημάδι.

***

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὸ καμπαρὲ «Περοκὲ» ἦταν ἀνάστατο. Ὅλες οἱ χορεύτριες κρατοῦσαν ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα, εἶχαν περικυκλώσει τὴν Ἀντελίνα καὶ τῆς ἔλεγαν γιὰ τὸν φίλο της. Ἐκείνη καθόταν σὲ μιὰν ἄκρη σιωπηλὴ καὶ χαμένη, συλλογιζόταν τὰ περασμένα, τὶς εὐτυχισμένες μέρες ποὺ ἔζησε μαζί του καὶ μετὰ τὴν ἐγκατάλειψι, ποὺ εἶχε γεμίσει τὴ ψυχή της μῖσος καὶ ἐκδίκησι.

Μὰ τώρα ἔνοιωθε κάποιο ἄλλο αἴσθημα νὰ πλημμυρίζῃ τὴν καρδιά της, ἕναν οἶκτο, μιὰ συμπόνια γιὰ κεῖνον ποὺ ἀγάπησε μὲ τόσο πάθος καὶ ποὺ τώρα πέθαινε μόνος σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

Ὅταν εἶδε στὴν ἐφημερίδα τὴ φωτογραφία του στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, πρὸς στιγμὴν ἀμφέβαλε ἂν ἦταν ὁ ἴδιος, γιατὶ τὸν εἶδε ἀλλαγμένο, χωρὶς μούσι, μουστάκι καὶ γυαλιά. Μὰ οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν ξεκάθαρα τὸ ψευδώνυμο μὲ τὸ ὁποῖο ζοῦσε στὴν Ἀθήνα, τὶς δουλειές του καὶ τὶς σχέσεις του. Κι' ἔτσι δὲν τῆς ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἦταν ἐκεῖνος.

Τότε ἅρπαξε τὸ ἀκουστικὸ καὶ πῆρε τὸ Ζάννειο Νοσοκομεῖο. Μὲ τὰ σπασμένα ἑλληνικά της ρώτησε γιὰ τὸν ξένο ποὺ αὐτοκτόνησε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος πῆρε τὴν πληροφορία πὼς βρίσκεται σὲ κίνδυνο.

—Θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ἔλθω ἀμέσως νὰ τὸν δῶ;

—Δυστυχῶς ὄχι, τῆς εἶπε ὁ διανυκτερεύων ἰατρός, γιατί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι βρίσκεται σὲ ἀφασία, τὴ νύκτα ἀπαγορεύονται οἱ ἐπισκέψεις.

Πρὶν ἀκόμα ξημερώσῃ ἡ Ἀντελίνα βρισκόταν στὸν Πειραιᾶ, ἔξω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Μόλις ἐπέτρεψαν τὴν εἴσοδο, μπῆκε πρώτη καὶ τρεχάτη ἔφτασε στὸν θάλαμο, ὅπου βρισκόταν ἐκεῖνος.

Ὁ φρουρὸς ἀστυφύλαξ ὅμως τῆς ἀπηγόρευσε τὴν εἴσοδο.

—Θέλω μόνον νὰ τὸν δῶ, εἶναι δικός μου ἄνθρωπος, τοῦ εἶπε μὲ μεγάλο πόνο.

Ὁ ἀστυφύλαξ τὴ λυπήθηκε, τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τὸν εἶδε. Εἶδε ἕνα πτῶμα.

—Εἶναι ἀκόμα σὲ ἀφασία, τῆς εἶπε ὁ φρουρός του.

Ἐκείνη προχώρησε, πῆγε κοντά του, τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιά, μὰ δὲν ἄντεξε ἄλλο. Ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα, σκέπασε μὲ τὰ χέρια της τὸ μορφο πρόσωπό της καὶ ξέσπασε σ' ἕνα βουβὸ κλᾶμα.

Πέντε μέρες πέρασαν καὶ ὁ Ρουστάνιο βρισκόταν στὴν ἴδια κατάσταση. Ἀπὸ τὴν ἕκτη ὅμως ἡμέρα σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ συνέρχεται καὶ ξέφυγε ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ θάνατο. Ὅταν ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ μιλᾶ, εἶπε στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν φρουροῦσαν.

—Δὲν θὰ πάω ζωντανὸς στὴν Ἰταλία, γνωρίζω τὶ μὲ περιμένει καὶ λυπᾶμαι γιὰ τὴ καντάντια μου. Θέλω νὰ πεθάνω καὶ θὰ πεθάνω.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα κήρυξε ἀπεργία πείνης.

Ἡ Ἀντελίνα, ποὺ ἦταν διαρκῶς πλάϊ του, οἱ γιατροί, καὶ οἱ νοσοκόμες προσπαθοῦσαν νὰ τὸν μεταπείσουν, μὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε μὲ πεῖσμα. Ἕνα μῆνα ὁλόκληρο κράτησε ἡ ἐπιμονή του, ὥσπου ὁ καθολικὸς γερο-παπᾶς Παμίδης μὲ τὶς συμβουλές του καὶ ἡ Ἀντελίνα μὲ τὰ δάκρυά της καὶ τὶς παρακλήσεις της, τὸν ἔκαναν καὶ διέκοψε τὴν ἀπεργία πείνης.

Ἀπὸ τὸν Ρουστάνιο δὲν εἶχε μείνει κυριολεκτικῶς τίποτε. Στὸ κρεβάτι του ἔβλεπε κανεὶς μιὰ σκιά, ἕνα φάντασμα.

Σὲ λίγες μέρες, ποὺ τὸ σκελετωμένο ἐκεῖνο κορμὶ μπόρεσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, ἦλθε ἡ διαταγὴ γιὰ τὴν παράδοσί του στὶς ἰταλικὲς ἀρχές.

***

18 Ὀκτωβρίου 1927. Ἕνα ἔγγραφο τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ποὺ ἦλθε στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι τοῦ Πειραιῶς, διέτασσε νὰ παραδώσουμε τὸν Ἰταλὸ καταχραστὴ στοὺς καραμπινιέρους, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν νὰ τὸν παραλάβουν. Ἀπὸ τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης ὁ Ρουστάνιο βρισκόταν στὸ Τμῆμα καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγὼ μὲ ἕνα συνάδελφό μου τὸν συνωδεύσαμε στὸ λιμάνι.

Κοντὰ στὸ τελωνεῖο ἦταν ἀραγμένο τὸ ἰταλικὸ καράβι «Ντάτσια». Ἐκεῖ μᾶς περίμεναν ἕνας ἀξιωματικὸς καὶ δύο καραμπινιέροι, μὰ μπρὸς στὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ ἔστεκε καὶ περίμενε καὶ ἡ Ἀντελίνα, ὅπως πάντα κομψὴ καὶ ὄμορφη.

Ὅταν μᾶς εἶδε νὰ πλησιάζουμε ἔτρεξε κοντά, ἔπεσε πάνω στὸν φίλο της, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φιλοῦσε καὶ τοῦ μιλοῦσε στὴν γλῶσσα του. Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ οἱ καραμπινιέροι μᾶς περίμεναν στὸ σαλόνι τοῦ βαποριοῦ, μαζὶ μὲ τὸ γραμματέα τοῦ προξενείου Πειραιῶς. Ὁ κ. Ριτσιᾶνο, μόλις μᾶς εἶδε, μᾶς παρέλαβε καὶ μᾶς συνέστησε στοὺς συμπατριώτας του ἀστυνομικούς.

—Οἱ κύριοι, τοὺς εἶπε, εἶναι οἱ συνάδελφοί σας Ἕλληνες ἀστυνομικοί,οἱ ὁποῖοι συνέλαβαν καὶ σᾶς ἔφεραν τὸν καταχραστή.

Στὸ μεταξὺ τοὺς παρέδωσα ἕναν φάκελο καὶ τὸν Ρουστάνιο.

Τὸ καράβι ἦταν ἕτοιμο νὰ σαλπάρη, ὅταν ξεκινήσαμε νὰ φύγουμε.

—Καλὴ τύχη, Ρουστάνιο, τοῦ εἶπα.

Ἐκεῖνος γύρισε καὶ μὲ κοίταξε μὲ κάποιο παράπονο, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι. Χαιρετήσαμε τοὺς Ἰταλοὺς συναδέλφους καὶ μαζὶ μὲ τὸν κ. Ριτσιᾶνο βγήκαμε ἀπὸ τὸ «Ντάτσια», ποὺ εἶχε πιὰ σηκώσει τὴν ἄγκυρά του καὶ ξεκινοῦσε. Ἔξω στὴν προβλῆτα στεκόταν ἀκόμα ἡ Ἀντελίνα μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ κουνοῦσε τὸ μαντήλι της, χωρὶς νὰ τὴν βλέπη κανείς, γιατὶ ὁ ἀγαπημένος της Ἐρρῖκο, βρισκόταν κλεισμένος στὸ κρατητήριο τοῦ βαποριοῦ.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ὁ γραμματεὺς τοῦ προξενείου Πειραιῶς Ριτσιᾶνο καὶ ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας ἔφεραν στὸ Τμῆμα μιὰ διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου. Ἡ διαταγὴ ἔλεγε νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν Εἰρηνοδίκη Πειραιῶς καὶ νὰ τοὺς συνοδεύσουμε στὴ γκαρσονιέρα μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα. Σὲ λίγο ὁ Εἰρηνοδίκης ἔβγαζε τὰ βουλοκέρια ἀπὸ τὴ πόρτα τῆς γκαρσονιέρας καὶ παρέδιδε τὸ κλειδὶ στὸν νομικὸ σύμβουλο τῆς πρεσβείας.

Ὅταν ἄνοιξαν τὴν γκαρσονιέρα καὶ μπήκαμε γιὰ τὸν ἔλεγχο, ἄκουσα τὸν κ. Ριτσιᾶνο νὰ λέη μὲ πραγματικὴ λύπη.

—Δύστυχε Ρουστάνιο!

Τὰ λόγια αὐτὰ μοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι καὶ τὸν ρώτησα.

—Τί ἀπέγινε ὁ Ρουστάνιο, κ. Ριτσιᾶνο;

—Δὲν τὸ μάθατε; Αὐτοκτόνησε. Ἔπεσε ἀπὸ τὸ τραῖνο σὲ μιὰ στροφή, ὅταν τὸν πήγαιναν στὸ Σὰν-Ρέμο.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς κι' ἐγὼ τὸν λυπήθηκα, γιατὶ δὲν ἦταν ἕνας κοινὸς κακοποιός. Ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρος του τὸν ἔσπρωξε στὴν πρᾶξι του καὶ τὸν ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ τέλος, ποὺ ἔκλεισε τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ σημάδι.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

Σημείωσις.—Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3989/13 Ἰουνίου 1928 ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐχορηγήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ 25.000 δραχμῶν εἰς τοὺς ἀστυνομικούς οἱ ὁποῖοι συνέβαλον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ καταχραστοῦ τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης τοῦ Σὰν Ρέμο, Ρουστάνιο Ἐρρίκου.

Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεως, ἵνα μὴ θιγῶσιν πρόσωπα ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, τὰ ὀνόματα εἶναι φανταστικά, πλὴν τοῦ δράστου καὶ τῶν ἀστυνομικῶν.

Γ. Δ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΛΗΡΩΣΕ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ

Ὑπὸ Ἀστυν. Διευθυντοῦ Β' κ. **ΔΗΜ. ΜΟΡΟΥ**

Διαβάζοντας πολλὲς φορὲς τὰ περίεργα, παράξενα καὶ ἀπίστευτα νέα στὶς ἐφημερίδες, μένει κανεὶς κατάπληκτος, καὶ διερωτᾶται ἂν αὐτὰ ποὺ διάβασε εἶναι πραγματικὰ ἢ εἶναι φανταστικὰ παραμύθια, ποὺ γράφουν οἱ δημοσιογράφοι, γιὰ νὰ γεμίζουν τὶς ἐφημερίδες καὶ νἄχουν μεγάλη κυκλοφορία, δεδομένου ὅτι, τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῶν ἀναγνωστῶν, ἀρέσκεται σὲ ψεύτικες, φανταστικές, παραμυθένιες καὶ ἀπίστευτες, ἀλλὰ ἀληθοφανεῖς ἱστορίες, ποὺ σερβίρονται ὡς πραγματικές.

Ὅμως, ἡ παρακάτω ἐγκληματικὴ ἱστορία ποὺ διάβασα στὸ «Σάντεϋ Ἐξπρὲς» τῆς περασμένης Κυριακῆς καὶ ποὺ εἶναι πραγματική, ξεπερνᾶ τὴν ἀνθρώπινη φαντασία, καί, ἂν δὲν ἦταν παρμένη ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης, θὰ λέγαμε ὅτι ὁ δημοσιογράφος ποὺ τὴν ἔγραψε ὑπερέβη κάθε ὅριον φαντασίας. Ἡ ἱστορία αὐτὴ μᾶς ἔρχεται, ἀπὸ ποῦ ἀλλοῦ βέβαια, ἀπὸ τὴν χώρα τῶν παραδοξοτήτων, ἀπὸ τὴν χώρα ποὺ συμβαίνουν ὅλα τὰ περίεργα, παράξενα καὶ ἐξωφρενικὰ γεγονότα καὶ συμβάντα, τὴν Ἀμερική.

Ὁ κοσμηματοπώλης Samuel Resnick 61 χρόνων, ἀπὸ τὴν Φόϊνιξ τῆς Ἀριζόνας τῆς Ἀμερικῆς, διαβάζοντας τὶς μικρὲς ἀγγελίες στὴν τοπικὴ ἐφημερίδα, καὶ ἰδιαιτέρως τὶς ἀγγελίες «Ζητοῦν ἐργασία», συνέλαβε τὴν ἰδέα καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου του. Ἀπήντησε σὲ τέσσαρες τέτοιες ἀγγελίες, προσφέροντας ἐργασία στοὺς ζητοῦντας. Ὅταν αὐτοὶ ἔσπευσαν μὲ χαρὰ στὴν πρόσκλησί του καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀνεύρισκον ἐπὶ τέλους κάποια δουλειά, κατόπιν πολλῶν ἀναζητήσεων, ἐδοκίμασαν μεγάλη καὶ τρομερὴ ἀπογοήτευσι ἀπὸ ὅ,τι ἄκουσαν, σχετικὰ μὲ τὴν ἐργασία ποὺ τοὺς προσέφερε. Στὸν καθένα, χωριστά, ἀπ' αὐτούς τοὺς τέσσαρες εἶπε : «Τὸ ἔργο ποὺ θὰ σοῦ ἀναθέσω εἶναι φόνος. Ζητῶ νὰ μὲ σκοτώσῃς». Οἱ τρεῖς πρῶτοι ἠρνήθησαν, βέβαια, τὴν προσφερομένη ἐργασία καὶ ἔφυγαν ἀμέσως τρομοκρατημένοι. Ὁ τέταρτος συνεφώνησε καὶ ὁ φόνος ἐξετελέσθη. Ὁ Samuel Resnick βρέθηκε ἀπηγχονισμένος.

Ἡ ἀσύλληπτη, φανταστική, παραμυθένια καὶ ἀπίστευτη ἱστορία, μᾶς ἔρχεται, ὡς ἀνεφέρθη, ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖον τῆς Φόϊνιξ τῆς Ἀριζόνας, ὅπου παρεπέμφθησαν οἱ δράστες καὶ ἐδικάσθησαν.

Στὸ κακουργιοδικεῖο κατετέθη, ὅτι ὁ κοσμηματοπώλης Resnick ἦταν ἄρρωστος, ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ καρδιακὸ νόσημα καὶ ἄλλες ἀρρώστειες καὶ ὅτι ἤθελε νὰ πεθάνῃ. Ὅμως, ἤθελε νὰ δολοφονηθῇ, γιατὶ μόνον σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ εἰσέπραττε ἡ γυναίκα του διπλάσιο ποσὸ ὡς ἀσφάλεια, ἤτοι 80.000 δολλάρια, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ ἀσφαλιστηρίου.

Στὴν ἀρχὴ ἀπετάνθη στὸν κουρέα του Sloyd Musgave καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ βρῇ ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ θὰ ἀνελάμβανε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὁ κουρέας, ἔφριξε στὸ ἄκουσμα τῆς προτάσεως καὶ τρομοκρατημένος προσεπάθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, ἀπὸ ἕνα τέτοιο διάβημα.

Ὅμως ὁ Resnick , προχώρησε σὲ ἀνεύρεσι τρόπου ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου του. Ἠρεύνησε τὶς τοπικὲς ἐφημερίδες καὶ ἰδιαιτέρως τὶς μικρὲς ἀγγελίες, ἀναζητήσεως ἐργασίας.

Ὁ James O'Gradan, ἕνας ἀποστρατευθεὶς λοχίας τῆς Ἀεροπορίας, κατέθεσε στὸ δικαστήριο ὅτι στὴν ἀγγελία του, πρὸς ἀνεύρεσι ἐργασίας, ἀπήντησε ὁ κοσμηματοπώλης Resnick, ὁ ὁποῖος, ὅταν συνηντήθησαν, τοῦ πρότεινε νὰ τὸν σκοτώσῃ. «Μοῦ εἶπε ὅτι πάσχει ἀπὸ καρκῖνο καὶ ὅτι, ἂν ἐδολοφονεῖτο, θὰ εἰσέπραττε ἡ γυναίκα του διπλάσια ἀσφάλεια. Ἀρνήθηκα βέβαια καὶ προσεπάθησα νὰ τὸν φέρω στὰ λογικά του».

Ἕνας ὁδηγὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ὁ Ἀλφρέδος Ichroeder κατέθεσε τὰ ἑξῆς στὴν δίκη: «Εἶχα βάλλει μιὰ μικρὴ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα, ζητώντας ἐργασία. Ἡ ἀγγελία εἶχε διατυπωθῆ ὡς ἑξῆς: «Ἀναλαμβάνω κάθε νόμιμη ἐργασία, ἀρκεῖ νὰ κερδίσω 1000 δολλάρια». Ἔγινα κάτωχρος καὶ ἔμεινα ἄφωνος, ὅταν ἄκουσα τὴν προσφερομένη ἐργασία καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Resnick. Τόση ἦτο ἡ ταραχή μου στὸ ἄκουσμα τῆς ἐργασίας, ὥστε, φεύγοντας βιαστικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ξέχασα τὸ καπέλλο μου».

Ἕνας ὑπάλληλος ἑνὸς βενζινάδικου, ὁ Higino Gutieror, κατέθεσεν ἐπίσης τὰ ἑξῆς: «Ὅταν πῆγα στὴν πρόσκλησι τοῦ Resnick, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὕρισκα μιὰ καλὴ ἐργασία, μοῦ προσέφερε ἕνα δακτυλίδι ἀξίας 5.000 δολλαρίων, ἂν ἀνελάμβανα νὰ τὸν σκοτώσω. Βέβαια ἀρνήθηκα μὲ ἀηδία καὶ ἔφυγα».

Κατόπιν προσέρχεται ὁ 19ετὴς Clemmie Jackson, ὁ ὁποῖος καταθέτει τὰ ἑξῆς: «Εἶχα βάλλει μιὰ μικρὴ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα, ζητώντας μιὰ ὁποιαδήποτε ἐργασία. Ὅταν μὲ κάλεσε ὁ Resnick μοῦ εἶπε:... «σκότωσέ με καὶ σοῦ δίδω ὅλα τὰ χρυσαφικὰ καὶ κοσμήματα ποὺ φέρω μαζί μου, καθὼς καὶ ὅσα χρήματα ἔχω στὶς τσέπες μου». Συνεφώνησα νὰ τακτοποιήσω τὴν ὑπόθεσι, σκεφθεὶς ν' ἀναθέσω τὴν δουλειὰ αὐτὴ σὲ κάποιον ἄλλο. Τὴν πρότασι τοῦ Resnick ἀνεκοίνωσα στὸν ἀδελφό μου R. Jackson ἐτῶν 21 καὶ στοὺς τρεῖς φίλους μου John Henry Joues, ἐτῶν 21, Jesse Tillis 19 ἐτῶν καὶ Ernest Ipurlick, ἐτῶν 29».

Τώρα ὁ ἀδελφός του καὶ οἱ τρεῖς φίλοι του βρίσκονται στὶς φυλακὲς τῆς Ἀριζόνας, καταδικασθέντες σὲ ἰσόβια δεσμά, γιὰ φόνο ἐκ προμελέτης.

Ἀπολογούμενοι στὸ δικαστήριο κατέθεσαν τὰ ἑξῆς: «Δὲν θέλαμε νὰ τὸν σκοτώσουμε, ὅταν ὅμως μᾶς παρακαλοῦσε καὶ μᾶς ἐκλιπαροῦσε, ὑποκύψαμε καὶ τοῦ κάναμε αὐτὴ τὴ χάρι».

Ὁ Clemmie ἀθωώθηκε, γιατὶ δὲν συμμετέσχε στὴν ἐκτέλεσι τοῦ φόνου. «Δὲν βαστοῦσε ἡ καρδιά μου νὰ ἰδῶ τὸν κ. Samuel πεθαίνοντας», εἶπε.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ προεκάλεσε σοβαρὲς συζητήσεις μεταξὺ τῶν νομικῶν κύκλων, σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική. Ἡ κατηγοροῦσα ἀρχὴ (εἰσαγγελεὺς) στὴν ἀγόρευσί του εἶπε: «Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι ἂν ὁ Resnick ζητοῦσε νὰ πεθάνη ἢ ὄχι. Ἡ ὑπόθεσις τῶν δραστῶν ν' ἀναλάβουν τὴν ἐκτέλεσι τοῦ φόνου, συνιστᾶ τὴν ἐγκληματικὴ πράξι των. Ἀκόμη καὶ ἂν ὁ Resnick ἀνέθεσε ἐπὶ ἀμοιβῇ νὰ τὸν σκοτώσουν, τὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ ἔπρεπε νὰ πληρώσουν μὲ τὴν ζωήν των τὸ ἔγκλημά των, γιατὶ συνωμότησαν καὶ συνήργησαν γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ φόνος, ἐξετελέσθη δὲ ἐκ προθέσεως, ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως, μὲ τὴν ἐγκληματικὴ ἐλπίδα τοῦ ἄνομου κέρδους, ὡς ἐλατήριο. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Resnick μπορεῖ νὰ ἐπιθυμοῦσε καὶ νὰ ἐπεδίωξε τὸν φόνο του, δὲν μειώνει τὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι καὶ τὸν βαθμὸ τοῦ ἐγκλήματος τῶν παιδιῶν αὐτῶν».

Ἡ ὑπεράσπισις ἰσχυρίσθη, ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἦσαν κατωτέρας πνευματικῆς καὶ μορφωτικῆς καταστάσεως καὶ ἐνέδωσαν στὶς παρακλήσεις, νὰ διαπράξουν τὸν φόνο.

Ἕνας συνήγορος, ὑπερασπιζόμενος ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτά, εἶπε στὴν ἀγόρευσί του: «Ὑπῆρχε βέβαια ἕνα σχέδιο καὶ πρόθεσις φόνου στὴν ὑπόθεσι αὐτή, αὐτὰ ὅμως δὲν ἦσαν στὸ μυαλὸ τῶν κατηγορουμένων, ἀλλὰ στὸ μυαλὸ τοῦ θύματος Resnick».

Τώρα ἡ ὑπεράσπισις ἔκαμε ἀναίρεσι στὸν Ἄρειο Πάγο, ἐναντίον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως σὲ ἰσόβια δεσμά.

Ἔτσι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παράδοξες, φανταστικὲς καὶ ἀπίστευτες ἐγκληματικὲς ὑποθέσεις φόνου στὴν Ἀμερική, φόνου κατὰ παραγγελίαν τοῦ θύματος, θ' ἀνοιγῇ καὶ πάλιν καὶ θ' ἀπασχολήσῃ δικαστικὲς ἀρχές, ποινικολόγους καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν παγκόσμιο κοινὴ γνώμη.

Δ. ΜΟΡΟΣ

ΜΕΣΑ ΔΙΑΒΙΒΑΣΕΩΝ

—ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ—

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **ΒΑΣ. ΚΡΥΟΥ**

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ἀφ' ἧς ἐποχῆς συνεστήθη μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1947, εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν της, ὡς μέσα διαβιβάσεως, τὸ ἐνσύρματον τηλέφωνον καὶ τὸν ἀγγελιοφόρον ἀστυφύλακα.

Ἡ σημειωθεῖσα πρόοδος, ὅμως, εἰς τὴν ἐν γένει ἀνέλιξιν τῶν μέσων, διαρκοῦντος τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, κατέδειξεν ὅτι τὰ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων χρησιμοποιούμενα μέσα διαβιβάσεων ἦσαν, ἂν οὐχὶ ἄχρηστα, τοὐλάχιστον ἀνεπαρκῆ. Περαιτέρω ἀπόδειξιν, ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς γνώμης τῶν ἁρμοδίων, παρέσχε καὶ ἡ μεσολαβήσασα περίοδος τῆς ἀναρχικῆς δράσεως ἐν ἔτει 1944–45, καθ' ἣν, τὰ τότε ἐν χρήσει μέσα διαβιβάσεων ἀπεδείχθησαν ὅτι, ἐν τεταραγμένῃ περιόδῳ, δὲν παρέχουσιν ἐχέγγυα διαρκοῦς, ἀσφαλοῦς καὶ ταχείας ἐπικοινωνίας.

Ἐν ἔτει 1947 ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, εὑρισκομένη ἐν πλήρῃ ὀργασμῷ ἀρτίας ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς Τεθωρακισμένης Ἴλης Ἐφόδου, συνέλαβε τὴν ἰδέαν ὅτι ἐν ταὐτῷ ἠδύνατο νὰ εἰσαγάγῃ καὶ ἐφαρμόσῃ νεώτερον σύστημα ἐπικοινωνίας, μὲ προοπτικήν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀπαραίτητον σύνδεσιν τῶν τεθωρακισμένων μονάδων τῆς νεοτεύκτου ὑπηρεσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν δημιουργίαν φυτωρίου, ἐντὸς τῆς ἐπιλέκτου ἐκείνης ἀστυνομικῆς μάζης, πρὸς περαιτέρω ἐφαρμογὴν ἑνὸς συγχρόνου καὶ πλέον ἀσφαλοῦς μέσου ἐπικοινωνίας εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Ὡς πλέον κατάλληλον τοιοῦτον μέσον ἐκρίθη ὅτι ἦτο τὸ ἀσύρματον τηλέφωνον, κοινῶς ἀποκαλούμενον «Ἀσύρματος».

Δι' εὐστόχων ἐνεργειῶν τῆς τότε διοικήσεως τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Στρατοῦ συγκατετέθη εἰς τὴν διάθεσιν εἰδικευμένων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀναγκαιούντων ἀσυρμάτων συσκευῶν. Διὰ τῶν διατεθέντων ἐκπαιδευτῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν παραχωρηθέντων μέσων ἤρχισεν ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ ἀσυρμάτου ἐπικοινωνίας εἰς τὴν Τεθωρακισμένην Ἴλην Ἐφόδου τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας.

Κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον, ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἐπιλεγέντων ἀξιωματικῶν καὶ κατωτέρων ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἔλαβε χώραν ἐντὸς τῆς Τεθωρακισμένης Ἴλης Ἐφόδου καὶ ἐπὶ τῶν φορητῶν ἀσυρμάτων συσκευῶν No 536.

Αἱ μονίμου, διὰ κρυστάλλων, συντονισμοῦ φορηταὶ συσκευαὶ ἀσυρμάτου No 536 ἦσαν μικρᾶς ἐμβελείας, ἀκτῖνος περίπου 200 ὑαρδῶν, καὶ ἡ χρησιμότης αὐτῶν συνίστατο εἰς τὴν ἐπικοινωνίαν ὁμάδων ἢ ἀτόμων, δρώντων ἐντὸς ἐγγὺς κειμένων χαρακωμάτων καὶ οἰκοδομικῶν τετραγώνων. Ἰδιαιτέρα σπουδαιότης αὐτῶν διεπιστώθη κατὰ τὴν ἐνέργειαν ἐρευνῶν, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ οἰκοδομικοῦ συγκροτήματος, ὅταν αἱ δρῶσαι κατὰ διαμερίσματα καὶ ὀρόφους ἀστυνομικαὶ ὁμάδες, διὰ τῶν συσκευῶν No 536 ἐπετύγχανον πλήρη συντονισμὸν εἰς τὸ ἔργον των, διότι ὑπῆρχε τὸ μέσον διαρκοῦς καὶ πλήρους ἐπαφῆς μεταξύ των.

Διαρκούσης τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ τῶν φορητῶν συσκευῶν ἀσυρμάτου No 536 ἐπραγματοποιήθη ἡ παραλαβὴ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ἀσυρμάτων συσκευῶν No 19, ἐκ κατασκευῆς καταλλήλων διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν μηχανοκινήτων μονάδων.

Ἡ παραλαβὴ τῶν νέων, μεγάλης ἐμβελείας, μέχρις 20 μιλλίων, συσκευῶν No 19, αἵτινες λειτουργοῦν διὰ δυνάμεως ὑγρῶν στοιχείων, ἀπῄτησε συνέχισιν τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἥτις διήρκεσεν ἐπὶ 3μηνον καὶ ἐπερατώθη εἰς τὸ 487 Τάγμα Διαβιβάσεων τοῦ Γ.Ε.Σ.

Ἡ ἐκπαίδευσις ἐπὶ τῶν συσκευῶν No 19, ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα α) τὴν ἐφαρμογὴν πλήρους δικτύου ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν τεθωρακισμένων μονάδων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ καὶ Πάτραις καὶ β) τὴν ὀργάνωσιν δι-

κτύου ἀσυρμάτου ἐπικοινωνίας, εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐνσυρμάτου τηλεφωνικοῦ δικτύου εἰς ἡμέρας γενικῆς κινητοποιήσεως τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων, ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατούσης τότε καταστάσεως, συνεπείᾳ τῆς δράσεως τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ.

'Ενῷ τὸ νέον σύστημα ἐπικοινωνιῶν ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν μὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα, ἡ ἐκπαίδευσις τῶν εἰδικευθέντων ὑπαλλήλων συνεχίζεται εἰς τὸ Κέντρον 'Εκπαιδεύσεως Τεθωρακισμένων καὶ εἰς τὸ Κέντρον 'Εκπαιδεύσεως Διαβιβάσεων τοῦ Γ.Ε.Σ.

Εἰς τὸ Κέντρον 'Εκπαιδεύσεως Διαβιβάσεων τοῦ Γ.Ε.Σ., ἐπραγματοποιήθη ἡ τελειοποίησις τῶν ἐκπαιδευθέντων εἰς τὰ προηγουμένως διδαχθέντα συστήματα ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὰς νεωτέρας συσκευὰς No 22 καὶ 694, δι' ὧν δὲν κατωρθώθη νὰ ἐφοδιασθῇ ἡ 'Αστυνομία Πόλεων, ἐλλείψει κονδυλίων. Εἰς τὸ Κέντρον τοῦτο διεχωρίσθη ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ οὕτως οἱ φοιτήσαντες ἠκολούθησαν ἰδιαίτερα τμήματα, ἀναφερόμενα εἰς κεχωρισμένας εἰδικότητας, ἤτοι τοῦ ἀξιωματικοῦ διαβιβάσεων, διὰ τὴν ὀργάνωσιν ὑπηρεσίας καὶ δικτύων διαβιβάσεων, τοῦ ἁπλοῦ διαβιβαστοῦ καὶ τοῦ τεχνίτου ἀσυρμάτου. Διὰ τὴν τελευταίαν εἰδικότητα οἱ πέντε ἐπιλεγέντες ἀστυφύλακες ἐφοίτησαν εἰς τὴν σχολὴν ΤΕΣΗΛ/Κ.Ε.Δ. ἐπὶ ἓν ἔτος συνεχῶς.

Διὰ τῆς καθιερώσεως τοῦ συστήματος ἀσυρμάτου ἐπικοινωνίας, ἡ 'Αστυνομία Πόλεων ἀντεμετώπισε κατὰ πρῶτον τὸν ἐπαπειλούμενον, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τεταραγμένα περιόδους, κίνδυνον ἐνδεχομένης ἀχρηστεύσεως τοῦ ἐνσυρμάτου δικτύου καὶ κατὰ δεύτερον ἐπέτυχε τὴν ἄμεσον καὶ ταὐτόχρονον λῆψιν ἢ μεταβίβασιν διαταγῶν, θέμα ὑψίστης σημασίας διὰ τὰς διοικήσεις τῶν μεγάλων ἀστυνομικῶν μονάδων, ὡς αἱ ἀστυνομικαὶ Διευθύνσεις, αἱ 'Υποδιευθύνσεις Γενικῆς 'Ασφαλείας καὶ ἄλλαι ὑπηρεσίαι.

Μετὰ ταῦτα, ἡ ἡγεσία τοῦ Σώματος ἐμελέτησε καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συστήματος ἀσυρμάτου ἐπικοινωνίας καὶ εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ὑπηρεσίας 'Αμέσου Δράσεως τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Οἱ εἰδικευμένοι ὑπάλληλοι ἐφοίτησαν ἐκ νέου εἰς σχολάς, ὀργανωθείσας ὑπὸ τῆς 'Αμερικανικῆς 'Αποστολῆς, καὶ ἀπέκτησαν τὰς ἀπαραιτήτους συμπληρωματικὰς γνώσεις ἐπὶ τῆς συγχρόνου ἐξελίξεως, ἐνῷ ταὐτοχρόνως παρελαμβάνοντο νεώτερα μέσα διαβιβάσεων. Οὕτως, ἀπὸ δεκαετίας, ἔχομεν πλέον ἐν λειτουργίᾳ ἀρτίαν ὑπηρεσίαν τηλεπικοινωνιῶν. Σήμερον ὑπάρχουν παρὰ τῇ 'Αστυνομίᾳ Πόλεων :

α. Συγκροτήματα στατικῶν σταθμῶν ἀσυρμάτου.

β. Συγκροτήματα ἀναμεταδόσεως.

γ. Κινητοὶ σταθμοὶ ἀσυρμάτου ἐπ' ὀχημάτων τύπου Motorolla.

δ. Κινητοὶ σταθμοὶ ἀσυρμάτου ἐπ' ὀχημάτων τύπου Υ.R.C.

Τὰ ἀποτελέσματα ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τηλεπικοινωνιῶν εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας 'Αμέσου Δράσεως τυγχάνουν τοῖς πᾶσι γνωστά, διότι πληθὺν περιστατικῶν ἀναφέρει ὁ καθημερινὸς τύπος, περὶ τῆς ἀστραπιαίας καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐπεμβάσεως τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων, εἰς τοὺς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν παρουσιαζομένους κινδύνους κατὰ τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας τοῦ πολίτου.

'Ενταῦθα θὰ ἀποφύγωμεν νὰ ἀναφέρωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τὰς κατὰ καιροὺς σοβαρὰς ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερεν εἰς δρώσας μονάδας τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἐν 'Αθήναις, Πειραιεῖ καὶ Πάτραις τὸ σύστημα τηλεπικοινωνιῶν, θὰ ἀναφέρωμεν ὅμως τὴν πρόσφατον συμβουλὴν αὐτοῦ εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, πρὸς διάσωσιν τῶν πληγέντων ἐκ τῆς τελευταίας πλημμύρας ἐν 'Αθήναις, διότι, καταστραφέντος τοῦ ἐνσυρμάτου δικτύου τηλεφώνων τῆς περιοχῆς, οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀστυνομικοὶ πρὸς σωτηρίαν τῶν πνιγομένων, ταὐτοχρόνως, διὰ τῶν ἀσυρμάτων των, ἐπέτυχον τὴν ἀποκατάστασιν ἐπαφῆς μετὰ τῶν ἁρμοδίων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, διὰ τὴν ἀποστολὴν ἐνισχύσεων, πρὸς διάσωσιν καὶ περαιτέρω περίθαλψιν τῶν πλημμυροπαθῶν.

Β. ΚΡΥΟΣ

Η ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ἐναέριος Ἀστυνομία Τροχαίας.
2. Ἔλεγχος τῆς ἀποδόσεώς της.
3. Ἡ φωνὴ τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ.
4. Δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

1. Ἐναέριος Ἀστυνομία Τροχαίας.

Μετὰ ἀπὸ τὰ τόσα μηχανικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τεθῇ μέχρι σήμερον εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἀστυνομίας, ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς Ἀεροπορίας νὰ παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας εἰς αὐτὴν καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Τροχαίας. Ἔχουν βεβαίως χρησιμοποιηθῇ μέχρι τώρα ἀεροπλάνα ἀπὸ τὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας διαφόρων χωρῶν, διὰ διαφόρους σκοπούς, ἀλλ' ὡς πληροφορούμεθα ἀπὸ τὸν ξένον τύπον διὰ πρώτην φορὰν συνιστᾶται εἰδικὴ ἀεροπορικὴ ὑπηρεσία διὰ τὴν Ἀστυνομίαν Τροχαίας, εἰς τὴν Καλλιφόρνιαν τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς τὴν Καλλιφόρνιαν, μὲ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας ἐθνικὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς ὡραίους αὐτοκινητοδρόμους, εἰς τοὺς ὁποίους κυκλοφοροῦν 8.100.000 αὐτοκίνητα καὶ ὅπου δέκα ἄτομα φονεύονται εἰς αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα ἀνὰ 24ωρον, οἱ ὁδηγοί, κατὰ τὸ παρελθόν, ἦτο δυνατόν, νὰ διαφεύγουν τῆς προσοχῆς τῆς Ἀστυνομίας καὶ νὰ ὁδηγοῦν ἀντικανονικῶς. Ἡ Τροχαία ὅμως τῆς Καλλιφορνίας ἔθεσεν ἤδη τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν, διὰ τοῦ σχηματισμοῦ μιᾶς ἐναερίου ἀστυνομικῆς ὁμάδος, ἀποτελουμένης ἐκ 18 ἀνδρῶν, ἔργον τῆς ὁποίας εἶναι ὁ ἔλεγχος τῆς τροχαίας κινήσεως εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πολιτείας αὐτῆς, ὑπὸ εἰδικευμένων ἀστυνομικῶν, ἐπιβαινόντων μικρῶν ἀεροπλάνων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐφωδιαμένα μὲ μικρόφωνα.

Ἡ καινοτομία αὐτὴ ἐβαπτίσθη «Ὁ μεγάλος ἀδελφός σας σᾶς παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν» καὶ ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀποδεικνύεται ἐποικοδομητική.

2. Ἔλεγχος τῆς ἀποδόσεώς της.

Τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ μέτρου αὐτοῦ ἤλεγχαν ἐπὶ τόπου πολλοὶ ἀξιωματικοί, δημοσιογράφοι καὶ ἰδιαιτέρως ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ ἑβδομαδιαίου ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Νιούσγουήκ», συμμετασχὼν εἰς πτῆσιν ἐπιδείξεως, τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσεν εἷς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐναερίου Τροχαίας, ὁ ἔφεδρος ταγματάρχης τῆς ἀεροπορίας κ. Τζαίημς Σίμμονς.

«Μετὰ ἀπὸ μίαν θεαματικὴν ἀπογείωσιν ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Σακραμέντο, ὁ κ. Σίμμονς εὗρε καὶ ἤρχισε νὰ ἀκολουθῇ τὸν δημόσιον δρόμον ὑπ' ἀριθ. 99 ἀπὸ ὕψους 5.280 ποδῶν. Τὰ ὀχήματα, παρ' ὅλον ὅτι ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀνατείλει ἀκόμη, διεκρίνοντο καθαρώτατα νὰ διασχίζουν τὴν ἄσφαλτον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἀναγεγραμμένοι εὐκρινῶς διάφοροι ἀριθμοί. Ὅταν ἕνα αὐτοκίνητον διέσχισε τὴν μεταξὺ δύο ἀριθμῶν ἀπόστασιν, εἰς χρόνον μεγαλύτερον τῶν 60 δευτερολέπτων, τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ὁ ὁδηγός του ὑπελείπετο κατὰ 5 μίλια τοῦ ἑξ 65 μιλίων τὴν ὥραν ἀνωτάτου ὁρίου ταχύτητος, τὸ ὁποῖον ἔχει καθορίσει ἡ Ἀστυνομία τῆς Καλλιφορνίας.

Καθὼς ὁ ἥλιος ἀνήρχετο εἰς τὴν ὀροσειρὰν τῆς Σιέρα Νεβάδα, ὁ Σίμμονς διέκρινεν ἕνα μαῦρον αὐτοκίνητον, τὸ «παμπρίζ» τοῦ ὁποίου ἦτο κεκαλυμμένον ἀπὸ χιόνι παγωμένον. Τὸ χρονόμετρον τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔδειξεν ὅτι τὸ αὐτοκίνητον διέσχιζε τὴν μεταξὺ τῶν δύο σημείων ἀπόστασιν εἰς ὀλιγώτερα τῶν 45 δευτερολέπτων —μὲ ταχύτητα δηλαδή, μεγαλυτέραν τῶν 80 μιλίων τὴν ὥραν. Τὸ ἀεροπλάνον

κατῆλθε μὲ ἀπότομον «λούπινγκ» εἰς τοὺς 200 πόδας καὶ ὁ Σίμμονς ἥρπασε τὸ μικρόφωνόν του.

«Ἀεροπλάνον No 2 καλεῖ Μονάδα 6».

«Μονὰς 6 πρὸς ἀεροπλάνον No 2, σὲ ἀκοῦμε», ἔφθασεν ἀμέσως ἡ ἀπάντησις.

«Ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητο μὲ πάγους στὸ «παρμπρίζ», κατευθύνεται μὲ μεγάλην ταχύτητα πρὸς Ἕλκ Γκρόβ. Ἐρευνήσατε».

«Ἐν τάξει, ἀεροπλάνο No 2. Τέλος».

Ὁ Σίμμονς ἀνῆλθεν εἰς 500 πόδας καὶ ἤρχισε νὰ παρακολουθῇ τὸ αὐτοκίνητον. Ἔμπροσθέν του ἦτο «παρκαρισμένο», εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, ἕνα λευκὸν περιπολικὸν τῆς Ἀστυνομίας, ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ ὁποίου διεκρίνετο ὁ ἀριθμὸς 6. Καθὼς ἀνύποπτος ὁ ὁδηγὸς τοῦ μαύρου αὐτοκινήτου τὸ προσεπέρασε, ἐτέθη ἀμέσως εἰς καταδίωξίν του, καὶ μετὰ ἓν περίμου μίλιον τὸν ἐκάλει νὰ σταματήσῃ.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερον ὁ Σίμμονς παρετήρησεν ἕνα αὐτοκίνητον «παρκαρισμένο» εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ καὶ μίαν γυναῖκα νὰ ἵσταται παρὰ τὸ πλευρόν του. Τὸ ἀεροπλάνον κατῆλθεν τόσον χαμηλὰ ὥστε διέκρινε δύο παιδάκια εἰς τὸ ὄπισθεν κάθισμα. Μὲ τὸ μεγάφωνόν του ὁ Σίμμονς ἐφώναξε.

3. Ἡ φωνὴ τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ.

«Σᾶς ὁμιλεῖ ἡ ἐναέριος Τροχαία τῆς Καλλιφορνίας. Μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω ;».

Κατάπληκτος ἡ γυναίκα ἐκοίταξε ὑψηλὰ ἀπὸ ὅπου ἤρχετο ἡ φωνὴ τοῦ «Μεγάλου ἀδελφοῦ» καὶ ἤρχισε νὰ κινῇ τὰς χεῖρας της.

«Ἂν δὲν ἔχετε βενζίνη, ὑψώσατε τὸ δεξὶ χέρι σας», διέταξεν ὁ Σίμμονς. Ἡ γυναίκα ὑπήκουσε καὶ ὁ Σίμμονς εἶπε πάλιν :

«Θὰ σᾶς στείλω βοήθειαν. Περιμένετε εἰς τὸ αὐτοκίνητον».

Ἀπὸ τὸν πομπὸν τῆς Τροχαίας ὁ Σίμμονς ἐπληροφορήθη περὶ ἑνὸς δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον εἶχε συμβῇ 15 μίλια μακρύτερον καὶ ὅτι ἕνα νοσοκομειακὸν αὐτοκίνητον κατηυθύνετο ἤδη ἐκεῖ. Μὲ μεγάλην ταχύτητα εὑρέθημεν μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐπὶ τόπου καὶ ἀπὸ ὕψους 750 ποδῶν ἐπεθεωρήσαμεν τὴν σκηνήν. Πολλὰ αὐτοκίνητα εἶχον ἀκινητήσει καὶ ἐμπόδιζον τὴν κυκλοφορίαν, εἰς τρόπον ὥστε ὑπῆρχε κίνδυνος τὸ νοσοκομειακὸν νὰ φθάσῃ ἀργά. Διὰ τοῦ ἀσυρμάτου του ὁ Σίμμονς ἤρχισε νὰ κατευθύνῃ τὸν ὁδηγὸν τοῦ νοσοκομειακοῦ διὰ παρόδων καὶ ἀτραπῶν, ἐπιτυγχάνων μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν ταχυτέραν παροχὴν βοηθείας πρὸς τὸ θῦμα ἢ τὰ θύματα τοῦ δυστυχήματος.

4. Δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη τόσον ἀποτελεσματικὴ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου αὐτοῦ, τῆς δι' ἀεροπλάνων ἐλέγχου τῆς κυκλοφορίας τῶν αὐτοκινήτων, ἰδίᾳ εἰς τοὺς μεγάλους συγκοινωνιακοὺς κόμβους καὶ τὰς ἐθνικὰς ὁδοὺς πολλῶν χωρῶν, θὰ ἦτο λίαν ἐπωφελὴς ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ διάθεσις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, μικρῶν ἀεροπλάνων, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται πολλάκις καὶ παρ' ἡμῖν διὰ διαφόρους διαφημίσεις, οὔτε τόσον δύσκολος , ἀλλ' οὔτε καὶ τόσον δαπανηρὰ εἶναι.

Τὸ ἀπαιτούμενον, ὀλιγάριθμον ἄλλωστε, εἰδικευμένον προσωπικόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπαιτηθῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, θὰ ἦτο εὔκολον νὰ ἐξευρεθῇ μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων ἐφέδρων τῆς ἀεροπορίας, στρατολογουμένων ὑπὸ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, εἰδικῶς διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ Α΄ ΕΤΗΣΙΟΙ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ

Κάθε φορὰ ποὺ ὁποιαδήποτε ἀστυνομικὴ ἐκδήλωσις μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἀσχοληθοῦμε καὶ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ὑπηρεσία μας καὶ τὸ Σῶμα ποὺ ὑπηρετοῦμε, νοιώθουμε μιὰ κάποια ξεχωριστὴ ὑπερηφάνεια. Ὄχι γιατὶ κατεχόμαστε ἀπὸ αἰσθήματα ἐγωισμοῦ, ἀλλὰ γιατὶ διαπιστώνουμε σὲ πόσο καλὸ δρόμο βρίσκονται σήμερα ἀρκετὰ ἀστυνομικὰ θέματα, ποὺ παλαιότερα ἐθεωροῦντο ὄχι καὶ τόσο σημαντικά. Σήμερα αἰσθανόμαστε νὰ φυσάη γύρω μας ἕνα δροσερὸ ἀεράκι, προμήνυμα μιᾶς καλυτέρας γιὰ τὴν Ἀστυνομία αὔριον. Νοιώθουμε γύρω μας ἕνα ὀργασμὸ δραστηριότητος, ποὺ μᾶς παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐλπίζουμε ὅτι, πολὺ γρήγορα, θὰ φθάσουμε σὲ ζηλευτὰ ἐπίπεδα ἐπιτυχίας.

Ξεκινώντας ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἀστυνομία ζῆ καὶ κινεῖται μέσα σ' ἕνα περιβάλλον ζωντανῶν ἀνθρώπων, ποὺ κάθε μέρα ἀγωνίζονται γιὰ κάτι τὸ καλύτερο, προσπαθώντας νὰ προσαρμοσθοῦν στὶς ἑκάστοτε κοινωνικὲς συνθῆκες καὶ ἀπαιτήσεις, καὶ βλέποντας ὅτι ἡ ὑπηρεσία μας, καίτοι ἔχει ν' ἀντιμετωπίση σωρείαν σοβαρῶν ἀστυνομικῶν θεμάτων, βρίσκει τὸν τρόπο νὰ δίνη προτεραιότητα καὶ ἐνεργὸ συμμετοχὴ σὲ ἐκδηλώσεις πού, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν ἀποστολή μας, θὰ ἦταν τὸ ὀλιγώτερον ἀγνωμοσύνη νὰ μὴν ἀναγνωρίσουμε τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλλονται.

Σὲ κάποιο προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἀστυνομικὴ ἐκδήλωσι, μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τονίσουμε ξεχωριστὰ τὴ σημασία ποὺ ἔχουν καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἰδίους ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς πολίτας, ποὺ παρακολουθοῦν τὴν κάθε μας κίνησι, οἱ διάφορες ἐκδηλώσεις μας καὶ μάλιστα σὲ θέματα ὄχι καὶ τόσο τῆς ἁρμοδιότητός μας. Σήμερα μᾶς δίνεται ξανὰ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξάρουμε τὸ γεγονὸς αὐτὸ καί, ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι, νὰ διαλαλήσουμε ὅτι μὲ τέτοιο ρυθμὸ καὶ τέτοια ζωντάνια θὰ συνεχίσουμε τὴν ἀστυνομική μας πορεία. Μόνο ἔτσι, βελτιούμενοι καθημερινά, θὰ μπορέσουμε νὰ δημιουργήσουμε μιὰν Ἀστυνομία, ποὺ τίποτε δὲν θὰ ἔχη νὰ ζηλέψη ἀπὸ τὶς ξένες.

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἔχει μιὰ ζωὴ πάνω ἀπὸ σαράντα χρόνια. Στὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, μὲ τὶς θυσίες καὶ τὶς προσπάθειες τῶν ὑπαλλήλων της, δημιούργησε μιὰ ἱστορία γιὰ τὴν ὁποία θὰ πρέπει νὰ εἴμαστε ὑπερήφανοι καὶ ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς ἀστυνομικοί. Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ νοιώθουμε ὑπερηφάνεια, ἀλλὰ παράλληλα μᾶς δημιουργεῖ καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐντείνουμε τὶς προσπάθειές μας, πάντα γιὰ κάτι τὸ καλύτερο. Ὅταν μὲ τέτοια ἐφόδια ξεκινᾶμε δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ νικήσουμε. Ἂς προχωρήσουμε λοιπὸν θαρρετά, καὶ ἂς εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἔτσι θὰ διαψεύσουμε τὶς «ἐλπίδες» μερικῶν ποὺ κάποτε, γιατὶ ὄχι καὶ τώρα, κακόπιστα διετείνοντο καὶ διατείνονται ὅτι δὲν ἔχουμε νὰ ἐπιδείξουμε τίποτε τὸ ἰδιαίτερο.

*

Εἶναι γνωστὴ στὸ πανελλήνιο ἡ συμβολὴ τῆς Ἀστυνομίας στὸν ἀθλητισμὸ τῆς χώρας μας. Χρόνια τώρα ἀστυνομικοὶ—ἀθληταὶ χάρισαν στὴν πατρίδα μας διεθνεῖς νῖκες. Σὲ κάθε τομέα τοῦ ἀθλητισμοῦ, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἀξιόλογη δραστηριότητα. Ἀλλὰ γιὰ τὸ θέμα αὐτό, ἄλλοι ἁρμοδιότεροι ἀπὸ μᾶς, θὰ κάνουν λόγο σὲ κάποιο ἄλλο τεῦχος. Ἐμεῖς θὰ περιορισθοῦμε στοὺς Α΄ ἐτησίους σκοπευτικοὺς ἀγῶνες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔλαβον χώραν τὴν

24 καὶ 25 Νοεμβρίου, στὴν ἀστυνομικὴ λέσχη τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν.

Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων—Ὑπηρεσία Ἀθλητισμοῦ, Ψυχαγωγίας καὶ Δημοσίων Σχέσεων—μὲ σχετικὴ διαταγή του, ποὺ ἐκοινοποιήθη σ' ὅλες τὶς ὑπηρεσίες τὸν Αὔγουστο, προεκήρυξε τὴν διεξαγωγὴ σκοπευτικῶν ἀγώνων, μὲ ἀεροβόλα τυφέκια καὶ πιστόλια. Ὕστερα ἀπὸ τὴ διαταγὴ αὐτὴ οἱ Ἀστυνομικὲς Διευθύνσεις καὶ ἡ Σχολὴ Ἀστυνομίας προέκριναν καὶ ἐπρότειναν τοὺς σκοπευτὰς ποὺ θὰ ἐλάμβανον μέρος στοὺς ἀγῶνες. Ἔτσι, ὅταν τὴν 24 Νοεμβρίου βρεθήκαμε στὴν λέσχη τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, χάρις ἰδιαιτέρως στὶς φροντίδες τοῦ προϊσταμένου τοῦ Τμήματος Σωματικῆς Ἀγωγῆς Ἀστυνόμου Β΄ κ. Βασιλείου Κρύου, ὁ ὁποῖος, ἐν προκειμένῳ, ἐξετέλει ρητὲς ἐντολὲς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ.

Ἡ λέσχη, κατάλληλα διαρρυθμισμένη, ἦταν κατάμεστη ἀπὸ ἀστυνομικοὺς ὅλων τῶν βαθμῶν καὶ ὅλων τῶν Διευθύνσεων καὶ Ὑπηρεσιῶν. Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας, πολὺ ὀρθά, θέλησε νὰ δώσῃ ἐπισημότητα στοὺς ἀγῶνες, πρᾶγμα ποὺ ἐπέτυχε ἀπόλυτα. Τίποτε δὲν θὰ εἶχαν νὰ ζηλέψουν οἱ ἀστυνομικοὶ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες, ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους σκοπευτικοὺς ἀγῶνες, ποὺ διεξάγονται τακτικὰ στὴ χώρα μας. Οἱ Ἐπιτροπές, ποὺ προβλέπονται ἀπὸ τὸν κανονισμὸ σκοπευτικῶν ἀγώνων, εἶχαν καταλάβει τὶς θέσεις των, καθὼς ἐπίσης τὰ μέλη τῆς Γραμματείας καὶ ὁ ἀρχηγὸς βολῆς.

Τὴν 9 π.μ. οἱ σκοπευταὶ πῆραν τὶς θέσεις των καί, ὕστερα ἀπ' τὶς δοκιμαστικὲς βολές των, ἄρχισε τὸ ἀγώνισμα τῆς ἡμέρας, ἤτοι βολὴ μὲ ἀεροβόλο ὅπλο ἀπὸ ἀπόστασι 10 μέτρων. Ἐνῶ οἱ σκοπευταὶ συνεχίζουν τὶς προσπάθειές των, κατὰ διαστήματα ἐγνωστοποιοῦντο τὰ ἀποτελέσματα κάθε σειρᾶς σκοπευτῶν.

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τοὺς σκοπευτὰς καὶ ἂς σᾶς παρουσιάσουμε τὰ μέλη τῶν διαφόρων Ἐπιτροπῶν.

Α) Ἐ π ί τ ι μ ο ι Ἑ λ α ν ο δ ῖ κ α ι :

1) Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ρακιντζῆς Θεόδωρος, ὡς Πρόεδρος.
2) Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Καραμπέτσος Εὐάγγελος.
3) Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Καθάρειος Ἀπόστολος.
4) Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Νούσιας Θωμᾶς.
5) Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Καραχάλιος Ἰωάννης.
6) Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Ἀρχοντουλάκης Ἐμμανουὴλ καὶ
7) Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Νικητάκης Νικόλαος, ὡς μέλη.

Β) Ἀ γ ω ν ό δ ι κ ο ς Ἐ π ι τ ρ ο π ή :

1) Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Κωτσιᾶς Ἀθανάσιος, ὡς Πρόεδρος.
2) Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Λυκούσης Παναγιώτης καὶ
3) Ἀστυνόμος Α΄ κ. Τσιοῦγκος Κωνσταντῖνος ὡς μέλη.

Γραμματεὺς ἄνευ ψήφου ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Βασίλειος Κρῦος.

Γ) Ἐ π ι τ ρ ο π ὴ β α θ μ ο λ ο γ ί α ς κ α ὶ ἐ ξ α γ ω γ ῆ ς ἀ π ο τ ε λ ε σ μ ά τ ω ν :

1) Ἀστυνόμος Α΄ κ. Σπυριούνης Κυριάκος, τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ὡς Πρόεδρος.

2) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Παπαφιλιππόπουλος Δημήτριος, τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν.

4) Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Κουτούγερας Νικόλαος, τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Κερκύρας καὶ

5) Ὑπαστυνόμος Α' κ. Πιέρρος 'Ιωάννης, τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν.

Δ) 'Αρχηγὸς Βολῆς ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ραυτόπουλος Παναγιώτης.

Ε) Γραμματεία 'Αγώνων:

1) Ὑπαστυνόμος Α' κ. Βλαχάκης Παναγιώτης.
2) 'Αρχιφύλαξ κ. Δαλιάνης Παναγιώτης.
3) 'Αρχιφύλαξ κ. Καλφακάκος Δημήτριος καὶ
4) 'Αστυφύλαξ - δακτυλογράφος κ. Βλαχόπουλος Δημήτριος.

ΣΤ) 'Επόπται σκοπευτῶν:

1) Ὑπαρχιφύλαξ κ. Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος.
2) 'Αστυφύλαξ κ. Σεργεντάνης 'Ιωσήφ.
3) 'Αστυφύλαξ κ. Μπέλμας Κωνσταντῖνος.
4) 'Αστυφύλαξ κ. Φωτόπουλος Γεώργιος.
5) 'Αστυφύλαξ κ. Σκαραφίγκας 'Ιωάννης.
6) 'Αστυφύλαξ κ. Σκουτέλας Σταῦρος.
7) 'Αστυφύλαξ κ. Τσαπάρας Παναγιώτης καὶ
8) 'Αστυφύλαξ κ. Παπαχρήστου Εὐθύμιος.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἀγώνων καὶ ἐκτὸς τῶν ἀναφερθέντων μελῶν τῶν 'Επιτροπῶν, παρευρέθησαν οἱ κ.κ. Χανδρινὸς Δημοσθένης, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'—Διευθυντὴς Γραφείων 'Αρχηγείου, Τασιγεῶργος Κωνσταντῖνος, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'—Ὑποδιοικητὴς Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν καὶ οἱ 'Αστυνομικαὶ Διευθυνταὶ Β' κ.κ. Κατσάρης Κωνσταντῖνος, Κρίντας Δημήτριος καὶ Μπιτούνης Δημήτριος. Κατὰ τὶς 11.10' ὁ κ. 'Αρχηγὸς ἐπεσκέφθη τὴν ἀστυνομικὴ λέσχη καὶ μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἐζήτησε νὰ πληροφορηθῆ τὴν πορείαν τῶν ἀγώνων. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων τῆς πρώτης ἡμερας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

ΑΤΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ			ΟΜΑΔ. ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ		
1)	Δοκ. Ὑπ. Παντελάκης Γ. 'Αστ. Σχολὴ	181/200	1η	ὁμὰς 'Αστ. Σχολ.	688/800
2)	» 'Αρχ. Παπαχρῆστος Χρ. » »	173/200	2α	» Α.Δ. Πατρῶν	660/800
3)	» » Ζησιμόπουλος Χρ. » »	172/200	3η	» Α.Δ. 'Αθηνῶν	655/800
4)	'Αστυφ. Καλαντζῆς Δημ. Α.Δ. Πατρῶν	171/200	4η	» Α.Π. Πειρ.	642/800
5)	Δόκ. Ὑπ. Παρίσης Φώτιος 'Αστ. Σχολὴ	169/200	5η	» Α.Δ. Κερκ.	630/800
6)	'Αστυφ. "Ανθιμος Δημ. Α.Δ. 'Αθηνῶν	169/200			
7)	» Δήμου 'Ιωάν. Α.Π. Πειραιῶς	168/200			
8)	» Καλιακούδας Δημ. Α.Δ. Πατρῶν	168/200			
9)	» Γυφτάκης Δημ. Α.Δ. 'Αθηνῶν	168/200			
10)	'Αρχιφ. Γαλανάκης Φώτ. Α.Δ. 'Αθηνῶν	165/200			
11)	Δοκ. 'Αρχ. Τζιγκουνάκης Μιχ. 'Αστ. Σχολὴ	165/200			
12)	'Αστυφ. 'Αντωνάκος Γ. Α.Δ. Πειραιῶς	164/200			
13)	'Ανθυπ. Νικολινάκος Ι. Α.Δ. Πειραιῶς	164/200			
14)	'Αρχιφ. Μακρῆς Λουκᾶς Α.Δ. Κερκύρας	163/200			
15)	'Αστυφ. Ντζάνης Νικόλ. Α. Δ. Πατρῶν	161/200			

16) 'Αρχιφ. Κόης 'Ιωάν. Α.Δ. Κερκύρας 160/200
17) 'Υπ. Α'. Μπέλμπας Νικόλ. Α.Δ. Πατρῶν 160/200
18) 'Αρχιφ. 'Αθανασιάδης Γ. Α.Δ. Κερκύρας 159/200
19) 'Αστυφ. Πάτρας Δημ. Α.Δ. Κερκύρας 157/200
20) 'Υπ. Β'. Λαγουβάρδος Γ. Α.Δ. 'Αθηνῶν 153/200
21) 'Αστυφ. Βασιλάκης Σπυρ. Α.Δ. Κερκύρας 148/200
22) 'Υπ. Β'. Σαντᾶς Στυλ. Α.Δ. Πειραιῶς 147/200
23) 'Αστυφ. Χαρδίνης Μαργαρ. Α.Π. Πειρ. 145/200
24) 'Υπ. Α'. Τοτώνης Γεώργ. Α.Δ. Πατρῶν 142/200
25) 'Αστυφ. Μεταξᾶς Παναγ. Α.Δ. 'Αθηνῶν 124/200

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βολῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 3, 19, 23, 24, καὶ 25 σκοπευτῶν δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψι στὴν ὁμαδικὴ κατάταξι, καθ' ὃ ἀναπληρωματικοί.

Τὴν ἑπομένη, Κυριακὴ 25 Νοεμβρίου, διεξήχθη τὸ ἀγώνισμα σκοποβολῆς μὲ ἀεροβόλα πιστόλια, ἀπὸ ἀπόστασι ἓξ μέτρων. Σ' αὐτούς, ἐκτὸς τῶν μελῶν τῶν διαφόρων 'Επιτροπῶν, παρευρέθησαν οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β' κ.κ. Κατσάρης καὶ Παπαγιάννης. Τοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσία του καὶ ὁ πρόεδρος τῆς σκοπευτικῆς ὁμοσπονδίας 'Ελλάδος (ΣΚ.Ο.Ε.) ναύαρχος κ. Λούντρας, ὁ ὁποῖος συνεχάρη τοὺς παρισταμένους γιὰ τὴν προσπάθεια τῆς 'Αστυνομίας καὶ ἐξέφρασε τὴν πλήρη ἱκανοποίησί του.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς δευτέρας ἡμέρας ἔχουν ὡς ἑξῆς :

ΑΤΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ			ΟΜΑΔ. ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ		
1) 'Υπ. Α'. Πιέρρος 'Ιωάν. Α.Δ. 'Αθηνῶν	165/200				
2) 'Αστυφ. Μπουρνέλος Νικ. Α.Δ. 'Αθηνῶν	158/200	1η	ὁμὰς	Α.Δ. 'Αθηνῶν	579/800
3) 'Αρχιφ. Κιτσάκης Δημοσθ. Α.Δ. Πειρ.	157/200	2α	»	Α.Δ. Πατρῶν	572/800
4) 'Αστυφ. Δήμου 'Ιωάν. Α.Δ. Πειραιῶς	156/200				
5) 'Αστυφ. Πλέσσας Σωτ. Α.Δ. Πατρῶν	149/200	3η	»	Α.Δ. Πειρ.	560/800
6) Δόκ. 'Υπ. 'Αντωνόπουλος Κων. 'Αστ. Σχολὴ	149/200	4η	»	'Αστ. Σχολὴ	557/800
7) 'Αστυφ. Μπούτσαλης Παν. Α.Δ. 'Αθηνῶν	148/200	5η	»	Α.Δ. Κερκ.	535/800
8) 'Αρχιφ. Μακρῆς Λουκᾶς Α. Δ. Κερκύρας	146/200				
9) Δόκ. ἀρχ. Ντόκας Χρῆστος 'Αστυν. Σχολὴ	145/200				
10) 'Υπ. Β'. 'Αλεξόπουλος Σωκρ. Α.Δ. Πατρῶν	144/200				
11) 'Αρχιφ. Κακούνης Κων/νος Α. Δ. Κερκύρας	144/200				
12) 'Αστυφ. Παναγιωτόπουλος Κ. Α.Δ. Πατρῶν	142/200				
13) » Γυφτάκης Δημ. Α.Δ. 'Αθηνῶν	142/200				
14) » 'Αντωνάκος Γεώργ. Α.Δ. Πειραιῶς	141/200				
15) » Χάϊδος Εὐριπίδης Α.Δ. Κερκύρας	139/200				
16) » Ρέππας 'Αναστάσιος Α.Δ. Πατρῶν	137/200				
17) Δόκ.'Αρχ.Οἰκονομόπουλος Στ. 'Αστ. Σχολὴ	133/200				
18) 'Αστυφ. Σταθόπουλος Βασ. Α.Δ. Πειραιῶς	131/200				
19) Δόκ.'Αρχ.Κώνστας 'Αναστ. 'Αστυν. Σχολὴ	130/200				
20) 'Αστυφ. Χάντζος Σταῦρος Α.Δ. Κερκύρας	127/200				
21) Δόκ. ἀρ. Μπέλλης Κων/νος 'Αστυν. Σχολὴ	126/200				
22) 'Αστυφ. Καλαντζῆς Δημ. Α.Δ. Πατρῶν	123/200				

23) Ὑπ. Β'. Σαντᾶς Στυλιανὸς Α.Δ. Πειραιῶς 116/200
24) 'Αστυφ. Βιδάλης 'Ιάκωβος Α.Δ. 'Αθηνῶν 114/200
25) » Πουλῆς Γεώργιος Α.Δ. Κερκύρας 106/200

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βολῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 7, 14, 20, 21 καὶ 22 σκοπευτῶν δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψι στὴν ὁμαδικὴ κατάταξι, καθ' ὃ ἀναπληρωματικοί.

*

Τὸ πρόγραμμα τῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ καθαρῶς τελετουργικὸ μέρος, προέβλεπε καὶ τὴν ἀπονομὴ βραβείων καὶ ἐπάθλων στοὺς νικητὰς καθὼς καὶ δεξίωσι, πράγματα ποὺ ἔγιναν τὸ ἀπόγευμα τῆς 25ης Νοεμβρίου καὶ ἀπὸ 18-20 ὥρας στὴ Σχολὴ 'Αστυνομίας.

Στὶς 17.45' βρεθήκαμε στὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή. 'Η αἴθουσα τοῦ διδακτηρίου τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, κατάλληλα διαρρυθμισμένη, ἦταν κατάμεστη ἀπὸ ἀστυνομικοὺς προσκεκλημένους καὶ ἄλλους ἐπισήμους, ἐνῶ μπροστὰ πάνω σ' ἕνα τραπέζι βρίσκονταν τὰ βραβεῖα καὶ τὰ διπλώματα. Γιὰ τοὺς πρώτους νικητὰς τῶν δύο ἀγωνισμάτων εἶχον διατεθῆ ὡς βραβεῖον ἀπὸ ἕνα ὡρολόγιον ἀκριβείας, ἑλβετικὸν «Τισσὸτ» ἀδιάβροχο, ἀξίας περίπου 1200 δραχμῶν, καθὼς καὶ δίπλωμα μὲ χρυσοῦν μετάλλιον. Γιὰ τοὺς δεύτερους νικητὰς ἀπὸ ἕνα στυλὸ πάρκερ No 21, ἀξίας 250 περίπου δραχμῶν, καθὼς καὶ δίπλωμα μὲ ἀργυροῦν μετάλλιον, ἐνῶ γιὰ τοὺς τρίτους ἀπὸ ἕνα στυλὸ—μολύβι πάρκερ, ἀξίας 180 δραχμῶν καὶ δίπλωμα μὲ χαλκοῦν μετάλλιον. Γιὰ τὶς νικήτριες ὁμάδες στὴν ὁμαδικὴ βαθμολογία διετέθησαν ἀθλοθετηθέντα κύπελλα τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας καθὼς καὶ διπλώματα.

'Απὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἀναμένεται ὁ κ. 'Αρχηγός. Μέχρις ἀφίξεώς του, ὅμως, ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στοὺς ἐπισήμους προσκεκλημένους. 'Εκτὸς τῶν μελῶν τῶν διαφόρων 'Επιτροπῶν, τὰ ὁποῖα ἀνεφέρθησαν σὲ ἄλλη σελίδα, διακρίνουμε τὸν ἐ.ἀ. 'Αντιστράτηγον κ. Παπαρρόδου Νικόλαον, τὸν τέως 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν κ. Γεωργακόπουλον Παντελῆν, τὸν Συνταγματάρχην—Διοικητὴν Σχολῆς Χωροφυλακῆς κ. 'Ανδρικόπουλον 'Ανδρέαν, τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α' κ.κ. Παπασταφίδαν 'Αγησίλαον, Βερελῆν Νικόλαον, Χαλοῦλον Γεώργιον, Χανδρινὸν Δημοσθένην, Βασιλάκον Δημήτριον καὶ Τασιγεῶργον Κωνσταντῖνον, τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' καὶ κ.κ. Παπαγιάννην, Βλάχον καὶ Κατσάρην, τὸν γενικὸν γραμματέα τῆς πανελληνίου σκοπευτικῆς ἑταιρίας κ. Εὐσταθίου Νικόλαον, τὸν δημοσιογράφον κ. Γεωργακάκον, τὸν δημοσιογράφον—ἀθλητικὸν συντάκτην καὶ διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος «Σπόρτς μαν» κ. Λιβέρην Γεώργιον, καθὼς καὶ ἀρκετοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν λοιπῶν βαθμῶν καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, ὡς ἐπίσης καὶ δύο 'Υπομοιράρχους.

Στὶς 18.10' ἔφθασεν ὁ κ. 'Αρχηγός, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α' κ.κ. Καραμπέτσον, Νούσιαν, Καραχάλιον καὶ 'Αρχοντουλάκην. 'Αφοῦ ὁ κ. 'Αρχηγὸς ἔλαβε τὴν κεκανονισμένην ἀναφορὰν ἀπὸ τὸν 'Αστυνόμον Β' κ. Κρῦον, ἀνῆλθε στὴν ἔδρα καὶ ὁμιλῶν ἀπὸ μικροφώνου, εἶπε τὰ ἑξῆς :

«'Η 'Αστυνομία Πόλεων, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἀποστολῆς της, εἶναι μία ἐκ τῶν ὀλίγων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, ἥτις ἔχει ἀνάγκην τῆς ὁμοθύμου συμπαραστάσεως τοῦ Κοινοῦ, διὰ τὴν εὐχερεστέραν καὶ ἱκανοποιητικὴν ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων της.

'Η συμπαράστασις αὕτη προϋποτίθησιν τὴν ὕπαρξιν στενῶν σχέσεων, καὶ μάλιστα φιλικῶν δεσμῶν, 'Αστυνομίας καὶ Κοινοῦ.

Τοιαῦται σχέσεις δημιουργοῦνται, καλλιεργοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται, ὄχι μόνον δι' ἐκδηλώσεων καὶ ἐνεργειῶν τῆς 'Αστυνομίας στενῶς ὑπηρεσιακῶν, ὡς εἶναι ἡ καλὴ ὀργάνωσις, ἡ ἱκανοποιητικὴ ἀπόδοσις τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν, ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ καὶ ἡ ἀμερόληπτος ἄσκησις τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων των ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλων ἐκδηλώσεων καὶ ἐνεργειῶν, ἀναγο-

μένων εἰς τομεῖς ἐξωυπηρεσιακῆς δραστηριότητος, μεταξὺ ὧν προέχουσαν θέσιν κατέχουσιν οἱ τομεῖς Ψυχαγωγίας καὶ κυρίως τοῦ Ἀθλητισμοῦ, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ἄμεσος ἐπαφή, φιλικῆς μορφῆς, μεταξὺ Ἀστυνομίας καὶ πολιτῶν.

Τὸ Ἀρχηγεῖον, ἐν ὄψει τούτων καὶ συνεχίζον προγενεστέρας προσπαθείας, κατήρτισε, ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, καὶ ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν εὐρὺ σχετικὸν πρόγραμμα.

Οὕτω:

Ἐφωδιάσθη μὲ δύο κινηματογραφικὰ συνεργεῖα καὶ κατήρτισεν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, δ' ἧς προβάλλει ἀπὸ Μαΐου μέχρις Ὀκτωβρίου, σχεδὸν καθημερινῶς, εἰς τὰς συνοικίας Ἀθηνῶν–Πειραιῶς–Πατρῶν καὶ Κερκύρας ταινίας ποικίλου καὶ ἐνδιαφέ-

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Θ. Ρακιντζῆς συγχαίρει τὸν πρωτεύσαντα εἰς τὴν δι' ἀεροβόλου πιστολίου βολὴν Ὑπαστυνόμον Α' κ. Πιέρρον Ἰωάννην.

ροντος περιεχομένου. Δὲν ἀναφέρεται περίπτωσις καθ' ἣν οἱ ἑκάστοτε παρακολουθοῦντες τὰς προβολὰς ταύτας θεαταὶ νὰ ἦσαν ὀλιγώτεροι τῶν 1500 καὶ νὰ μὴν κατεχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς τὴν προσπάθειαν ταύτην.

Κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, ἐν συνεννοήσει μὲ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας, προβάλλονται ταινίαι διδακτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ περιεχομένου εἰς τὰ σχολεῖα Δημοτικῆς καὶ Μέσης ἐκπαιδεύσεως. Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις δίδεται εὐκαιρία εἰς τὸν προϊστάμενον τῆς ὑπηρεσίας ταύτης νὰ λέγῃ καὶ ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἀστυνομίας. Γενικῶς τὰ συμπεράσματα εἶναι ἄκρως ἱκανοποιητικά, δικαιολογοῦντα πᾶσαν αἰσιόδοξον πρόβλεψιν διὰ τὸ μέλλον.

Κατεβλήθη καὶ καταβάλλεται προσπάθεια διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐξύψωσιν τοῦ μουσικοῦ συγκροτήματος τῆς Ἀστυνομίας, διὰ τῆς συστηματικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν μουσικῶν καὶ μετεκπαιδεύσεως τούτων εἰς τὸ Ὠδεῖον.

Ἐπρομηθεύθημεν πολλὰ ἐλλείποντα μουσικὰ ὄργανα καὶ ἐπρογραμματίσαμεν τὴν αὔξησιν τῶν ἐκτελεστῶν ἀπὸ 52 εἰς 74.

Ὁ τομεὺς τοῦ Ἀθλητισμοῦ ἐφείλκυσε τὸ ὅλως ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀρ-

χηγείου καὶ δεδικαιολογημένως, διότι, ἐκτὸς τοῦ ἐπιδιωκομένου ἀποτελέσματος, δημιουργίας τοὐτέστι σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ, ὁ ἀθλητισμός, ὅπως ἀναφέρεται εἰς ἓν ἐμβατήριον τῶν μαθητικῶν μου χρόνων, «Κρατάγει τὸ σῶμα καὶ ἀνδρίζει τὴν ψυχὴν» τοῦ ἀθλουμένου.

Κατὰ τὰς κατατάξεις τοῦ 1961 καὶ λήγοντος ἔτους ἐπεδιώχθη, παντὶ σθένει, ἡ ἀναζήτησις, ἐξεύρεσις καὶ κατάταξις εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν σημαντικοῦ ἀριθμοῦ νεαρῶν στρατευσίμων ἀθλητῶν στίβου καὶ ποδοσφαίρου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐνισχύσωμεν ἐπαρκῶς τὰς ὑφισταμένας ὁμάδας καὶ καταστῶσιν αὗται ἰσχυραὶ καὶ λίαν ὑπολογίσιμοι. Πρὸ ἡμερῶν ἡ ὁμὰς ποδοσφαίρου, εἰς φιλικὸν ἀγῶνα μὲ τὴν ὁμάδα Α' κατηγορίας «Αἰγάλεω», κατήγαγε περιφανῆ νίκην, παρ' ὅτι δύο ποδοσφαιρισταί, διεθνεῖς ἀθληταί, δὲν ἔλαβον μέρος, λόγῳ ἀπουσίας των εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δι' ἀγῶνας.

Ἡ μέριμνα τοῦ Ἀρχηγείου διὰ τὸ ἄθλημα τῆς σκοποβολῆς ὑπῆρξε καὶ εἶναι ὅλως ἐξαιρετική. Τὸ ἄθλημα τῆς σκοποβολῆς διὰ πιστολίου εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἄθλημα κατ' ἐξοχὴν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ὡς προσιδιάζον πρὸς τὰ καθήκοντα καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν.

Συνεκροτήσαμεν σκοπευτήρια εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Διευθύνσεις Πειραιῶς–Πατρῶν–Κερκύρας καὶ ἐφωδιάσαμεν ταῦτα μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὅπλα καὶ λοιπὰ ἐφόδια, διὰ τὴν προπόνησιν τῶν ἀστυνομικῶν, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπόν, τὸ μὲν διὰ νὰ ἀναπτύξωσι τὰς σκοπευτικάς των ἱκανότητας, τὸ δὲ νὰ ἐπιλέξωμεν νέους σκοπευτάς, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑφισταμένων σκοπευτικῶν ὁμάδων.

Τὸ Ἀρχηγεῖον, ἀποδίδον τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τὸ ἄθλημα τῆς σκοποβολῆς:

Προεκήρυξε τοὺς διεξαχθέντας χθὲς καὶ σήμερον παναστυνομικοὺς σκοπευτικοὺς ἀγῶνας καὶ ἠθλοθέτησε σημαντικῆς ἀξίας ἔπαθλα διὰ τοὺς νικητάς.

Ἐπρογραμμάτισεν διὰ τὸ μέλλον τὴν διεξαγωγήν, ἅπαξ τοῦ ἔτους, σκοπευτικῶν ἀγώνων κατὰ Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν καὶ διὰ τὰς Ἀστυνομικὰς Σχολὰς καὶ ἅπαξ παναστυνομικῶν ἀγώνων. Διὰ τῶν ἀγώνων σκοπεῖται ἡ δημιουργία πνεύματος εὐγενοῦς ἁμίλλης καὶ ἀθλητικῆς συνειδήσεως εἰς τοὺς ἀστυνομικούς.

Συγχαίρω ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικούς, τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας καθὼς ἐπίσης καὶ ἐκείνους οἵτινες προεπονήθησαν, ἔστω καὶ ἂν δὲν προεκρίθησαν, καὶ τοῦτο διότι ἄξιοι δὲν κρίνονται μόνον οἱ ἐπιτυγχάνοντες, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες καταβάλλουσι προσπάθειαν εὐγενῆ καὶ φιλότιμον ἵνα ἐπιτύχωσιν.

Τέλος, ἐκφράζω τὴν εὐαρέσκειάν μου εἰς τὰ μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν ὀργανώσεως καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἀγώνων καὶ τοὺς ὁπωσδήποτε συμβαλόντας πρὸς τοῦτο».

*

Τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα. Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Ἀρχηγός, ἀπονέμων τὰ βραβεῖα καὶ τὰ σχετικὰ διπλώματα, συνεχάρη τοὺς νικητὰς καὶ ηὐχήθη εἰς αὐτοὺς καὶ ἄλλας νίκας. Ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι κατεβήκαμε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἑστιατορίου τῆς Σχολῆς, ὅπου τὰ κατάμεστα ἀπὸ ὀρεκτικοὺς μεζέδες καὶ μπῦρες τραπέζια μᾶς ἀνέμεναν. Μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα πλήρους ἐγκαρδιότητος, καὶ ἐνῶ ὅλοι συζητούσαμε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων, ἡ μικρὴ ἀλλὰ πλούσια δεξίωσις κράτησε σχεδὸν μέχρι τῆς 20ῆς ὥρας. Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς τμῆμα τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων παιάνιζε εὔθυμους σκοπούς, ἐνῶ γιὰ πολλὴ ὥρα οἱ ἑλληνικοὶ χοροὶ ἔδωσαν ἕνα ξεχωριστὸ τόνο ζωντάνιας καὶ κεφιοῦ. Τὴν δεξίωσι ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσία του καὶ ὁ τέως ἀρχίατρος καὶ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ἀθλητισμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων κ. Παπαρέσκος Νικόλαος, ὁ ὁποῖος, γνωρίζοντας τὴν συμβολὴ τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὸν ἀθλητικὸν τομέα τῆς χώρας, ἐξεφράσθη εὐμενέστατα διὰ τὸν Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ ηὐχήθη ὅπως συνεχίσουμε τὸ ὡς τώρα στὸν ἀθλητισμὸ λαμπρό μας ἔργο.

Κλείνοντας τὴν περιγραφὴ τῶν Α' ἐτησίων ἀστυνομικῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων, αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσουμε μὲ σεβασμὸ τὴ βαθειά μας εὐγνωμοσύνη στὸν κ. 'Αρχηγὸ γιὰ τὴν ὑπέροχη πρωτοβουλία του καί, συγχαίροντας τοὺς ἀθλητὰς ποὺ πῆραν μέρος, ἄσχετα ἂν ἐπρώτευσαν ἢ ὄχι, νὰ συγχαροῦμε, παράλληλα, ὅλους

Οἱ νικηταὶ τῶν ἀστυνομικῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων ἐν μέσῳ τῶν ἐπισήμων προσκεκλημένων εἰς τὴν δεξίωσιν τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς.

ἐκείνους ποὺ μὲ τὴν ὁποιαδήποτε συμβολή τους συνήργησαν στὴν ἀπόλυτη ἐπιτυχία τῶν ἀγώνων. Εὐχόμαστε ὁλόψυχα ὅπως οἱ Β' ἀστυνομικοὶ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες στεφθοῦν μὲ μεγαλύτερη ἐπιτυχία, πρᾶγμα ποὺ πιστεύουμε ἀπόλυτα, τόσο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Σώματος ποὺ ὑπηρετοῦμε, ὅσο καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἰδίων, δοθέντος ὅτι τὸ ἄθλημα τῆς σκοποβολῆς εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας γιὰ τὸ ἐπάγγελμά μας.

Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

'Ο Οὐίνστων Τσῶρτσιλ, γνωστὸς γιὰ τὸ περίφημο πνεῦμα του, ἔδινε κάποτε ἕνα οἰκογενειακὸ γεῦμα. 'Ανάμεσα στοὺς συνδαιτημόνες του ἦταν καὶ ὁ γαμπρός του Μάρρεϋ, ποὺ πάντοτε ἔφερνε σὲ δύσκολη θέσι τὸ γηραιὸ πολιτικό, ὑποβάλλοντάς του τὶς πιὸ ἀπρόοπτες ἐρωτήσεις. Σὲ μιὰ στιγμὴ λοιπὸν ὁ Μάρρεϋ ρώτησε τὸν πενθερό του.

—Κατὰ τὴν γνώμην σας, ποιὸς ὑπῆρξεν ὁ πιὸ θαρραλέος πολιτικὸς στὸν Β' παγκόσμιο πόλεμο;

'Ο Τσῶρτσιλ σκέφθηκε λίγο καὶ ὕστερα ἀποκρίθηκε:

—'Ο Μπενίτο Μουσολίνι!

—'Ο Μουσολίνι; λέει κατάπληκτος ὁ γαμβρὸς τοῦ πατέρα τῆς νίκης. Καὶ γιατί αὐτό;

—Γιατὶ ἦταν, ἀγαπητέ μου, ὁ μόνος ποὺ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐκτελέση τὸν... γαμβρό του!..

«...Τί νὰ γράψω;;;...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΣΠ. ΠΗΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΙΙΙ. Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ

γ) Ἄλλη μιὰ σύντομη παρένθεση.

...Ἡ στήλη αὐτὴ δοκιμάζει συχνὰ μιὰ μεγάλη ἱκανοποίηση... Διαπιστώνει, δηλαδή, ὅτι οἱ γραμμές της διαβάζονται μὲ προσοχή, κουβεντιάζονται πολλὲς φορὲς ζωηρά, καὶ γίνονται κάπου - κάπου ἀντικείμενον σχολίων καὶ κρίσεων ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες της.

Αὐτὸ τῆς προξενεῖ πολλὴ χαρὰ καί, συγχρόνως, τὴ βοηθεῖ ν' ἀντλῆ θέματα καὶ δυνάμεις ἀπὸ τὴν προσοχὴ καὶ τὴ συνεργασία τῶν φίλων της.

Δὲν εἶναι (καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι) μονόλογος... Διάλογος ἔχει γίνει, ἕνας ὠφέλιμος διάλογος περιοδικοῦ καὶ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, ποὺ προάγει τὸ δεύτερο καὶ συντελεῖ στὴν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν τοῦ πρώτου. Ἔτσι, κάθε τόσο καὶ λιγάκι, ἀναγκάζεται ν' ἀνοίγη παρενθέσεις, γιὰ ν' ἀκούση, νὰ παραθέση καὶ νὰ σχολιάση τὶς γνῶμες ποὺ διατυπώνονται ἀπὸ ἕνα σωρὸ κατευθύνσεις.

Γιατί, κοντὰ στὰ τηλεφωνήματα, λαμβάνει κάθε φορὰ δεκάδες γράμματα, ἐνδιαφέροντα, χαρούμενα ἢ καὶ θυμωμένα ἀκόμα.

Ἡ δράση ποὺ φέρνει τὴν δημιουργικὴ ἀντίδραση.

Τὸ βότσαλο ποὺ πέφτει μέσα στὴν ἤρεμη λίμνη, γιὰ νὰ τὴν γεμίση κύκλους ποὺ ὁλοένα μεγαλώνουν.

Πόσο πολὺ χαίρεται γι' αὐτό!!!...

Χωρίς, λοιπόν, νὰ ἐνοχληθῆ γιὰ τὴ νέα διακοπή, ἀνοίγει καὶ πάλι μιὰ ἀκόμα παρένθεση, γιὰ ν' ἀπαντήση σ' ἕνα ἐκλεκτὸ φίλο καὶ ἄριστο συνάδελφο, ὁ ὁποῖος διετύπωσε προσφάτως μερικὲς ἀντιρρήσεις, πάνω σὲ μερικὰ σημεῖα αὐτῆς τῆς ταπεινῆς ἐργασίας, ποὺ ἔχουν τὴν καλωσύνη νὰ φιλοξενοῦν τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ», πλάϊ στὶς ἐνδιαφέρουσες μελέτες των.

Θυμωμένος εἶναι, ὅπως καταλαβαίνω, ὁ φίλος ἐπιστολογράφος. Καὶ γι' αὐτὸ μοῦ εἶναι ἰδιαιτέρως συμπαθὴς καὶ ἀξιοπρόσεκτος. Καὶ ἀνεβαίνει στὴν εἰσαγγελικὴ ἕδρα γιὰ νὰ ἀπαγγείλη τὸ δριμὺ κατηγορητήριό του, ἀφοῦ μὲ τοποθετήσει πρῶτα ἐμένα στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου.

Αὐτὸ δὲν μὲ ἐνοχλεῖ. Δὲν σχίζω ἀδιάφορος τὸ γράμμα του. Δὲν ἀντιπαρέρχομαι τὶς ἀπόψεις του. Ἴσα - ἴσα. Θὰ σταθῶ νὰ τὶς συζητήσω. Θὰ σταθῶ ν'... ἀπολογηθῶ, ὅπως ἐπιθυμεῖ.

Ἀλήθεια! Πόσο ὡραία εἶναι ἡ Δημοκρατία τῶν δυτικῶν ἐλευθέρων κρατῶν!!!

Κι' ὕστερα ἀπὸ ὅλα ἐτοῦτα, τὰ ἐν εἴδει προλόγου παρατεθέντα, ἂς μοῦ ἐπιτρέψη νὰ τοῦ πῶ κι' ἐγὼ ἐλεύθερα τὴ δική μου γνώμη, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸν στενοχωρήση, ὅπως δὲν στενοχώρησε κι' ἐμένα τὸ γράμμα του.

Κατ' ἀρχήν, λοιπόν, μοῦ φαίνεται ὅτι κάπως παράξενα εἶναι διατυπωμένες οἱ γραμμές του. Δὲν ρωτᾶ νὰ μάθη. Δογματίζει. Δὲν παρακαλεῖ. Ἀπαιτεῖ. Δὲν διατυπώνει ἀπορίες. Ὑποδεικνύει. Δὲν ζητεῖ τὴν γνώμην μου. Ζητεῖ νὰ ἐπιβάλη τὴ δική του.

Πόσο μεγάλο εἶναι τὸ λάθος αὐτὸ τοῦ, κατὰ τὰ ἄλλα, ἀγαπητοῦ μου φίλου!!!!

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὅμως, μᾶς βοηθεῖ νὰ ἐπαναλάβουμε ὅσα κάποτε ἀναφέραμε, στὸ πρῶτο σημείωμά μας, σχετικὰ μὲ τὶς ἐκθέσεις. Ἐλέγαμε τότε ὅτι ἡ ἔκθεση

δὲν πρέπει νὰ κυριαρχῆται ἀπὸ ἐγωιστικὴ μανία προβολῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν διακρίνῃ σεμνότης καὶ ταπεινὸ ὕφος, ὥστε νὰ προκαλῆ ἀμέσως τὴ συμπάθεια.

Τὸ «ἐγὼ» πρέπει νὰ διαγραφῆ ἀπὸ τὸ κείμενο τῆς ἐκθέσεως, καὶ τὰ ἀντιλεγόμενα σημεῖα πρέπει (εἶναι ἀνάγκη) νὰ καλύπτωνται ἀπὸ ἕνα μανδύα ταπεινοφροσύνης.

Συχνὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμεν εὐχάριστες φρασοῦλες, σὰν αὐτές: «νομίζουμε ὅτι ... », « ... ἴσως νά ... », « ... δὲν ἀποκλείεται νά ... », « ...ἂς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ ἐκφέρουμε τὴ γνώμη μας...» Ἡ, μιὰ ἀντίρρησις, πιὸ καλὰ θὰ ἦταν νὰ διετυπώνετο σὰν ἐρώτησις ... Ἀντί, δηλαδή, νὰ ποῦμε: « ... αὐτὸ εἶναι ἔτσι», εἶναι πιὸ ὡραῖο νὰ ποῦμε: « μήπως αὐτὸ εἶναι ἔτσι;».

Στὸ θέμα αὐτὸ πρέπει νὰ καταβληθῆ ἰδιαίτερη προσοχή, γιατὶ παρουσιάζεται σὰν τρωτὸ σημεῖο σὲ μερικὲς ἀναφορές, καὶ δίνει ἕνα ἐλαφρὸ ἀντιπειθαρχικὸ χρῶμα σ' αὐτές.

Ἀναφερόμενοι σ' ἕνα ζήτημα δὲν πρέπει νὰ κάνουμε κρίσεις, οὔτε νὰ ἐμφανιζώμεθα σὰν παντογνῶστες, βλέποντας τοὺς ἄλλους σὰν ... κουνούπια.

Ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι «κάθε θέμα ἔχει δύο ὄψεις»—ὅπως λένε οἱ Γερμανοί, καὶ τὸ «ἕν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα», ποὺ εἶπεν ὁ Σωκράτης, ὁ πατέρας τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας.

Τὸ πρῶτο, λοιπόν, πρᾶγμα ποὺ παρατηρῶ στὸ κείμενο τοῦ φίλου μου εἶναι αὐτό, τὸ κάπως αὐταρχικὸ ὕφος του, ποὺ ἔρχεται σὲ κτυπητὴ ἀντίθεση, ἀφ' ἑνὸς μὲν στὸ ταπεινὸ ὕφος αὐτῆς τῆς στήλης, ἀφ' ἑτέρου δὲ σὲ ὅσα ἀνεφέρθησαν ἐδῶ, γύρω ἀπὸ τὶς ἐκθέσεις.

Ἕνα ἄλλο πρᾶγμα ποὺ παρατηρῶ εἶναι ἡ γλῶσσα, ποὺ στὴν ἀρχὴ εἶναι καθαρεύουσα, ὕστερα γίνεται δημοτικὴ καὶ στὸ τέλος παρουσιάζεται πολὺ ἀκατάστατη καὶ ἀσυγχώρητα ἀτακτοποίητη.

Φίλοι μου, ὅταν γράφουμε ἕνα κείμενο δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ ἑλληνικὴ διάλεκτος ἔχει τρεῖς μορφές...Τὴν ἀρχαία, ποὺ μένει στὰ παλαιὰ κείμενα ποὺ διδάσκονται στὰ σχολεῖα, τὴν καθαρεύουσα, ποὺ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὸ ἔθνος μας στὶς ἐπίσημες πλευρὲς τῆς δραστηριότητός του καὶ τὴ δημοτική, ποὺ εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς ποιήσεως, τῆς λογοτεχνίας καὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Τέταρτη μορφή, δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει. Κι' οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ παίρνουμε λίγο ἀπὸ κάθε μιὰ καὶ νὰ φτειάχνουμε σαλάτα. Θὰ εἶναι πολὺ ἄνοστη. Καὶ ἴσως ἀκατάλληλη «πρὸς βρῶσιν».

Γράφοντας μιὰ ἔκθεση πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴν καθαρεύουσα, τὴν ἁπλῆ καθαρεύουσα τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν δημοσίων ἐγγράφων. Ἀπαγορεύεται δέ, ἐπὶ ποινῇ θανάτου, νὰ τὴν μπερδεύουμε μὲ τὴν δημοτικὴ καὶ νὰ τὴν κακοποιοῦμε.

Ἀλλά, ἂς ἀντιπαρέλθουμε κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, κι' ἂς ἔρθουμε στὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἐπιστολογράφου μου.

Διαμαρτύρεται, λοιπόν, ὁ φίλος συνάδελφος, γιατὶ ἡ στήλη αὐτὴ παρέθεσε μερικὲς φράσεις ἀπὸ ἐκθέσεις ἀποτυχόντων ὑποψηφίων τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν. Καὶ ὑποστηρίζει ὅτι δὲν πρέπει αὐτὲς οἱ ἐκθέσεις νὰ βλέπουν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, γιατὶ μπορεῖ νὰ βρεθῆ ἕνας νὰ ὑποθέσῃ ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ... εἶναι ... ἀγράμματοι ...

Συνταυτίζει, δηλαδή, τὴν ἔκθεση ἑνὸς ἀστυφύλακος μὲ τὸ πελώριο θέμα τῆς προβολῆς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Τάδε ἔφα ὁ φίλος.

Κατόπιν τούτου, λαμβάνω τὴν τιμήν, ἀπολογούμενος ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς, ν' ἀναφέρω τὰ κάτωθι:

Στὶς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων (ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἦταν παρμένες οἱ ἐκθέσεις), λαμβάνουν μέρος πάνω ἀπὸ χίλιοι ἀστυφύλακες καὶ ἐπιτυγχάνουν οἱ μισοὶ περίπου. Ἀπὸ αὐτοὺς μπαίνει στὴ Σχολὴ ἕνας μικρὸς μονάχα ἀριθμός. Ἔτσι ἔχουμε τρεῖς νοητοὺς κύκλους. Τὸν πρῶτο, ποὺ εἶναι ἀπέραντος καὶ στὸν ὁποῖον συμπερι-

λαμβάνονται ἕνα σωρὸ 'Αστυφύλακες διαφόρου μορφώσεως καὶ προσόντων, τὸν δεύτερο στὸν ὁποῖον περικλείονται οἱ ἐπιτυγχάνοντες, καὶ τὸν τρίτο, τὸν μικρότερο, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει τοὺς εἰσαγομένους στὴ Σχολή.

Οἱ δυὸ τελευταῖοι αὐτοὶ κύκλοι παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πνευματικὴ ὑπόσταση τῆς 'Αστυνομίας.

Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἂν βρέθηκεν ἕνας 'Αστυφύλακας νὰ κάνῃ 5 ἢ 10 ὀρθογραφικὰ λάθη, ἀφοῦ αὐτὸς ἔχει ἀπορριφθῇ, ἀλλὰ ἂν αὐτοὶ ποὺ μπαίνουν στὶς Σχολὲς εἶναι ἱκανοὶ ἢ ὄχι.

Καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι οἱ βαθμοφόροι τῆς 'Αστυνομίας, περνώντας ἀπὸ ἕνα σωρὸ δοκιμασίες, ἐξέρχονται τῆς Σχολῆς πάνοπλοι καὶ τιμοῦν τὸν ἑαυτό τους καὶ τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα. Αὐτή, λοιπόν, ἡ ἐργασία δὲν ἀπευθύνεται σ' αὐτούς, ἀλλὰ στοὺς ἄλλους. Στοὺς ἀποτυχόντας. Κι' ἔχει σκοπὸ νὰ τοὺς θυμίσῃ μερικὰ ἁπλᾶ πράγματα, ποὺ μέσα στὸ σάλο τῶν ἐξετάσεων φαίνεται ὅτι λησμονοῦν. Μάθημα, ἂς ποῦμε, γίνεται. Διάγνωση μιᾶς ἀσθενείας. Καὶ ὁ γιατρὸς δὲν συνιστᾶ μονάχα ἀσπιρίνη, ἀλλὰ ὑποδεικνύει καμμιὰ φορὰ καὶ εἰσαγωγὴ στὸ νοσοκομεῖο.

Εἶναι ἀξιοκατάκριτος γι' αὐτό;

Κι' ὅταν ὑπάρχουν μερικοὶ 'Αστυφύλακες ποὺ πιστεύουν ὅτι ἀδικήθηκαν καὶ τὰ βάζουν μὲ τὶς 'Επιτροπές, πῶς θὰ τοὺς δώσουμε νὰ καταλάβουν ὅτι φταῖνε γιὰ τὴν ἀποτυχία τους;

Μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τοὺς ὑποδείξουμε τὰ λάθη τους; Εἶναι ἀρκετό, ἄρα γε, νὰ τοὺς δίνουμε μονάχα συνταγὲς ἐκθέσεων; Ἢ μήπως πρέπει, κάπου - κάπου, νὰ τοὺς παρουσιάζουμε τὰ ἴδια τὰ κείμενά τους, ὥστε βλέποντάς τα νὰ διδάσκωνται καὶ νὰ διορθώνωνται;

Κι' ὅταν παραθέτουμε ἕνα κακὸ κείμενο, κατὰ ποίαν λογικὴν βλάπτουμε τὴν 'Αστυνομία;

"Ισα - ἴσα πού, μ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀποδεικνύουμε ἀ δ ι ά ψ ε υ σ τ α ὅτι ὁ ὑγιὴς πνευματικῶς 'Αστυνομικὸς 'Οργανισμός, ποὺ τὸν διακρίνει ἡ μόρφωση καὶ ἡ πνευματικὴ ὡριμότης, ἀντιδρᾶ καὶ ἐξανίσταται, ὅταν ἀντικρύζῃ εἰκόνες σὰν αὐτές.

Οἱ ἀποτυγχάνοτες σ'ὅλες τὶς Σχολὲς δὲν εἶναι πάντα οἱ κακοί, ἀλλὰ καὶ οἱ καλοὶ μαζί, ποὺ πιθανὸν νὰ ἦταν ἀπρόσεκτοι ἢ ἀφηρημένοι ἢ καὶ νὰ ἔτυχε νὰ βρεθοῦν σὲ μιὰ κακὴ μέρα. Πῶς νὰ τοὺς βοηθήσουμε;

Κάποτε ὁ σεβαστός μου καὶ ἐκλεκτὸς δημοσιογράφος κ. Αἰμ. Χουρμούζιος, στὴν 'τακτική του στήλη: «Σημειώσεις ἑνὸς 'Αθηναίου» στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή», συνεκέντρωσε μερικὰ τέτοια μαργαριτάρια ἀπὸ τὶς ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν καὶ τὰ ἐδημοσίευσεν, ὡς εἶχαν, μὲ πολὺ καυστικὰ σχόλια.

Μ' αὐτό, τάχα, τὸν τρόπο ἤθελε ν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ φοιτηταὶ εἶναι ἀγράμματοι; "Η μήπως ἤθελε νὰ βλάψῃ τὸ ὑπέροχο πνευματικὸ ἔργο τοῦ Πανεπιστημίου;

"Απαγε τῆς βλασφημίας!!! Πρόθεσή του ἦταν νὰ ὠφελήσῃ. 'Αλλὰ καὶ μαζὶ νὰ ὑπογραμμίσῃ ὅτι στὶς Πανεπιστημιακὲς ἐξετάσεις ἐπιτυγχάνουν οἱ ἄριστοι.

Λοιπόν; Ποῖον τὸ ἔγκλημά μου;

Δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὁ φίλος συνάδελφος ὅτι ἄπειρες φορὲς παρέθεσα μὲ θαυμασμὸ περικοπὲς ἀπὸ ὑπέροχες ἐκθέσεις συναδέλφων, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν ὕμνο γιὰ τὴν 'Αστυνομία Πόλεων.

'Αλλά, δὲν μπορῶ νὰ βλέπω μονάχα τὴ μιὰ ὄψη. Γιατὶ αὐτὴ ἡ στήλη δὲν εἶναι ποίημα, οὔτε μυθιστόρημα. Μάθημα εἶναι. Καὶ μάλιστα πολὺ πεζό. Καὶ ποιητικὴν ἄδειαν δὲν ἔχω, ὥστε νὰ γράφω ὅ,τι μοῦ ἀρέσει.

'Ασχολοῦμαι μ' ἕνα πολὺ εἰδικὸ θέμα ποὺ τὸ διαβάζουν πολὺ πιὸ εἰδικοὶ ἀπὸ μένα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶμαι πάντα κοντὰ στὴν ἀλήθεια καὶ μέσα στὴν πραγματικότητα.

'Απὸ ἄλλους τομεῖς μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ διακονήσω τὰ ἀστυνομικὰ ἰδε-

ώδη καὶ νὰ τὰ προβάλω. Ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ κινοῦμαι μέσα σὲ ἐπιστημονικά, ὅσο μπορῶ, πλαίσια, κρίνοντας ἀλλὰ καὶ ἀδιακόπως κρινόμενος, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ βροχὴ τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ραντίζουν τὶς γραμμές μου καὶ τὶς ζωογονοῦν.

Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία, φίλε Μᾶρκο.

Ὅσα γράφονται σ' αὐτὸ τὸ περιοδικὸ ὑπηρετοῦν κάποιαν σκοπιμότητα. Δὲν γράφονται τυχαίως. Κρίνονται, ἐλέγχονται, ἐπιλέγονται.

Πολλὰ εἶναι τὰ κείμενα ποὺ ὑποβάλλονται καὶ λίγα δημοσιεύονται. Ἔχουσι γὰρ οἱ φύλακες τὴν γνῶσιν. Καὶ ἡ ὕπαρξη μονάχα αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ ἀποδεικνύει ὅτι στὴν Ἀστυνομία ὑπάρχει πνευματικὴ ἄνθηση, ποὺ ὁμοιά της δὲν γνώρισεν ἄλλοτε τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα.

Ὅλα, ἐτούτη τὴν ἐποχή, ὑπηρετοῦν τὴν Ἀστυνομικὴ Ἰδέα. Ὁ τύπος, τὸ ραδιόφωνον, ὁ κινηματογράφος, τὰ μέσα ψυχαγωγίας, ὁ ἀθλητισμός.

Ἀλλὰ μὴ μπερδεύης τὰ πράγματα.

Ἐδῶ δὲν εἶναι ἡμερολόγιον Ἀστυνομίας. Εἶναι μαθήματα ἐκθέσεως. Εἶναι ὁδηγίες. Εἶναι ὑποδείξεις. Καὶ πρέπει νὰ κινῆται ἡ ἐργασία αὐτὴ μέσα σὲ εἰδικὰ πλαίσια. Παρὰ ταῦτα ὅμως, καθὼς θὰ διαπιστώνης, ὅποτε τῆς δοθῆ ἡ εὐκαιρία, ἐξέρχεται τῶν ἁρμοδιοτήτων της, γιὰ νὰ μιλήση μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα. Τέλος, ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ ἀναφέρω ὅτι τὰ θέματα τῆς προβολῆς τοῦ Σώματός μας δὲν ἀντιμετωπίζονται μὲ τὸν τρόπον ποὺ τὰ ἀντιμετώπισες ἐσύ. Πίνοντας τὸ καφεδάκι σου στὸ καφενεῖο καὶ διαβάζοντας ἢ κουβεντιάζοντας. Ἀντιμετωπίζονται κάπως διαφορετικά. Καὶ τὰ τελευταῖα δύο χρόνια, στὸν τομέα αὐτόν, ἡ Ἀστυνομία ἔχει νὰ ἐπιδείξη μιὰ πολύπλευρη, ἀθόρυβη καὶ ἀποδοτικὴ ἐργασία, τῆς ὁποίας τοὺς καρποὺς θ' ἀπολαύσης κάποτε μὲ συγκίνηση. Ἡ προβολὴ τοῦ Σώματός μας ἔχει δυὸ πλευρές: Τὴ δική σου καὶ τῆς ὑπεύθυνης ἡγεσίας τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐσὺ προβάλλεις τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα ὅταν μελετᾶς, ὅταν μορφώνεσαι, ὅταν εἶσαι καθαρὸς καὶ κανονικὰ ντυμένος, ὅταν φέρεσαι εὐγενικὰ πρὸς τοὺς πολίτας, ὅταν κάνης καλὰ τὴ δουλειά σου.

Κάνε ὅλα αὐτὰ μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἄσε τὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες τῆς Ἀστυνομίας νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους μὲ τὸν τρόπο ποὺ ξέρουν. Μὲ μέθοδο, μὲ πρόγραμμα, μὲ σύστημα, μὲ περίσκεψη. Νοιῶσε ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτό. Γιατὶ ἡ Ἀστυνομία διαθέτει, ἐτούτη τὴν ὥρα, ἀπεριόριστη λαϊκὴ δύναμη, γιὰ νὰ διακονήση τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐθυσιάσθησαν σὲ ταραγμένες ἐποχὲς ἄλλοι συνάδελφοί μας.

Ἡ δουλειά σου, οἱ κοινωνικὲς προσφορές σου, οἱ ἀρετές σου, μὴν ἀνησυχῆς, προβάλλονται μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Κι' ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα ἔχουν χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό.

Κατὰ δεκάδες περνοῦν ἀπ' τὸ ἁρμόδιο γραφεῖο δημοσίων σχέσεων οἱ ἐνθουσιασμένοι πολῖτες. Κατὰ δεκάδες φθάνουν τὰ γράμματα, ἕνα σωρὸ ἀνθρώπων, ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς δικαιοδοσίας μας. Ὁ σπόρος ὁ καλὸς σπέρνεται, ὅπως πρέπει καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ πρέπει, ἀδιάκοπα.

Μὴν σὲ ἀνησυχοῦν ἐτοῦτα τὰ λεπτὰ ζητήματα. Ἀφοσιώσου ἀπερίσπαστος στὴ δουλειά σου κι' ἄσε τοὺς ἄλλους νὰ δίνουν τὶς μάχες, νὰ κερδίζουν ἐδάφη, νὰ τραυματίζωνται, ἀλλὰ νὰ νικοῦν.

Ἀλλά, ἀρκετὰ τὸ κουβεντιάσαμε, νομίζω, τὸ θέμα. Ἐλπίζω ὅτι μὲ κατάλαβες.

Τώρα, μὲ τὴν ἄδειά σου, θὰ προχωρήσω στὴ συνέχεια τῆς μελέτης μου, κλείνοντας αὐτὴν τὴν παρένθεση, ποὺ μὲ ὑποχρέωσες ν' ἀνοίξω.

Εὐχαρίστως νὰ ξαναφιλοξενήσω τὶς ἀντιρρήσεις σου.

Διάβασε τὶς ἑπόμενες γραμμὲς καὶ ἴσως κάτι νὰ ἔχης πάλι νὰ μοῦ πῆς. Εὐχαριστῶ.

(Συνεχίζεται)

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **ΠΕΤΡΟΥ ΓΙΟΛΔΑΣΕΑ**

Τὸ πρωὶ τῆς 23ης Ὀκτωβρίου, δύο λεωφορεῖα τῆς Ἀστυνομίας ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν Σχολὴν μὲ τοὺς Δοκίμους Ὑπαστυνόμους, τοὺς ὁποίους τώρα συνοδεύουν ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Σχολῆς, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Λυκούσης Παναγιώτης, ὁ κοσμήτωρ, Ἀστυνόμος Β'κ. Παπαθανασίου Λεωνίδας καὶ οἱ Ὑπαστυνόμοι Α' κ.κ. Κουβέλης Κωνσταντῖνος καὶ Χατζάκος Δημήτριος, διὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου θὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς ἑορτάς, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης.

Ὁ ἑορτασμὸς τῆς κατὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 ἀνατάσεως τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ μεγαλείου συνεδυάσθη, κατ' ἐξοχὴν ἐφέτος, μὲ τὸν ἑορτασμὸν τῆς πεντηκονταετηρίδος τῶν ἐνδόξων Βαλκανικῶν πολέμων.

Ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ ζηλευτὴ κόρη τοῦ τιμημένου ἑλληνικοῦ Βορρᾶ, ὑπῆρξε καὶ πάλιν, κατὰ δικαίαν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως, τὸ κέντρον τῶν πανηγυρικῶν αὐτῶν ἐκδηλώσεων, αἵτινες διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἐπέπρωτο νὰ μεταδώσουν, ἀνὰ τὸ πανελλήνιον καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον, τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον παλμὸν τῆς φιλοπατρίας, τοῦ ἀκαταβλήτου ψυχικοῦ σθένους τῆς αἰωνίας ἑλληνικῆς φυλῆς, ἡ ὁποία, εἰς κρισίμους τῆς ἱστορίας της στιγμάς, ἐγνώρισε καὶ γνωρίζει νὰ μάχεται καὶ νὰ νικᾷ.

Καθ' ὃν χρόνον μεταφερόμεθα εἰς Θεσσαλονίκην, ἵνα διὰ πρώτην φορὰν συμμετάσχωμεν εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως, ὁ νοῦς μας πετᾷ πολὺ πίσω καὶ διαβάζει μὲ θάμβος καὶ κατάνυξι σελίδας χρυσᾶς τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ὅταν ὁ ἑλληνικὸς λαός, ἡνωμένος ὑπὸ τὴν δεξιὰν ἡγεσίαν τοῦ στρατηλάτου Διαδόχου καὶ μετέπειτα Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ τοῦ ὀξυδερκοῦς πρωθυπουργοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἔθραυε τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας καὶ ἔφερνε τὸ χαρούμενο μήνυμα τῆς ἐλευθερίας εἰς τοὺς ἀλυτρώτους ἀδελφούς του, τῆς ἀείποτε ἑλληνικῆς Μακεδονίας.

Ὁ πολιοῦχος καὶ προστάτης τῆς πόλεως, μεγαλομάρτυς Δημήτριος, ἔδωσε φτερὰ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ ἐκράτυνε τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα, διὰ τὸν νεώτερον θρίαμβον τῆς χριστιανωσύνης. Τὸ μακρυνὸν ὅραμα μιᾶς ἑλληνικῆς Θεσσαλονίκης ἔγινε καὶ πάλιν πραγματικότης. Ναί ! ἡ Θεσσαλονίκη ἑλληνική, ὅπως καὶ χριστιανική.

Ἐνῶ τὰ λεωφορεῖα προχωροῦν, διασχίζοντα ἀδιάκοπα τὸ ὄμορφο ἑλληνικὸ τοπίο, ποὺ ξετυλίγεται ἐμπρός μας, σὰν μία πανοραματικὴ ὀθόνη, ἡ ἀπόστασις ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν συμπρωτεύουσα τοῦ Βορρᾶ, ὅλο καὶ μικραίνει, μικραίνει, γιὰ νὰ βρεθοῦμε, μετὰ ἀπὸ εὐχάριστη διαδρομὴ δέκα περίπου ὡρῶν, ξαφνικὰ μέσα στὴν ὁλόθερμη ἀγκαλιά της. Ὄμορφη Θεσσαλονίκη! Μοιάζεις τρανὴ βασίλισσα, καθὼς ἁπλώνεσαι μὲ χάρι στὴ γόνιμη πεδιάδα τοῦ Ἀξιοῦ, ἐνῶ τὰ πόδια σου βρέχονται ἀπὸ τὰ καταγάλανα νερὰ τοῦ Θερμαϊκοῦ. Οἱ σύγχρονες πολυκατοικίες, ἀλλὰ καὶ οἱ πολυάριθμες Βυζαντινὲς ἐκκλησίες, προσδίδουν μίαν ἀσύγκριτη μεγαλοπρέπεια στὴν ὄμορφη αὐτὴ πόλι. Ἐδῶ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος προσῆλθον καὶ πάλιν, ἀποτίοντα φόρον τιμῆς στὴν προγονικὴ δόξα, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὰς δυὸ ἱστορικὰς ἐπετείους. Ἡ πόλις πλέει στὴ γαλανόλευκον. Ὁ ἑορταστικὸς τόνος διάχυτος σκορπίζει ρίγη ἐνθουσιασμοῦ στὶς ψυχὲς ὅλων μας.

Ξημερώνει ἡ 26η Ὀκτωβρίου, ἡμέρα διπλῆς χαρμοσύνου ἑορτῆς γιὰ τοὺς Θεσσαλονικεῖς. Εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ πολιούχου ἁγίου των, ἀλλὰ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθερώσεως των. Μετὰ τὴν δοξολογίαν, ἐνώπιον τῶν

Βασιλέων, τοῦ Διαδόχου, τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ λοιπῶν ἐπισήμων καὶ περὶ ὥραν 12ην, ἀρχίζει ἡ μεγαλειώδης παρέλασις. Παρελαύνουν τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, παρελαύνει τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον. Προηγεῖται τὸ αὐτοκίνητον τὸ φέρον τοὺς παλαιοὺς πολεμιστὰς τῶν ἐνδόξων πολέμων τοῦ 1912–1913. Δικαία τιμή ! Ἀκολουθοῦν τὰ μηχανοκίνητα, τὰ πεζοπόρα τμήματα τῶν ἑλληνικῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἡ Χωροφυλακὴ καὶ τὴν παρέλασιν κλείνει, ὅπως πάντα, τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν τμῆμα τῶν δευτεροετῶν δοκίμων ὑπαστυνόμων, ἔχον ἐπικεφαλῆς τὸν κ. κοσμήτορα καὶ τοὺς δύο ὑπαστυνόμους, ὑπὸ τὰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς τοῦ παραληροῦντος ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν πλήθους. Ἔτσι, μέσα σ' ἕνα ἀσύγκριτον τόνον ἐθνικῶν ἐκδηλώσεων, κλείνει ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ γιὰ τὴν Θεσσαλονίκην ἡμέρα. Ὅσοι τὴν ἐζήσαμε θὰ τὴν ἐνθυμούμεθα γιὰ πάντα. Ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὶς καλύτερες ἡμέρες τῆς ζωῆς μας.

Τὴν ἑπομένην ἐπεσκέφθημεν τὰ μαγευτικὰ προάστια Πανόραμα (Ἀρτακλῆ) καὶ Μηχανιώνα, ὡς καὶ διάφορα ἄλλα ἀξιοθέατα τῆς πόλεως. Ἀλλὰ οἱ ἡμέρες περνοῦν καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς πλησιάζει. Πρὶν ὅμως πάρουμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ πρέπει νὰ θυμηθοῦμε ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς προσέφερον τὴν ἐγκάρδια φιλοξενία τους καὶ ἰδιαιτέρως τὸν ἀρχίατρον τοῦ 472 Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου κ. Μαρκόπουλον, καθὼς καὶ τὸ πρόθυμον ὑπ' αὐτὸν διοικητικὸν προσωπικόν. Τοὺς εὐχαριστοῦμεν ὅλους θερμῶς καὶ τοὺς διαβεβαιοῦμεν, ὅτι διατηροῦμεν ἀπὸ ὅλους τους, ὡς καὶ ἀπὸ τὸν λαὸν τῆς Βορείου Ἑλλάδος ἐν γένει, τὰς καλυτέρας τῶν ἀναμνήσεων.

29–10–62. Ὥρα 7η πρωινή. Ἐπιβιβαζόμεθα καὶ πάλι τῶν λεωφορείων ποὺ θὰ μᾶς φέρουν στὴν Ἀθήνα. Ἀφήνομε πίσω μας τὴν ὁμορφη Θεσσαλονίκη, βυθισμένη ἀκόμη στὴ νυκτερινή της νάρκη. Προχωροῦμε, ὅλο καὶ προχωροῦμε. Διασχίζομε τὴν ὁμορφη κοιλάδα τῶν Τεμπῶν καὶ νὰ σὲ λίγο σταματοῦμε εἰς τὸν παρὰ τὸν Πλαταμῶνα Λαρίσης ἱερὸν ναὸν τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς, ἐκτισμένον εἰς τοὺς πρόποδας ὑπερυψήλου καὶ ἀποκρήμνου βράχου. Κάνουμε τὸ σταυρό μας εὐλαβικὰ καὶ θαυμάζομε τὸ ὑπέροχο τοπίο. Καὶ τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ συνεχίζεται. Ὥρα 19.45'. Μπροστά μας ἔχομε καὶ πάλι τὴν Ἀθήνα, ναὶ τὴν ὁμορφη Ἀθήνα μας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ξεκινήσαμε, γιὰ νὰ συμμετάσχωμεν εἰς τὰς μεγαλειώδεις ἐθνικὰς ἐκδηλώσεις τῆς πεντηκονταετηρίδος, ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης. Τὸ ὅμορφο ταξίδι μας ἐτελείωσε, ἀλλὰ ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος συνεχίζει πάντοτε τὴν δοξασμένη πορεία της, πρὸς τὰ αἰώνια πεπρωμένα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Π. ΓΙΟΛΔΑΣΕΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Μία ἐνδιαφέρουσα περίπτωσις δολοφονίας καὶ οὐχὶ αὐτοκτονίας

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ καὶ διασκευήν,
τοῦ ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Γιὰ πολὺ καιρὸ ὁ λοχίας Ἔμμετ Ντάν, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὶς βρεταννικὲς δυνάμεις κατοχῆς στὴ Γερμανία, στὸ Ντούϊσμπούργκ, μελετοῦσε τὴ δολοφονία τοῦ καλυτέρου φίλου του, τοῦ λοχία Τίτς Γουῶτερς. Ἡ αἰτία ἦταν ἡ γυναίκα του. Ὁ Γουῶτερς εἶχε παντρευτῆ μιὰ νεαρὴ Γερμανίδα, μὲ τὴν ὁποία ὁ Ντὰν ἀργότερα τὰ εἶχε φτειάξει.

Ὁ Γουῶτερς ὑπωπτεύθηκε ὅτι ἡ γυναίκα του τὸν ἀπατοῦσε ἀλλὰ δὲν ἤξερε μὲ ποιόν. Ἦταν συναισθηματικὸς τύπος καὶ ζηλιάρης καὶ ἄρχισε νὰ κακομεταχειρίζεται τὴ γυναίκα του, βρίζοντάς την, πολλὲς φορὲς δὲ τὸν ἔπαιρνε τὸ παράπονο καὶ δήλωνε ὅτι θὰ τὴ σκότωνε καὶ μετὰ θὰ αὐτοκτονοῦσε. Τὴ δήλωση αὐτὴ τὴν ἔκανε πολλὲς φορὲς καὶ δημοσίᾳ.

Τὴν νύκτα τῆς 30 Μαρτίου 1953, ὁ Ντὰν προσκάλεσε στὸ αὐτοκίνητό του τὸ φίλο του Γουῶτερς γιὰ νὰ κάνουν ἕνα περίπατο. Ὅταν βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τοὺς στρατῶνες, ὁ Ντὰν σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο καὶ μὲ ἕνα αἰφνιδιαστικὸ κτύπημα ζίου-ζίτσου στὸ λαιμό, ἄφησε στὸν τόπον τὸν Γουῶτερς.

Ὁ Ντὰν τοποθέτησε τότε τὸ πτῶμα στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὸ σκέπασε μὲ μιὰ κουβέρτα. Περίμενε κάπου μισὴ ὥρα, πρὶν νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ στρατόπεδο, ὥστε οἱ στρατιῶτες νὰ εἶναι μαζεμένοι στὴν αἴθουσα συγκεντρώσεως καὶ ἔτσι νὰ μὴν ὑπάρχει κανεὶς στὰ προαύλια. Ὅταν ἔφτασε στὸ στρατόπεδο ὁ Ντὰν μετέφερε τὸ πτῶμα μέσα σ' ἕνα ἔρημο κτίριο, ὅπου τὸ κρέμασε σ' ἕνα δοκάρι. Κατόπιν πῆγε ἥσυχος νὰ παίξῃ χαρτιά.

Μερικὲς ὧρες ἀργότερα διαπιστώθηκε ἡ ἀπουσία τοῦ Γουῶτερς καὶ ἄρχισαν οἱ ἀναζητήσεις μέσα στὸ στρατόπεδο πρὸς ἀνεύρεσίν του. Στὶς ἀναζητήσεις αὐτὲς ἔλαβε μέρος ἐπίσης καὶ ὁ Ντάν, ὁ ὁποῖος, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο στρατιώτη, «ἀνακάλυψε» τὸ πτῶμα.

Οἱ σχετικὲς ἀνακρίσεις ἦταν πολὺ σύντομες. Πολλοὶ εἶχαν ἀκούσει τὸ Γουῶτερς νὰ δηλώνῃ ὅτι θὰ αὐτοκτονοῦσε καὶ ὅλα ἔδειχναν πράγματι ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ αὐτοκτονία. Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ ἐπίσημο πόρισμα τῶν ἀνακρίσεων. Ἔτσι δὲν ξανάγινε λόγος γιὰ τὸν Γουῶτερς.

Ἐπὶ δέκα πέντε μῆνες ὁ Ντὰν ἀπέφευγε τὴ δικαιοσύνη. Ὅταν μετατέθηκε πίσω στὴν Ἀγγλία, τὸν ἀκολούθησε καὶ ἡ χήρα τοῦ Γουῶτερς, ὅπου καὶ παντρεύτηκανε.

Κάποιος ὅμως στρατιώτης, ποὺ ὑπηρετοῦσε μαζί του στὸ Ντούϊσμπούργκ κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶδε μιὰ μέρα τὸ ζευγάρι νὰ περπατᾶ στὸ δρόμο καὶ ὑπωπτεύθηκε τί εἶχε συμβῆ.

Ὁ στρατιώτης ἀνέφερε τὴν ὑπόθεσι στὴ μονάδα του, ποὺ ἐξακρίβωσε ὅτι ὁ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

—Θὰ δῶ τὴν κατάθεση τοῦ Ἀγάθου καὶ θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως κύριε Διευθυντά. Καθῆστε.

—Ἄφησε τὴν κατάθεση τοῦ Ἀγάθου. Δὲν θὰ βρῆς τίποτα ποὺ νὰ ξεδιαλύνη τὶς σκέψεις σου γιατὶ τώρα μόλις ζήτησε κι' αὐτὸς ν' ἀκυρωθῆ ἡ πρώτη του κατάθεση κι' ἔδωσε δεύτερη. Ἀπὸ τὶς καταθέσεις τῆς Ντόρας καὶ τῆς Νάνσυ λοιπὸν τί συμπεραίνεις ;

—Μπορεῖ νἄναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ καταθέτουν κύριε Διευθυντὰ καὶ οἱ δυό τους ;

—Μᾶλλον. Συμφωνοῦν μὲ τὴ δεύτερη κατάθεση τοῦ Ἀγάθου.

—Συμφωνοῦν! φώναξα πελαγωμένος ἀκόμα περισσότερο. Τότε ποιὸς σκότωσε τὸ Θέμο Βότσικα ; Ἡ Ντόρα καταθέτει ὅτι «κάποιος ὑπαινιγμὸς τοῦ Ἀγάθου ὅτι θὰ μαρτυροῦσε γιὰ τὸ ἔγκλημά της ἂν δὲν τοῦ μετροῦσε ὀγδόντα χιλιάδες, τὴν ὠδήγησε στὴν ἀπόπειρα»! Ἡ Νάνσυ καταθέτει πάλι μὲ τόσες λεπτομέρειες ὅτι τὸ ἔγκλημα τὸ διέπραξε ὁ Ἀγάθος! Ποιὰ λέει τὴν ἀλήθεια ; Μὲ ποιὰ συμφωνεῖ ἡ κατάθεση τοῦ Ἀγάθου ; Ἔπειτα, ποιὸς ὑπαινιγμὸς τοῦ Ἀγάθου ἔγινε πρὸς τὴν Νάνσυ τὴ νύχτα τῆς ἀπόπειρας, ἀφοῦ ἡ Νάνσυ καταθέτει ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὸ πάρτυ τῆς Λεφάκη ἔλαβε τὰ μέτρα της γιὰ νὰ μὴν ξανασυναντήση τὸν Ἀγάθο, ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ τὴν ξεμπέρδευε ;

—Αὐτὰ μᾶς βασάνιζαν ὅλους ἀγαπητέ μου ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἀγάθος ἔδωσε τὴ δεύτερη κατάθεση. Ἄκουσε λοιπόν: Ἡ Ντόρα λέει τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ἀπόπειρα τῆς Νάνσυ. Μόνο ποὺ ἡ ἀπόπειρα ἦταν εἰκονικὴ καὶ ἀπέβλεπε νὰ κλειστῆ γιὰ μιὰ νύχτα ἡ Νάνσυ στὸν «Εὐαγγελισμὸ» καὶ νὰ μπορέση ἔτσι νὰ ἀποφύγη τὸν Ἀγάθο ποὺ τὴ ζητοῦσε ἐπίμονα. Ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα σημεῖα τῆς καταθέσεως τῆς Νάνσυ, συμφωνοῦν ἀπόλυτα μὲ τὴν πραγματικὴ εἰκόνα τῆς ὑποθέσεως Βότσικα.

Ντὰν συναντοῦσε συχνὰ τὴ σύζυγο τοῦ Γουῶτερς, ὅταν ὁ ἄνδρας της βρισκόταν μακρυὰ ἐν ὑπηρεσίᾳ. Ἡ ὑπόθεσις ἔφτασε στὸ ζενίθ, ὅταν ὁ στρατιώτης θυμήθηκε ὅτι εἶχε δῆ τὸν Ντὰν νὰ τριγυρίζη κοντὰ στὸ ἄδειο κτίριο—τὸν τόπο τῆς αὐτοκτονίας—μερικὲς ὧρες πρὸ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ πτώματος τοῦ Γουῶτερς.

Τὰ στοιχεῖα ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐπαναληφθοῦν οἱ ἀνακρίσεις, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν μποροῦσε νὰ ἀποδειχθῆ τὸ ἔγκλημα.

Τότε ἀποφασίσθηκε ἀπὸ τὶς γερμανικὲς ἀρχὲς τοῦ Ντούϊσμπούργκ νὰ γίνη ἐκταφὴ τοῦ πτώματος, γιὰ νὰ ἐνεργηθῆ νεκροψία.

Φυσικὰ οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦσαν ν' ἀποφανθοῦν ἐὰν τὸ κτύπημα στὸ λαιμὸ εἶχε προξενηθῆ ἀπὸ τὴν ἀγχόνη ἢ ἀπὸ ἄλλη αἰτία. Ἀλλὰ ὅταν οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἄγγλοι παθολόγοι ἐνήργησαν ἀπὸ κοινοῦ τὴ νεκροψία, τότε ἀποκαλύφθηκε τὸ δολοφονικὸ σχέδιο τοῦ Ντάν.

Ἀπὸ τί λοιπὸν κατάλαβαν οἱ γιατροὶ ὅτι εἶχε διαπραχθῆ ἔγκλημα καὶ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας ;

Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

Σημείωσις :

1. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν λύσιν τοῦ ἀνωτέρου προβλήματος, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰς ἀπαντήσεις των μέχρι τῆς 20/12/1962.
2. Τὸ ἀστυνομικὸν πρόβλημα «Ποῖος ἔκλεψε τὸ περιδέραιον;» ἔλυσαν ἐπιτυχῶς καὶ οἱ ἀναγνῶσται μας Ἀστυνόμος Β' κ. Ἀλέξανδρος Λυγνός, Ἀρχιφύλαξ κ. Σταῦρος Φωτιᾶς καὶ ὁ «Τακτικὸς ἀναγνώστης Κ.Χ.».

Ἔμεινα σκεπτικός. Τὰ πράγματα περιπλέκονταν περισσότερο τώρα στὸ μυαλό μου.

—Σὲ ποιὸν ἀνῆκε τὸ μοναδικὸ δακτυλικὸ ἀποτύπωμα ποὺ βρήκαμε; ρώτησα.

—Στὴ Βασούλα, τὴ Βάσω Ἀγάθου! ἀποκρίθηκε σκεφτικὸς κι' ὁ Ὑποδιευθυντής.

—Αὐτὸ κάπως τὸ ὑποπτεύθηκα, ὅταν διάβασα πὼς βρισκόταν μιὰ νέα κοπέλλα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔφυγε ὁ Ἀγάθος μετὰ τὸ ἔγκλημα, ψιθύρισα. Ὥστε ἡ Νάνσυ λέει τὴν ἀλήθεια; Ὁ Ἀγάθος εἶναι δολοφόνος;

—Μάλιστα φίλε μου, εἶπε ὁ Ὑποδιευθυντής. Ὁ Ἀγάθος! Καὶ βρισκόταν ἐδῶ, ἀνάμεσα σὲ μᾶς, ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ τὸν εἴχαμε στὴ Μελβούρνη τῆς Αὐστραλίας. Ὁ Πουλίδης κατώρθωσε νὰ μᾶς ἐξαπατήση τόσο ἀριστοτεχνικὰ μὲ τὸ πήγαινε ἔλα στὸν πρόξενο τῆς Αὐστραλίας. Κάποιο ἄλλο ἄτομο ταξίδεψε μὲ πλαστὸ διαβατήριο καὶ μὲ τὸ ὄνομα Δημήτρης Ἀγάθος. Κι' ὁ πραγματικὸς Ἀγάθος βρισκόταν στὴν Ἀθήνα, κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τῆς Λεφάκη. Δολοφόνησε τὸ Θέμο Βότσικα λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ κυριακάτικο ἀπόγευμα καὶ ὅλα ἔγιναν ὅπως τὰ καταθέτει ἡ Νάνσυ. Τὴ Βασούλα Ἀγάθου, τὴν ἑτεροθαλῆ ἀδελφή του, τὴν πῆρε ὁ δολοφόνος καὶ τὴν πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ Βότσικα γιὰ νὰ ἀφήση τὸ δακτυλικὸ ἀποτύπωμα καὶ νὰ μπορέση ἔτσι νὰ τὴν ἐνοχοποιήση ἀργότερα γιὰ τὸ φόνο. Θὰ ἔμενε ἔτσι ἥσυχος ἀπὸ ἕνα βάρος ποὺ τὸ θεωροῦσε μεγάλο, γιατὶ ἡ Βασούλα σκεπτόταν μόνο τὶς σπουδές της καὶ τὸν ἀθλητισμό. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἤξερε ὅτι τὸν μισοῦσε θανάσιμα γιὰ κάποιο ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα εἰς βάρος της ἀπὸ τὰ δέκα τέσσερα χρόνια της.....

—Εἶδε τὸ πτῶμα τοῦ Βότσικα ἡ Βάσω Ἀγάθου;

—Ὄχι. Δὲν τὴν ἔβαλε καθόλου στὸ ἀτελιέ. Τὴν πῆγε στὸ δωμάτιο καὶ τὴν ἔβαλε ν' ἀνοίξη τὸ παράθυρο. Ἔμεινε ἔτσι ἕνα δακτυλικὸ ἀποτύπωμα στὸν παραστάτη. Ὕστερα τῆς ὑπέδειξε πῶς θὰ κλείση τὸ παράθυρο μὲ τὸ γαντοφορεμένο χέρι της καὶ αὐτὸς πήδησε ἀπ' τὸ παράθυρο στὴν αὐλή.

—Ὅλα τὰ περίμενα ἀπὸ τὸν Ἀγάθο, ψιθύρισα. Ἐπαιρνα ὅμως ὁποιοδήποτε ὅρκο γιὰ τὴν ἐντιμότητα τῆς κυρίας Λεφάκη. Ποτὲ δὲν περίμενα ὅτι αὐτὴ ἦταν τὸ τρίτο πρόσωπο στὴν ἀρχηγία τῆς σπείρας! Καὶ ὅμως, μαζὶ μὲ τὸν Πιὲρ καὶ τὸ Σπῦρο Λάβδα εἶχε διοργανώσει τόσο ἄριστα τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν, τοὺς ἐκβιασμούς, τὶς ἀπάτες καὶ τὴ δολοφονία τοῦ Θέμου Βότσικα...

—Καὶ κάποιο ἀπίστευτο δίκτυο ἀπὸ σωματεμπόριο, πρόσθεσε ὁ Ὑποδιευθυντής, κουνώντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του. Ὕστερα ἀπὸ τὴν Δώρα, τὴν Ἀλίκη, τὴν Ἔφη, τὴ Ντόρα, τὴν Ρίτα καὶ τὴ Νάνσυ, ἄλλες ἑφτὰ κοπέλλες, δεκαοχτὼ ἕως εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, ἀναφέρονται στὴν ἀπολογία της. Τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε προσπαθήσει νὰ μπλέξη στὰ δίχτυα της καὶ τὴν Ἕλενα, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώση. Κάτι παρόμοιο πρότεινε μὲ τέχνη καὶ στὴ Μίνα ὅταν τὴ γνώρισε, μὰ ἡ Θεία Πρόνοια τὴ φύλαξε, αὐτὴ τουλάχιστον. Ἀπ' τὶς ἑφτὰ κοπέλλες ποὺ ἀναφέρει στὴν ἀπολογία της ἀκόμη, βρήκαμε χθὲς τὴ νύκτα τέσσερες καὶ σήμερα ἐλπίζουμε νὰ βροῦμε καὶ τὶς ἄλλες τρεῖς.

—Ἔχω ἀπογοητευθῆ, εἶπα ἀπελπισμένος. Πόσα πράγματα δὲν εἴχαμε προβλέψει καθόλου! Πόσα...

—Δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύεσαι φιλαράκο μου, ἀπάντησε ὁ Ὑποδιευθυντής, χτυπώντας φιλικὰ στὸν ὦμο μου. Ἂν ἀπογοητευθῆς γιὰ τὶς σκέψεις ποὺ ἔκανες ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκίνησες γιὰ τὸ δολοφόνο τοῦ Βότσικα, τότε εἶσαι ζημιωμένος. Θὰ περάσης ἀπὸ πολλὰ στάδια παρόμοια γιὰ νὰ χωνέψης ὅτι ὅλη ἡ ἀστυνομική σου ζωὴ θὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀπρόοπτα κι' ἐξελίξεις ποὺ δὲν μποροῦν νὰ προβλεφθοῦν μὲ βεβαιότητα. Θυμᾶσαι τὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν ἀρχή; Κανένας δὲν ὑποπτεύθηκε ὅτι ἡ Ντόρα ἦταν δυνατὸν νὰ περιμένη τρεῖς νύχτες μέσα στὸ ταξὶ γιὰ ν' ἀρχίση ἡ σκηνοθεσία. Οὔτε φανταζόταν κανένας ὅτι ὁ Μπρουσούρης μὲ τὸ Γρηγόρη Ἀνανιάδη περίμεναν τρεῖς νύχτες κι' αὐτοὶ ὡπλισμένοι στὶς γωνιές. Ὅλοι νομίσαμε τότε ὅτι

ἡ Ντόρα ἦταν τὸ ὑποψήφιο θῦμα, τὴ συμπαθήσαμε γιὰ λίγο μάλιστα καὶ στενοχωρηθήκαμε «ποὺ οἱ σφαῖρες μας σκότωσαν τὸν Κουήν», ὥσπου ἡ ἴδια μᾶς ἀπεκάλυψε πὼς τὸν σκότωσε ὁ Μπρουσούρης. Ἔπειτα, ποιὸς ὑποπτεύθηκε ὅτι ἡ Ντόρα ἦταν τὸ σπουδαιότερο στέλεχος τῆς σπείρας, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ δημοσιογραφικὸ ψευδώνυμο «Χαρίλαος Μαρκέζης» κρυβόταν αὐτὴ ἡ σατανικὴ γυναίκα τῶν εἰκοσιτριῶν χρόνων ; Φαντασθήκαμε ποτὲ ὅτι **«ἡ Ἐποχὴ»** εἶχε στὴ σύνταξη αὐτὸν τὸν θηλυκὸ σατανά ; Κανένας ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τῆς ἐφημερίδας δὲν τὴν ὑποπτεύθηκε μέσα σ' ἑνάμισυ χρόνο γιὰ τὴ διπλῆ της προσωπικότητα. Ἔπειτα, δὲν ὑποπτεύθηκε κανένας ὅτι τὴ Λεφάκη τὴν ἔφερε ἡ Ντόρα στοῦ Ζαβορίτη κι' ὅτι αὐτὴ ἔκαμε τὸ τηλεφώνημα γιὰ νὰ τὴ συλλάβουμε καὶ νὰ βροῦμε ἐπάνω της ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα δυὸ γράμματα τοῦ Πιέρ, ποὺ τὴν ἐνοχοποιοῦσαν σὲ μεγάλο βαθμό. Ὅσο γιὰ τὴ Ρένα Βότσικα, ἔπρεπε νὰ ὑποψιασθοῦμε ὅτι ἐρχόταν στὴν Ἑλλάδα κάπου-κάπου καὶ δὲν παρέμενε στὰ τοπικὰ δρομολόγια τῆς Β.Ε.Α. στὸ Λονδῖνο, ὅπως μᾶς πληροφόρησαν...

—Μικρολεπτομέρειες, ψιθύρισα. Ψιλοπράγματα ὅλα αὐτά, ποὺ ἔχουν ὅμως τόσο μεγάλη σημασία. Τὰ σοβαρὰ τεχνάσματα τῆς σπείρας καὶ τὰ σοβαρὰ γεγονότα πάντως, τὰ προβλέψαμε ὅλα νομίζω.

—Δὲν λέω τὸ ἀντίθετο. Ὅσα περισσότερα ὅμως προβλέπεις καὶ ὅσα πιθανὰ καὶ ἀπίθανα φαντάζεσαι στὸ κυνήγι τοῦ ἐγκλήματος, τόσο κερδισμένος βγαίνεις. Φεύγω τώρα γιατὶ μὲ περιμένει ὁ Διευθυντής. Πρέπει νὰ βγάλουμε τὴ Νάνσυ ἀπὸ τὴν ἀγωνία γιὰ τὸ τί ὑπῆρξε ὁ Θέμος Βότσικας γι' αὐτήν. Θὰ τῆς ποῦμε ὅτι ὑπῆρξε ἕνας ἐπιπόλαιος στὸν ἔρωτα νέος καὶ ὅτι ἦταν ὁ περισσότερο τυχερὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Θὰ τῆς ποῦμε ὅτι μπορεῖ τώρα νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ περιμένη τὴν ἀποφυλάκισή της γιὰ νὰ τὸν παντρευτῆ, ἂν τὸν ἀγαπάει ὅσο λέει.....

«Τρελλάθηκε ὁ Ὑποδιευθυντής!!!» σκέφθηκα μὲ πανικό. Πετάχτηκα σὰν ἠλεκτρισμένος ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου καὶ τοῦ ἔπιασα τρέμοντας τὰ χέρια.

—Πῶς εἴπατε κύριε Ὑποδιευθυντά!! Πῶς εἴπατε ; τραύλισα νοιώθοντας ἀπανωτὰ ρίγη νὰ μὲ συγκλονίζουν. Πῶς ;...

—Ὑπαστυνόμε Σκαλιώτη : τὸν ἄκουσα νὰ προφέρη ἀργά, μὲ τὸ πιὸ ἐπίσημο ὕφος του. Ἔδωσες ἐξετάσεις στὸ μεγαλύτερο ἀστυνομικὸ λαβύρινθο τῆς ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας καὶ πέτυχες. Ξεκίνησες γιὰ τὸ συνταρακτικώτερο ἔγκλημα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ μαζί σου ξεκινήσαμε ὅλοι οἱ ἄλλοι γιὰ νὰ σὲ βοηθήσουμε στὴν ἀνακάλυψη τῆς πιὸ σκοτεινῆς ἁλυσίδας λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν, ἐκβιαστῶν καὶ σωματεμπόρων. Βρήκατε αὐτὰ ποὺ ζητούσαμε καὶ πολλὰ περισσότερα, μὲ ἀφορμὴ ἕνα πτῶμα ποὺ δὲν ὑπῆρξε, μιὰ δολοφονία ποὺ δὲν ἔγινε ποτέ!! Ὁ Θέμος Βότσικας ζῆ ἀγαπητέ μου!.. Τὸ τραῦμα δὲν τοῦ ἔκοψε τὶς κύριες ἀρτηρίες καὶ ἀπέφυγε τὸ θάνατο, δύο μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο. Μὰ ἂν ἀφήναμε νὰ φανῆ ὅτι ἡ δολοφονία τοῦ Βότσικα ἀπέτυχε, ὁ Πιὲρ δὲν θὰ ἐρχόταν ποτὲ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Λεφάκη θὰ ἐξακολουθοῦσε τὴ σκοτεινὴ δράση της, χωρὶς νὰ μπορέσουμε νὰ τὴν ξεσκεπάσουμε ποτέ. Τὸ ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὴ μέση ὁ Θέμος Βότσικας ἦταν μιὰ ἀνακούφιση γιὰ τοὺς Λάβδα καὶ τὴ Λεφάκη· ἔτσι συνέχισαν τὸ ἐγκληματικό τους ὄργιο, χωρὶς φόβο ν' ἀποκαλυφθοῦν. Αὐτὸ πίστευαν τουλάχιστον, ἀφοῦ ὁ Βότσικας ποὺ ἀντιδροῦσε στοὺς ἐκβιασμούς τῆς Ὄλγας Ἀπέργη καὶ τῆς Βιργινίας Κλάουξ, δὲν ὑπῆρχε πλέον γι' αὐτούς. Ἔπειτα, ὁ Θέμος ἀντιδροῦσε πολὺ καὶ στὴ μέθοδο τῆς Λεφάκη γιὰ τὴ στρατολογία νεαρῶν γυναικῶν, μὲ προορισμὸ τὰ ὕποπτα ἀθηναϊκὰ σπίτια καὶ τὰ καταγώγια τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Κάπως πιὸ ἀνθρωπινώτερη ἤθελε αὐτὸς τὴ σωματεμπορία.... Τὰ πράγματα ὅμως στὴν οὐσία δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολα γιὰ μᾶς, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑνώσες τὶς δυὸ ὑποθέσεις σὲ μία. Ὡς τὴ στιγμὴ δηλαδὴ ποὺ προχωρώντας γιὰ τὸ φονιὰ βρῆκες στὸ δρόμο σου καὶ τὰ ναρκωτικά. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπορούσαμε νὰ δώσουμε στὴ δημοσιότητα ὅτι ὁ Θέμος Βότσικας ζῆ. Αὐτὸ ὅμως τὸ ἀφήσαμε γιὰ τὴν τελευταία στιγμή, γιατὶ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ προ-

βλέψη μὲ βεβαιότητα πῶς θ' ἀντιδροῦσαν στὴν ἀποκάλυψη ἡ Ἔλενα καὶ ἡ Νάνσυ. Ἴσως νὰ μειωνόταν λίγο καὶ ὁ ζῆλος τῶν ὑπαλλήλων μας. Βλέπεις, διαφορετικὰ βαδίζει κανεὶς γιὰ τὴν ἀνακάλυψη ἑνὸς στυγεροῦ δολοφόνου καὶ διαφορετικὰ γιὰ κάποιον ποὺ εἶναι ὑπαίτιος σωματικῶν βλαβῶν. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἴσως νὰ εἶναι θεωρία καὶ τίποτα ἄλλο. Στὴν πράξη, ὑπῆρχε ἕνας σοβαρός, πολὺ σοβαρὸς λόγος ποὺ ἀφήσαμε νὰ πιστεύεται μέχρι σήμερα ὅτι ὁ Βότσικας δολοφονήθηκε: Ὁ ζωγράφος Θέμος Βότσικας, στὴν πραγματικότητα, δὲν ὑπῆρξε ποτέ! Ὑπῆρξε ὁ παραπλανημένος ἀειθαλὴς φοιτητὴς τῆς φιλοσοφίας Διονύσης Παπέρας, ποὺ σκοπεύει νὰ ζήση τὴν ὑπόλοιπη ζωή του μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν ἁμαρτία, χωρὶς τίποτα ποὺ νὰ τοῦ θυμίζη τὸν προηγούμενο ἑαυτό του. Θέλησε νὰ «δολοφονήση» ὁ ἴδιος δηλαδὴ τὸν ἐγκληματικὸ «Θέμο Βότσικα» καὶ νὰ βγῆ στὴν κοινωνία ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος, ἕνας ἀναγεννημένος νέος. Αὐτὸ ἦταν ἀγαπητέ μου καὶ τὸ σπουδαιότερο ποὺ μᾶς ἔκανε ν' ἀφήσουμε νὰ πεθάνη ὁ «Θέμος Βότσικας», ὁ ἐρασιτέχνης ζωγράφος τῶν ἀθηναϊκῶν σαλονιῶν καὶ ὁ συμμέτοχος στὸ μεγαλύτερο κοινωνικὸ ἔγκλημα: Στὸ ἐμπόριο τοῦ λευκοῦ θανάτου καὶ τῆς ρόδινης γυναικείας σάρκας. Μᾶς παρεκάλεσε λοιπόν, μᾶς ἱκέτευσε νὰ ἀφήσουμε νὰ φανῆ πῶς πέθανε ὁ «Θέμος Βότσικας», γιὰ νὰ βγῆ στὴν κοινωνία μὲ τὸ πραγματικό του ὄνομα καὶ νὰ ζήση τίμια. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι στὴν Ἑλλάδα ἦρθε δέκα ἕξη ἐτῶν καὶ εἶναι γνωστὸς ἐδῶ μόνο μὲ τὸ ψευδώνυμο «Θέμος Βότσικας». Ἀκόμα πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ὅταν τελειώση μὲ τὴν Δικαιοσύνη, θὰ ξαναφύγη στὴν Αἴγυπτο ἕνας ἐντελῶς ἀγνώριστος ἄνθρωπος ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐκεῖ θὰ περάση τίμια τὴν ὑπόλοιπη ζωή του...

Σ' ἀφήνω τώρα γιὰ νὰ σκεφθῆς καλύτερα ὅλη τὴν ὑπόθεση τοῦ φακέλου Ε. 28 Φ. 202/47375 4-9-5..., ποὺ τὴν βαφτίσαμε ἀπὸ σήμερα τὸ πρωὶ **«Γυμνὸ μοντέλο»**. Θὰ δῆς ἔτσι πόσο παράξενη ὕπαρξη εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ πόσα ἀγνοεῖ στὴ ζωή, ὅταν προστάζη τὸ χρῆμα καὶ ἡ σάρκα καὶ ναρκώνεται τὸ πνεῦμα...

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Σημείωσις :

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀφιερώνεται σὲ ὅλους ὅσους ἀγάπησαν μὲ πάθος τὸ ἀστυνομικὸ ἐπάγγελμα, σὲ ὅσους ἀγωνίσθηκαν σκληρὰ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Ἀσφαλείας καὶ Τάξεως καὶ σὲ ὅσους πόνεσαν πραγματικά, ὅταν ὁποιαδήποτε ἐγκληματικὴ ὑπόθεσις δὲν ἀκολούθησε τὸ σωστό της δρόμο. Ἀφιερώνεται ἀκόμα σὲ ὅλους τοὺς συνεργάτες μου στὸν ἀστυνομικὸ στίβο, σ' ἐκείνους ποὺ μὲ τὸ παράδειγμα καὶ τὴν συμβουλὴ μὲ ἀνέδειξαν, καί, εἰδικώτερα, στοὺς εὐγενεῖς ἀναγνῶστες τῶν ὅσων κατεχώρησα στὰ **«Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ»** μέσα στὴν ἑπταετία τῆς ἀστυνομικῆς μου ζωῆς καὶ ἀλλοῦ ἀπὸ τὰ ἐφηβικά μου χρόνια.

Περιττὸν νὰ προσθέσω ἐδῶ ὅτι ὁποιαδήποτε ἀναδημοσίευσις, μετάφρασις ἢ κινηματογράφησις τοῦ **«Γυμνοῦ Μοντέλου»** πρέπει — σύμφωνα μὲ τὸ νόμο ἄλλωστε — νὰ τύχη τῆς ἐγκρίσεώς μου.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑΪΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἰσσοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀβύδου 19, κοντὰ στὸ Ἄλσος Συγγροῦ (Κουπονίων).

Ἡ Ἰσσός, μεγάλη καὶ πλουσία πόλις τῆς Κιλικίας τῆς Μ. Ἀσίας, στὸ μυχὸ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου, εἶναι γνωστὴ γιὰ δυὸ σημαντικὲς μάχες ποὺ διεξήχθησαν κοντά της, ἤτοι τὴν μεταξὺ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ βασιληᾶ τῆς Περσίας Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ (333 π.Χ.), μὲ νικητὴ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο καὶ τὴν μεταξὺ τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου καὶ τοῦ Πεσκεννίου Νίγρου (194 μ. Χ.), μὲ νικητὴ τὸν πρῶτο καὶ μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπίτευξι τῆς ἀλώσεως τοῦ Βυζαντίου.

Ἰτέας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐρυτανίας 48, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς «Ἅγιος Δημήτριος» Ἀμπελοκήπων.

Ἡ Ἰτέα, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Παρνασσίδος, τοῦ Νομοῦ Φωκίδος, ἐκτίσθη πρὶν ἀπὸ 90 περίπου χρόνια καὶ εἶναι ἐπίνειο τῆς Ἀμφίσσης, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Παρνασσίδος. Ἔχει περίπου 2900 κατοίκους καὶ ἐξάγει σημαντικὲς ποσότητες βρωσίμων ἐλαιῶν καθὼς καὶ βωξίτη.

Ἰφιγενείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κηφισοῦ, ἀπέναντι στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἐσταυρωμένου, μετὰ τὸ Δημόσιο Καπνεργοστάσιο τῆς Κολοκυνθοῦς.

Πρόκειται γιὰ τὴν κόρη τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασε ὁ πατέρας της στὸν βωμὸ τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, ποὺ βρισκόταν στὴν Αὐλίδα, γιὰ νὰ τὴν ἐξευμενίσει καὶ ἐπιτρέψει τὸν ἀπόπλου τοῦ στρατοῦ. Τὴν ὥρα ὅμως τῆς θυσίας, ἡ Ἄρτεμις ἀνήρπασε τὴν Ἰφιγένεια, ἀφήνοντας στὸ βωμὸ ἕνα ἐλάφι, καὶ τὴν πῆγε στὸ ναό της ποὺ βρισκόταν στὴν Ταυρίδα, ὅπου καὶ ἔγινε ἱέρεια. Ὅταν ἀργότερα ὁ ἀδελφός της Ὀρέστης, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὶς Ἐρινύες, τὴν βρῆκε, τὴν ἐπανέφερε στὴν Ἀττική, ὅπου καὶ παρέμεινε ἱέρεια τῆς Ἀτέμιδος στὴν Βραυρῶνα, μέχρι τὸ θάνατό της.

Ἀπὸ τὸν μῦθο τῆς Ἰφιγενείας ἐνεπνεύσθησαν πολλοὶ ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι συγγραφεῖς. Εἰδικώτερα οἱ τρεῖς μεγάλοι τραγικοὶ τῆς ἀρχαιότητος (Σοφοκλῆς—Αἰσχύλος—Εὐριπίδης), ἐδραματοποίησαν τὴν ὑπόθεσι τῆς θυσίας τῆς Ἰφιγενείας. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ἰφικράτους.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Μεσολογγίου (Παγκράτι) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Βασ. Κωνσταντίνου (Βύρων).

Ὁ Ἰφικράτης, Ἀθηναῖος στρατηγὸς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ὑπῆρξεν ἐφευρέτης πολλῶν στρατηγημάτων καὶ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους στρατιωτικοὺς μεταρρυθμιστὰς καὶ ὀργανωτὰς τῆς ἀρχαιότητος. Πέθανε, μᾶλλον, τὸ 351 π.Χ.

Ἰωακεὶμ Πατριάρχου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Κολωνακίου (Φιλικῆς Ἑταιρίας) καὶ τελειώνει στὴ Μαράσλειο Ἀκαδημία.

Ὁ Ἰωακεὶμ ὁ Γ', Πατριάρχης Κων/λεως σὲ δυὸ περιόδους (1878—1884 καὶ 1901—1912), γεννήθηκε τὸ 1834 στὸ προάστιο τοῦ Βοσπόρου Βαφεοχώριο (Μπογιατζήκιοϊ). Συνέστησε διάφορα ἀγαθοεργὰ ἱδρύματα καὶ σχολεῖα καὶ εἰργάσθη γιὰ τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας στὰ Βαλκάνια. Πέθανε τὸ 1912, σὲ στιγμὴ ἐθνικῆς ἐξάρσεως, μετὰ τὴν εἴσοδο τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων στὴν Θεσσαλονίκη. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Ἰωαννίνων.

Ἀρχίζει πίσω ἀπὸ τὸ σταθμὸ ΣΠΑΠ καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Κρέοντος, στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς «Λόφος Σκουζέ».

Πρόκειται γιὰ τὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Ἰωαννίνων, τὰ γνωστὰ Γιάννενα ἢ Γιάννινα, ποὺ εἶναι κτισμένα στὴν δυτικὴ ἀκτὴ τῆς ὁμώνυμης λίμνης.

Τὰ Γιάννενα ἐκτίσθησαν κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα ἀπὸ τοὺς Νορμανδούς. Μετὰ τὴν κατάκτησι τῆς Κων/πόλεως (1204) ἀπὸ τοὺς Φράγκους, περιῆλθον στὸ ἑλληνικὸ δεσποτᾶτο τῆς Ἠπείρου καὶ τὸ 1430 στοὺς Τούρκους. Τὸ 1778, ὅταν ὁ Ἀλῆ Πασᾶς Τεπελενλῆς ἀπεστάτησε ἀπὸ τὴν Πύλη, ἔκανε τὰ Γιάννενα πρωτεύουσα τοῦ ἀνεξαρτήτου τουρκικοῦ κράτους τῆς Ἠπείρου. Τὴν 21 Φεβρουαρίου τοῦ 1913 ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς κατέλαβε τὰ Γιάννενα.

Ἀπέχουν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα 466 χιλ., εἶναι ἐμπορικὸ καὶ συγκοινωνιακὸ κέντρο τῆς Β.Δ. Ἑλλάδος καὶ ἔχουν περίπου 35.000 κατοίκους. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρχιμήδους 59, στὸ Μέτς.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸ ἐπώνυμο ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, διαφόρων περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι προσέφερον πολύτιμες ὑπηρεσίες, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Γένους ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγό.

Ἰωάννου Γενναδίου. (Βλ. Γενναδίου Ἰωάννου).

Ἰωάννου Θεολόγου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παιανίας, κοντὰ στὴν Ἁγία Τριάδα τοῦ Ζωγράφου.

Ὁ Ἰωάννης Θεολόγος ἢ Εὐαγγελιστής, ἕνας ἀπὸ τοὺς 12 Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ, γεννήθηκε στὴ Βησθαϊδὰ καὶ ἦταν γυιὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ ὁ πιὸ ἀγαπητὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ. Θεωρεῖται ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὡς ἕνας τῶν στριῶν στύλων τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. (Οἱ ἄλλοι δύο εἶναι ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Πέτρος).

Ἔργα τοῦ Ἰωάννου, ποὺ περιλαμβάνονται στὴν Καινὴ Διαθήκη, εἶναι τὸ ὁμώ-

νυμον Εὐαγγέλιο, οἱ τρεῖς «Καθολικαὶ Ἐπιστολαὶ» καὶ ἡ «Ἀπρκάλυψις». Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία γιορτάζει τὴ μνήμη του στὶς 26 Σ/βρίου καὶ στὶς 8 Μαΐου.

Ἰωλκοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θερμοπυλῶν 64, πιὸ κάτω ἀπὸ τὴ πλατεῖα Μεταξουργείου.

Ἡ Ἰωλκός, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Μαγνησίας στοὺς πρόποδες τοῦ Πηλίου, ὅπου σήμερα ὁ Βόλος, ἱδρύθη ἀπὸ τὸν γυιὸ τοῦ Αἰόλου τὸν Κρηθέα καὶ ὑπῆρξεν ἕδρα τοῦ Πελίου, κατὰ διαταγὴ τοῦ ὁποίου ὠργανώθη ἀπὸ τὸν Ἰάσονα ἡ Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία. Ὕστερα ἀπὸ τὴν κτίσι τῆς Δημητριάδος (290 π. Χ.), ἡ Ἰωλκὸς παρήκμασε ὁριστικά.

Ἰωνίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μελετίου 160, στὴν ὁμώνυμη γέφυρα τοῦ ἠλεκτρικοῦ σταθμοῦ.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν ὁμώνυμη χώρα τῆς ἀρχαιότητος, ποὺ βρισκόταν στὰ δυτικὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας. Κατ' ἀρχὴν ἐσχημάτιζε τὴν Ἰωνικὴ δωδεκάπολι, ἀργότερα ὅμως προσετέθη καὶ ἡ αἰολικὴ Σμύρνη. Ἡ Ἰωνία ἀπετέλεσε σημαντικὸ κέντρο τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἦταν κοιτὶς τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, λογοτεχνίας, τέχνης κ.ἄ. Τὸ 1922, κατόπιν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰωνίας κατέφυγον στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγκατεστάθησαν σὲ ὁμωνύμους συνοικισμοὺς τῶν μεγάλων πόλεων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Ἴωνος (Κοτοπούλη).

Βρίσκεται στὴν πλατεῖα Ὁμονοίας, μπροστὰ στὸν Κιν/φο «Κοτοπούλη».

Ὁ Ἴων, μυθολογικὸς γενάρχης καὶ ἀρχηγέτης τῶν Ἰώνων, ἦταν γυιὸς τοῦ Ξούθου, ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀχαιοῦ. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπικρατέστερη ἀττικὴ παράδοσι ὁ Ἴων διεδέχθη στὸ θρόνο τῶν Ἀθηνῶν τὸν πάππον του Ἐρεχθέα καὶ κατένειμε, πρῶτος αὐτός, τοὺς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν στὶς 4 Ἰωνικὲς φυλὲς (Ὁπλῆτες, Γελέοντες, Ἀργαδεῖς, Αἰγικορεῖς). Γύρω ἀπὸ τὸ μῦθο τοῦ Ἴωνος, ὑπάρχουν πολλὲς ἐκδοχές.

Ἰώνων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν 117, πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία «Τρεῖς Ἱεράρχαι».

Οἱ Ἴωνες, μέγας κλάδος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὡς πιστεύεται, κατῆλθον ἀπὸ τὰ βόρεια στὴν ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα, στὶς ἀρχὲς τῆς δεύτερης χιλιετηρίδος. Ἀρχικὰ ἐγκατεστάθησαν στὴν Δ. Πελοπόννησο, Μεγαρίδα, Ἀττική, Εὔβοια, καθὼς καὶ στὰ περισσότερα νησιὰ τῶν Κυκλάδων. Ἀργότερα μετῴκησαν στὰ δυτικὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου καὶ ἐδημιούργησαν σημαντικὲς αὐτόνομες ἀποικίες, οἱ ὁποῖες, μὲ τὸ ἐμπόριο, τὴν ναυτιλία καὶ τὴν βιομηχανία, ἤκμασαν σημαντικὰ καὶ ἰδίως τὸν Ζ' αἰῶνα π. Χ. Τότε ἐδημιουργήθη ὁ Ἰωνικὸς πολιτισμός. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἱστορικὲς διακυμάνσεις, τὸ 129 π.Χ., οἱ Ἰωνικὲς πόλεις προσηρτήθησαν ἀπὸ τοὺς Ρωμαίου στὴν ἐπαρχία τῆς Ἀσίας.

Ἡ συμβολὴ τῶν Ἰώνων στὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ ὑπῆρξε σπουδαιοτάτη. Οἱ Ἴωνες διεκρίνοντο γιὰ τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν εὐστροφία, τὴν ἀγάπη πρὸς τὴ ποίησι καὶ τὶς καλὲς τέχνες, καθὼς καὶ γιὰ τὴν κλίσι των πρὸς τὶς περιπέτειες καὶ τὶς μετακινήσεις.

Ἰωσὴφ τοῦ Ρωγῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διάκου 20, κοντὰ στὴν ἀρχὴ τῆς λεωφόρου Συγγροῦ.

Ὁ Ἰωσήφ, ἐπίσκοπος Ἄρτης, μὲ τὸν τίτλο Ρωγῶν καὶ Κοζύλης, γεννήθηκε στὰ Ἀμπελάκια τὸ 1776. Διετέλεσε μητροπολίτης Μεσολογγίου καὶ ὑπῆρξε στενὸς φίλος τοῦ λόρδου Βύρωνος. Ἦταν πρόεδρος τοῦ συμβουλίου ποὺ πῆρε τὴν ἀπόφασι

τῆς ἐξόδου καὶ ὁ ἴδιος ὑπερήσπισε τὴν νησίδα τοῦ Ἀνεμομύλου. Ὅταν ὅμως διεπίστωσε τὸ μάταιο τῆς ἀμύνης, ἀνετίναξε τὸν μύλο, στὸν ὁποῖο ἦτο ὠχυρωμένος μὲ τοὺς λίγους μαχητάς του. Οἱ Τοῦρκοι, μολονότι τὸν βρῆκαν βαρειὰ τραυματισμένο, τὸν ἀπηγχόνισαν πάνω στὰ ἐρείπια τοῦ μύλου. Στὸ Ἡρῷο τοῦ Μεσολογγίου ὑπάρχει μνημεῖο πρὸς τιμήν του, μὲ ἀνάγλυφη τὴν προτομή του.

Κ

Καβάλας (Λεωφόρος Ἀθηνῶν).

Πάροδος τῆς λεωφόρου Κωνσταντινουπόλεως 155, στὴ πλατεῖα Ράμνες (Ἐλαιοτριβείων) τοῦ Μεταξουργείου.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πόλι τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας, τὴν πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, ποὺ βρίσκεται στὴ θέσι τῆς ἀρχαίας πόλεως Νεαπόλεως. Μὲ τὴν σημερινὴ της ὀνομασία ἡ Καβάλα εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὸ 1380, τὴν ἐποχή, δηλαδή, ποὺ ἐκυριεύθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Στὴν Καβάλα γεννήθηκε ὁ ἱδρυτὴς τῆς αἰγυπτιακῆς βασιλικῆς δυναστείας, Μωχάμετ Ἄλη (1769) καὶ ὁ περίφημος Ἕλλην λόγιος Θεόδωρος Καβαλιώτης, ὁ ὁποῖος τὸν 18ον αἰῶνα συνέδεσε τὸ ὄνομά του μὲ τὴν ἀκμὴ τῆς ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας τῆς Μοσχοπόλεως. Ἔχει 45 χιλιάδες περίπου κατοίκους καὶ ἀνεπτυγμένο ἐμπόριο καπνοῦ, ἰδίως ἐξαγωγικό. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἄνω Δάφνη καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Καβαλλότι.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μητσαίων 9, πίσω ἀπὸ τὸ Σύνταγμα Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη.

Ὁ Καβαλλότι Φῆλιξ–Κάρολος–Ἐμμανουήλ, Ἰταλὸς πολιτικός, συγγραφεύς, ποιητὴς καὶ θερμὸς φιλέλλην, γεννήθηκε στὸ Μιλᾶνο τὸ 1842 καὶ πέθανε τὸ 1898. Ὑπῆρξεν ὀπαδὸς καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Γαριβάλδη. Γιὰ τὰ φιλελληνικά του αἰσθήματα, ἡ πατρίς μας τὸν ἐτίμησε μὲ τὸν χρυσὸ Σταυρὸ τοῦ Σωτῆρος.

Καβάσιλα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βατατζῆ 52, κοντὰ στὰ «Παναθήναια» τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τῆς συνώνυμης Ἠπειρωτικῆς ἢ Ἀρκαδικῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία κατὰ τὸ 1450 ἐγκατεστάθη στὴν Κέρκυρα καὶ ἀνέδειξε διαφόρους ἀξιωματούχους στὸ στρατὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία.

Καβάφη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 360, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἐλευθέριο.

Ὁ Καβάφης Κωνσταντῖνος, Ἕλλην ποιητὴς καὶ κύριος ἐκπρόσωπος τῆς Ἀλεξανδρινῆς σχολῆς καὶ τῶν συγχρόνων ποιητικῶν τάσεων, γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸ 1868 καὶ πέθανε ἐκεῖ τὸ 1933. Ἡ ποίησις τοῦ Καβάφη παρουσιάζει μιὰ ἰσχυρὴ προσωπικὴ ἰδιορρυθμία. Τὰ ποιήματά του, 160 περίπου, μποροῦν νὰ διακριθοῦν σὲ τρεῖς κατηγορίες: σκέψεως, ἱστορικὰ καὶ ἡδονιστικά.

Καββαθᾶ.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Παπαδιαμαντοπούλου, πίσω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Θωμᾶ, καὶ τελειώνει στὸν Ἅγιο Θεράποντα τοῦ Ζωγράφου.

Ὁ Καββαθᾶς Νικόλαος, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἀπὸ τὸ Καστρὶ τῆς Φωκίδος, πῆρε μέρος σὲ πολλὲς μάχες καὶ τελικὰ τραυματισθεὶς στὴ μάχη τῆς Ἀραχώβης ὑπέκυψε στὰ τραύματά του τὸ 1826.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος οἱ ἐν Μονίμῳ Διαθεσιμότητι Ἀστυφύλακες κ.κ. Γεώργιος Μπακῆς καὶ Παναγιώτης Σταθόπουλος, ὡς συμπληρώσαντες 4ετίαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυφύλακος καὶ διότι προήχθησαν νεώτεροί των εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμόν.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἀθανάσιος Καπετᾶνος, Δημήτριος Καλιακάτσος, Ἠλίας Παπαδᾶς, Γεώργιος Μωραΐτης, Λεωνίδας Μπέλλος καὶ Παναγιώτης Κούγιας.

—Ἐπίσης παρητήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ὑπαρχιφύλαξ κ. Ἐπαμεινώνδας Καστανᾶς, εἰς ὃν ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας, διὰ τὴν 20ετῆ περίπου εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι, ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Δημήτριον Πλέτσιαν καὶ Ἠλίαν Χανιώτην, διότι τὴν νύκτα τῆς 12–13/8/1962, ἐκτελοῦντες περιπολίαν καὶ ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ παρατηρητικότητος, ἐπέτυχον τὴν ἐπισήμανσιν καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Δημητρίου Δεβελιάδη, δράστου διαρρήξεως κεντρικῶν καταστημάτων Ἀθηνῶν. Ὡσαύτως ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Ἰωάννην Γκούρλαν, διότι συνέβαλεν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ἐν λόγῳ κακοποιοῦ, χάρις εἰς τὴν φιλότιμον προσπάθειάν του.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Χειλουδάκην Γεώργιον, διότι χάρις εἰς τὸν ἐξαιρετικόν του ζῆλον καὶ ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας, ἐπεδείξατο ἰδιαιτέραν προσοχὴν καὶ σημασίαν εἰς παρασχεθεῖσαν αὐτῷ τὴν 2–8–62 πληροφορίαν, ἣν ἀνέφερεν εἰς τὸν Διοικητήν του καὶ ἀξιοποιηθεῖσα αὕτη ὑπὸ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας, συνέβαλε πρωταρχικῶς καὶ ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ἐμπόρου ναρκωτικῶν Ἀντωνιάδου Μιχαὴλ καὶ τὴν κατάσχεσιν 15 δενδρυλλίων ἰνδικῆς καννάβεως καὶ κόνεως.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλά, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ, εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Μουρούσιαν Ἀνδρέαν, εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Χρυσανθόπουλον Ἀνδρέαν, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς κ.κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Δεκέμβριος 1944, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου 1057

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Ὁ ἥρως τοῦ Δρίσκου-Προσφορὰ στὰ πενηντάχρονα τοῦ μεγάλου πατριώτη καὶ ποιητῆ Λορέντζου Μαβίλη, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 1060

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 1067

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Μεγάλη κατάχρησις εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς Ἰταλίας—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια καὶ τέλος) 1070

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πλήρωσε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν, ὑπὸ Ἀστυν. Διευθυντοῦ Β' κ. Δημητρίου Μόρου 1075

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μέσα διαβιβάσεων—Τηλεπικοινωνίαι ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ Πόλεων, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Βασιλείου Κρύου 1077

Ἡ Ἀεροπορία εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Γ. Κανελλοπούλου 1079

ΝΕΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Οἱ Α' ἐτήσιοι σκοπευτικοὶ ἀγῶνες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 1081

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Τί νὰ γράψω; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ (συνέχεια) 1089

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων εἰς τὰς ἑορτὰς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλονίκης, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Πέτρου Γιολδασέα 1093

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα περίπτωσις δολοφονίας καὶ οὐχὶ αὐτοκτονίας, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ καὶ διασκευὴν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 1095

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 1096

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 1100

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 1104

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.